ARWEN ELYS DAYTON

mai puternic mai iute mai frumos

„Unul dintre cele mai bune romane SF ale anului 2018."
Wall Street Journal

ARWEN ELYS DAYTON

MAI PUTERNIC, MAI IUTE, MAI FRUMOS

Original: *Stronger, Faster, and More Beautiful* (2018)

Traducere din limba engleză:
MARIA ADAM prin
LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

— 2019 —

Pentru următoarea generaţie
şi pentru următoarea, şi următoarea
[şi, sperăm, şi pentru următoare]

Am ajuns într-un punct al istoriei omenirii
în care pur şi simplu nu trebuie să acceptăm
ceea ce ne-a dat natura.

JAY KEASLING, profesor de inginerie biochimică,
Universitatea din California, Berkeley
În *Wired,* 2009

PARTEA ÎNTÂI
PERECHEA POTRIVITĂ

Peste câţiva ani…

Om!

Stop!

…la asta mă gândesc. Ca şi cum aş fi devenit deja altceva, o specie diferită, şi am obosit să tot aud logica asta demodată, de persoană umană.

Omul îmi aminteşte că inima Juliei va fi îngemănată cu a mea, aşa că nu e ca şi când aş „lua-o” pe a ei. E o simbioză. Inima nouă va fi o contopire între cele două, astfel încât să fie mai bună decât originalele. O super-inimă, presupun că i s-ar putea spune aşa.

El îmi aminteşte asta şi, de fiecare dată când spun „Dar”, el mă întrerupe şi continuă să explice, doar că mai tare. Acum aproape că ţipă, deşi e la fel de jovial ca întotdeauna.

Am apucat să spun că e tata? Şi el doar repetă ce mi-a explicat deja doctoriţa de nenumărate ori. Cu toate că, să fim sinceri, doctoriţa îmi explică aceleaşi lucruri într-un mod foarte diferit. Vorbeşte despre viteza de recuperare şi de procentajele rezonabile şi de rezultatele acceptabile. Îmi spune despre alţi pacienţi, deşi, bineînţeles, cazul meu şi al Juliei – cazul lui Evan şi al Juliei Weary, gemeni semi-identici – este unic, aşa că noi suntem, cum îi place ei să spună, „pionieri medicali”. Am ajuns să mă gândesc la noi ca la episodul de la finalul sezonului unui serial despre cazuri medicale neobişnuite. Rămâneţi aproape pentru finalul scandalos!

Sunt în camera mea de spital, dar stau pe un scaun, în colţ, pentru că e periculos să stai într-un pat de spital care poate fi dus atât de uşor pe roţi la tomograf, la analize de sânge sau operaţie, sau oriunde. Ai iluzia controlului, dacă stai pe scaun.

Julia e în salonul alăturat. Stă în pat, bineînţeles. Deşi aud că mama e acolo, cu ea, şoptindu-i câteva vorbe, sora mea nu răspunde nimic.

— Norocul e de partea noastră, Evan, spune tata, folosind o expresie care a devenit una dintre preferatele lui. Se apleacă deasupra mea, pentru că eu stau jos şi el în picioare şi mai e şi înalt de doi metri. Peste câţiva ani o să-ţi aminteşti de săptămânile astea şi o să te întrebi de ce te-ai îndoit vreodată. Julia şi-ar dori ca inimile voastre să fie unite.

Când simte că devin sceptic în privinţa a ceea ce urmează să facem, tata găseşte o abordare nouă, ca să mă convingă. Aceasta e abordarea nouă de azi: cea mai fierbinte dorinţă a Juliei este ca inimile noastre de gemeni să devină una singură.

— Dar eu sunt singurul care o s-o poată folosi, i-am răspuns. Nu e ca şi cum am deveni o singură persoană şi am împărţi-o. Eu primesc inima. Ea nu primeşte nimic.

Vocea lui devine mai tăioasă în timp ce spune:

— Ai prefera s-o băgăm pe-a ei în pământ? Singură şi rece? Să putrezească? Până şi el sesizează isteria care s-a strecurat în argumentul lui. Coboară tonul până la nivelul unei conversaţii normale şi adaugă: Ştii că nu asta şi-ar dori. Ea primeşte ceva. Te primeşte pe tine, viu!

— Eu sunt cel care primeşte asta!

— Primeşte şi ea, Evan.

Sper să fie adevărat.

— Pare că ţi s-a tăiat răsuflarea, spune tata. Ce-ar fi să ne calmăm?

Este o sugestie enervantă, pentru că el este cel care nu este calm, dar observaţia lui e corectă; îmi vine greu să-mi reglez respiraţia. Mă forţez să inspir şi să expir.

Observ că vorbim doar de inima Juliei, deşi o să-mi dea mult mai mult – ficatul ei, o parte din intestinul gros, rinichii, chiar şi pancreasul. E prea deprimant să menţionez întruna toate părţile din noi doi care nu funcţionează cum trebuie, aşa că eu şi părinţii mei am început să folosim inima ca un substitut pentru toate.

Mă uit obosit la el.

— Tată, de ce tot vorbim despre asta, până la urmă? Tu ai decis deja.

— Şi tu ai decis, Evan.

Oftez şi, cu toate că încerc să par cât mai nervos posibil, are dreptate. Eu am decis.

Când apar asistenţii să facă analize, tata pleacă. Nu-i place să rămână în preajmă pentru partea grea, ceea ce înainte mă enerva, dar acum e o uşurare. Dacă tata e prezent, indiferent cât de incomodă este procedura medicală în desfăşurare, el consideră că e obligatoriu să adauge cât mai multe comentarii pozitive. Nu e vreo fericire să fii nevoit să scoţi sunete de apreciere cu privire la vreme sau la scorul meciului de baseball, atunci când un asistent îţi introduce un cateter în penis, de exemplu.

După ce tata pleacă, de-abia dacă trebuie să mai spun ceva.

Asistentul: Te doare?

Eu: Puţin.

Asistentul: E mai bine aşa?

Eu: Puţin.

Asistentul: Poţi să te întorci acum pe spate?

Nici măcar nu răspund la asta. Doar mă întorc.

Mai târziu, sunt lăsat singur în camera mea de spital. E ultima zi. Se va întâmpla mâine-dimineaţă. Eu şi Julia de-abia am ajuns la vârsta de cincisprezece ani. Şi acum vine… ce-o fi să vină.

Nu sunt imun la visatul cu ochii deschişi. Îmi imaginez că-mi pun hainele, că ies din spital şi-i cer mamei să mă ducă într-un loc paşnic, unde să mor. Locurile preferate din fanteziile mele sunt pe o plajă, cu vedere spre lacul Michigan sau spre o bază selenară, în timp ce privesc în sus, spre faţa mică şi albastră a Pământului. Da, ştiu că nu există o bază selenară, dar nici eu nu mă furişez afară din spital.

E tentant să visezi cu ochii deschişi, dar iată care este

adevărul: moartea e mai nasoală ca viaţa, indiferent de situaţie. Poftim. Am recunoscut. Vreau să trăiesc. Fir-ar să fie, mă simt aiurea!

Mă ridic din patul de spital şi merg în salonul de alături, al Juliei. Inima îmi bate cu putere de cum mă ridic în picioare, dar dacă mă mişc încet, pot s-o ţin sub control. Camera Juliei e frumoasă, liniştită şi în mare parte obscură, deşi suntem în timpul zilei, aşa că lumina difuză pătrunde printre jaluzele. Ventilatorul ei şuieră şi păcăneşte. Patul e înconjurat de stative cu perfuzii, care îi oferă mâncarea, apa şi medicamentele. Picură, picură, picură întruna.

— Bună, zic eu gâfâind, când ajung la marginea patului.

„Bună”, spune ea. Nu cu vorbe, desigur. Dar ştiu că o spune.

Julia e pământie şi are obrajii scofâlciţi, dar e încă frumoasă. Are părul roşcat, ca mine, dar al ei e mult mai lung şi a fost răsfirat pe pernă (probabil de mama), ca şi cum ar poza pentru o ilustraţie dintr-o carte de poveşti. Iat-o pe Albă ca Zăpada, aşteptând sărutul unui prinţ care s-o trezească. Iat-o pe Frumoasa din Pădurea Adormită, pentru care restul lumii a fost încremenit. Mă strecor în pat, lângă ea, şi stau aşa în timp ce inima şi plămânii mei se liniştesc, ascultând sunetul aparatului care o ajută să respire.

— Bună, repet eu.

„E atât de plictisitor aici”, îmi spune destul de limpede, însă nici de data asta în cuvinte. S-a dus vremea când Julia putea vorbi.

— Am înţeles că a fi pionier medical are mai ales de-a face cu a supravieţui plictiselii, îi zic eu.

Julia oftează, fără a scoate vreun sunet, desigur. Apoi îmi spune: „Când doctorul ne apelează aşa, îmi închipui că suntem într-o căruţă cu coviltir, cu o geantă din aia neagră şi veche de doctor”.

— De ce crede lumea că e bine să fii pionier? mă întreb eu cu voce tare. Nu e mai bine să fii undeva, departe, la capătul şirului, după ce s-au rezolvat toate chichiţele?

„O să sune răutăcios, îmi spune Julia, dar mie nu mi-au plăcut niciodată nici pionierii *adevăraţi.* În cărţile din

colecţia cu biografiile primilor exploratori, mă tot întrebam de ce n-au rămas în New York sau Chicago, unde se întâmplau toate chestiile distractive.”

— Eşti o snoabă, îi zic eu. Erau curajoşi.

„Da, probabil că erau, admite ea. Apoi: Şi tu o să fii curajos, Evan.”

— Câh! Parcă ai cita mesajele de pe felicitările acelea cu scrisul caligrafic.

„Am fost siropoasă o secundă. Scuze. E de la statul în spital. „Unde ai fost toată după-amiaza?” schimbă ea subiectul.

— La analize. O – asta e palpitant – au luat o mostră de fecale. O analiză nouă. Presupun că au vrut să vadă ce face intestinul meu gros.

„Şi care a fost rezultatul analizei?”

— Erau fecale. S-a confirmat.

„Păi… mi s-a luat o piatră uriaşă de pe inimă”, zice ea.

— După analize, m-au trântit la loc în pat.

„Sunt extrem de uşurată că totul e în regulă.”

— Ar fi fost tare nasol altfel!

Râdem amândoi. Eu cu voce tare. Julia, ştiţi voi, fără a scoate vreun sunet. Calambururile enervante ne caracterizează. Mă apropii de ea până când tâmplele ni se ating.

„Uit cum e”, spune ea.

— Ce, analizele?

„Să te mişti.”

— Ah. Da. Deşi sunt atât timp cu ea aici, uneori uit şi eu.

Amândoi rămânem tăcuţi o vreme, dar ştiu la ce se gândeşte Julia. Îşi aminteşte momentul în care aveam cinci ani şi mă bătea de douăzeci şi patru de ori la rând alergând pe strada din faţa casei. O simt cum jubilează.

Îi spun:

— Bine, m-ai bătut *o dată…*

„A fost de douăzeci şi patru de ori, Evan.”

Era o dispută veche.

— Bine. M-ai bătut în *ziua* aceea. Dar nu te-am mai lăsat să mă baţi niciodată de atunci, îi amintesc eu.

Ceea ce niciunul nu spune e că n-am mai avut multe întreceri după ziua aceea, când aveam cinci ani. Alergatul a devenit prea greu pentru amândoi şi în anul următor s-a dovedit că foarte puţine dintre organele noastre creşteau în ritm normal.

„Relaxează-te, Evan, spune ea. De-acum, ai câştigat pentru totdeauna.”

Nu-i răspund, pentru că a spus ceva oribil. Dacă am intra în competiţie să vedem cine era capabil de cel mai cumplit lucru, ar câştiga cu siguranţă.

„Of, fir-ar, plângi? N-am vrut. Glumeam doar!”

Am pus mâna peste inima Juliei, apoi am pus mâna rece şi moale a Juliei peste a mea. Poate că plâng, dar nu am niciun motiv să insist pe asta.

Cu atitudinea ei calmă, Julia îmi spune: „Am împărţit un pântece, Evan, chiar şi un pătuc şi o cameră în primii şase ani din viaţă. Acum vom împărţi mai multe lucruri. O să fie în regulă”.

Poate n-aţi mai auzit de gemeni semi-identici, aşa că daţi-mi voie să explic. Semi-identicii apar când doi spermatozoizi fecundează acelaşi ovul. (Sper că ştiţi deja ce înseamnă spermatozoizii şi ovulele, pentru că nu vreau să fiu eu cel care vă spune.) La un moment dat, după acest menage-à-trois celular, Mama Natură îşi dă seama că e ceva în neregulă, iar ovulul se divide în două părţi, ceea ce în cazul nostru a însemnat că s-a divizat în mine, Evan, şi ea, Julia. Dar nu e chiar atât de simplu. La semi-identici sunt nişte semnale ADN amestecate. Unii devin intersexuali (cu părţi masculine *şi* părţi feminine), iar alţii au diferite erori în procesul formării embrionilor. Noi n-am avut astfel de complicaţii – problema noastră este că inimile, ficatul şi alte organe ale noastre n-au învăţat niciodată cum să crească la mărimea normală, deşi restul corpului a avut mai mult succes.

„Sunt mai înaltă ca tine”, subliniază Julia, ca să mă susţină moral, în timp ce aproape aţipesc.

E mai înaltă cu vreo trei milimetri, apropo. ADN-ul nostru

este identic în proporţie de cincizeci la sută – de la ovulul pe care l-am împărţit. Celelalte cincizeci de procente din spermatozoizi nu coincid, dar provin de la aceeaşi persoană (de la tatăl nostru, dacă mama nu ne-a ascuns cumva ceva). Aşa că suntem cât de compatibili pot fi un băiat şi o fată.

Dar când ne apropiam de a treisprezecea aniversare, organele Juliei au început să se dezvolte mai puţin decât ale mele. La început, timp de câteva luni, a fost doar obosită. Apoi pur şi simplu dormea. Apoi n-a mai fost vorba doar de somn şi a ajuns la spital, unde au fost aduse aparate, ca s-o ţină în viaţă. Şi acum e în patul ăsta, mută pentru toţi, în afară de mine. *Vegetativă,* aşa i se spune, de parcă ar fi un spic de grâu sau un sparanghel. E atât de nasol încât nici nu există cuvinte potrivite. Asta e cam tot ce pot spune:

— — — —>\o/<— — — —

Acela din mijloc sunt eu, mă înec.

Adorm lângă Julia şi mă trezesc când aud voci în camera mea. La început cred că au venit asistenţii să-mi facă o examinare rectală – doar ca să fie siguri, dar nu sunt ei. E mama cu un bărbat – nu tata. Bărbatul acesta are o voce complet diferită, calmă şi profundă şi, într-un fel... *tulburătoare,* cred că aşa i-ai putea spune. Numai că o foloseşte ca să se certe cu mama şi aproape imediat îmi dau seama a cui este vocea.

„Nu mă ţine în suspans”, spune Julia, luându-mă prin surprindere. Nu credeam că e trează. „Cine e?”

— E preotul acela ciudat cu care a vorbit mama toată luna. I-am auzit vocea când vorbea cu el la telefon.

„O, da. Tot pomeneşte lucruri pe care le zice «Pastorul». Nici măcar nu ştiam că suntem creştini până când a început mama să aibă toate trăirile astea pentru Iisus.”

— Nu sunt sigur că pastorul Tadd *este* măcar creştin, îi şoptesc eu, încercând încă să aud de la ce se ceartă.

„Îl cheamă pastorul Tadd? întreabă Julia sceptică. E numele sau prenumele lui?”

— Nu ştiu. Dar ştiu că e un nemernic. Felul în care

vorbeşte – e ca şi cum Iisus a fost colegul lui de cameră în tabăra de vară şi, dacă ai noroc, o să te prezinte şi pe tine.

„Dar de unde îl cunoaşte mama?”

— A vrut pe cineva care să „o îndrume spre alegerile corecte” în privinţa noastră, bănuiesc. Am auzit-o spunându-i tatei. S-au certat şi tata a câştigat, dar mama a zis că tot avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. Iar *pasiunea* lui Tadd e să descurajeze oamenii să facă anumite proceduri medicale.

— Stai! Pari supărat. Vocea mamei mele se ridică brusc de cealaltă parte a uşii. Am purtat discuţii frumoase şi am spus că poţi să vii să-i binecuvântezi, dar nu vreau să comentezi...

Uşa dintre salonul meu şi al Juliei se deschide o clipă mai târziu, iar bărbatul e *în* cameră cu noi, urmând-o pe mama. Se apropie de patul de spital, cu mâna ridicată şi un deget îndreptat în sus, de parcă acel deget ar fi fost conectat direct la cer, asigurându-i o legătură personală cu divinitatea, pe care o contacta pentru a-i cere o favoare.

— Tu! spune el, cu privirea aţintită spre locul unde stau întins lângă sora mea. Nu mi-e jenă să spun că e înspăimântător, pentru că aşa e; are ochi sălbatici şi faţa schimonosită de furie, dar e şi...

„Mult mai tânăr şi mai arătos decât am crezut că o să fie”, spune Julia cu calm.

Exact la asta mă gândeam şi eu. Pastorul e tânăr, are vreo douăzeci şi ceva de ani. Părul des, negru şi ondulat îi cade pe frunte; ochii negri şi pătrunzători ard de pasiune.

Înainte ca mama să-l oprească (ceea ce, sincer să fiu, încearcă într-un mod foarte ezitant), el e în genunchi, lângă pat şi mă imploră din priviri. Prezenţa lui apărută din senin mă timorează, dar e greu să fiu prea speriat când Julia e cu mine.

— Tu, spune el, plecându-şi în treacăt capul între palme, ca şi cum ne-ar fi dat mie şi Juliei de înţeles că nu e prea mândru să implore – de fapt, că *se bucură* de ocazia de a implora.

— Domnule pastor, zice mama, cu glasul stins. Hotărârea

a fost luată. Şi e o problemă de familie.

Ignorând-o, el se uită la mine şi spune:

— Ştii că mai este timp.

Ar trebui să mă feresc de el, dar sunt atât de istovit de privirile compătimitoare ale asistentelor şi părinţilor mei, încât energia lui mă fascinează.

— Timp pentru ce? îl întreb, sprijinindu-mă în coate.

„Nu întreba! spune Julia. Ea a înţeles imediat ce fel de om e. De ce îl încurajezi?”

— Timp pentru absolut orice, rosti el răspicat fiecare silabă. Acum eşti un tânăr, un *om.* Se agaţă de marginea patului, în patosul lui. Dacă faci asta, Evan Weary, o să devii ceva ce nu trebuie să existe.

Vocea şi siguranţa lui sunt hipnotice. Mă simt de parcă mi-ar fi înfipt un cuţit în inima suferindă. Pastorul Tadd, nu-s sigur dacă e prenume sau nume, observă că mi-a atras atenţia şi continuă imediat.

— *Vrei* să devii un demon? O creatură devoratoare de vieţi? mă întreabă el, apropiindu-se destul cu faţa de a mea, încât să-i simt respiraţia mentolată. Ăsta e scopul tău?

Ştiţi senzaţia aceea când te-ai lovit, dar n-ai simţit încă durerea? Asta mă încearcă pe mine acum. De la modul în care a folosit cuvintele „creatură devoratoare de vieţi”, cred.

Ştiu că se impune să îl contrazic.

— Hm… nici nu ştiu dacă eu cred în demoni, încep eu, dar el mi-a tăiat imediat vorba:

— *Nu* vrei să fii unul! Ăsta e răspunsul. Niciun om bun nu vrea aşa ceva!

Simt mânia Juliei că accept insultele astea fără să ripostez. „Întoarce-te şi trage-i una în boaşe!” îmi spune ea.

Dar nu e nevoie s-o fac, pentru că mama a prins în sfârşit curaj şi-l prinde cu putere de umeri pe pastorul Tadd.

— Trebuie să pleci acum, îi spune ea cu voce tremurată, dar categorică. Văzând că el nu se clinteşte, ea îşi pune mâinile în şolduri şi spune: Dacă nu pleci, o să chem asistentele – şi paza! Vorbesc serios, domnule pastor!

El se ridică fără grabă, de parcă a terminat oricum ce

avea de făcut şi pleacă din proprie iniţiativă. Îşi netezeşte pantalonii şi se uită în jos, la mine şi la Julia, mai liniştit acum că a reuşit să mă numească demon – sau, presupun, un demon în devenire. Demonizarea completă încă nu a avut loc, după cum a avut grijă să spună.

— Domnule pastor! zice mama, avertizându-l să nu mai facă şi alte declaraţii.

Cu buzele strânse, pastorul Tadd iese pe uşa camerei de spital, dar înainte să scăpăm de el, se întoarce iar spre mine şi mai încearcă o dată.

— Nu eşti obligat să faci un gest egoist, zice el.

„Egoist”. E un cuvânt mereu prezent undeva, în mintea mea. De unde ştia?

Simţind că am paralizat în faţa acestui om, Julia intervine. „Nu vezi că deja îl macină pe Evan?” urlă la el. „Dacă Iisus ar fi aici, te-ar plesni! Ticălos… ce eşti!”

Dar pastorul Tadd, bineînţeles, n-a auzit-o şi ieşise deja din cameră.

— Îmi pare foarte rău, Evan, spune mama. I-am zis că poate să spună o rugăciune aici, doar atât. Se sprijină de uşa închisă şi se îneacă în lacrimi ceea ce, de fapt, este starea ei obişnuită în ultimele luni.

„De ce plânge mama?” întreabă Julia pe jumătate aţipită. „Ea l-a lăsat să intre aici. Of, Evan… plângi şi tu?”

Mă trezesc şi ştiu că părinţii m-au amăgit sau, mai precis, au pus asistenţii să mă sedeze. Sunt în patul meu de spital, deşi nu-mi amintesc să mă fi mutat înapoi. Lumina soarelui intră pe fereastră. E dimineaţă. Ziua Decisivă.

— Julia, spun de cum deschid ochii.

Camera e plină, dar goală de ea. Asistentele se îngrămădesc cu mesele pe care se află instrumentarul necesar operaţiei, mă tamponează cu spirt şi pun perfuzii. Îmi verifică semnele vitale, îmi introduc tuburi în vene, vorbesc cu mine cu amabilitatea aceea impersonală pe care o învaţă la şcoala de asistenţi, probabil.

Îl zăresc pe tata, e atât de înalt încât pare că stă în mijlocul drumului, deşi s-a aşezat într-un colţ, ca să nu

încurce. Îmi zâmbeşte blând.

— E în regulă, Evan. Ea a plecat înaintea ta.

— Julia! spun din nou, de data asta mai tare.

Asistenta cea mai apropiată de mine scoate nişte sunete şoptite, pe de o parte făcându-mi semn să tac, pe de alta consolându-mă. Mă rog, mai mult cerându-mi să tac.

O aud pe Julia de undeva, departe. „Evan. Evan.” Asta e tot, doar fantoma vocii ei de undeva mult sub mine, în spital. „Evan...”

Au trecut... nu ştiu sigur câte zile. Poate patru?

Au prelevat inima Juliei când eu eram inconştient şi pe urmă, în cutia mea toracică, au folosit „ţesutul ei compatibil”, ca să-mi repare cordul, apoi au stimulat super-inima să bată şi (am aflat ulterior) au aplaudat când a început să pompeze sânge. S-au făcut fotografii. O zi mai târziu, au procedat la fel cu rinichii, ficatul şi cu tot ce mai necesita reparaţii.

Am un şir de copci metalice pe mijlocul pieptului. Arată destul de fioros, ca şi cum i-ar fi dat mână liberă doctorului Frankenstein să îmi închidă operaţia. Sunt plin de cusături şi copci. Se zice că medicina modernă este expertă în estomparea cicatricilor, dar asistentele mă asigură că ale mele vor fi uimitoare şi după vindecare. O să arăt ca o şină de cale ferată fisurată pentru tot restul vieţii. Mă simt de parcă m-ar fi lovit trenul deraiat de pe şina aceea stricată, apoi ar fi dat şi cu spatele, să termine treaba. Totuşi... chiar şi cu durerea asta, adevărul e că mă simt bine. Inima îmi bate puternic şi regulat, corpul pare mai uşor. E o nebunie, nu-i aşa?

— Aici sunt, zic eu.

Sunt singur în camera de spital, aşa că pot să vorbesc cu mine însumi, fără ca asistentele să se încrunte. Trec cu mâna peste copcile de pe stern.

— Şi aici eşti tu, îi spun Juliei. Mă ţii în viaţă.

Ea nu zice nimic. Azi plouă şi singurul răspuns pe care-l primesc e cel al stropilor ce cad pe fereastra spitalului. Chiar dacă sunteţi dintre cei care iubesc ploaia, cred că o

să fiţi de acord că acest răpăit este unul extrem de monoton. Sunt doar picături de ploaie care nu o pot înlocui pe sora mea geamănă moartă.

— Moartă, spun eu, testând cuvântul la care nu mi-am dat voie să mă gândesc. M-am ferit de el de la operaţii încoace. Acum însă, când l-am spus cu voce tare, trebuie s-o întreb ce m-am temut să întreb.

— Julia, erai moartă când ţi-au scos inima? Sau ţi-am furat-o în timp ce încă trăiai?

Ea nu răspunde. Bineînţeles, nu-i nevoie s-o facă. Toţi – doctoriţa, părinţii mei, asistentele – au ocolit întrebarea. Dar eu am ştiut dintotdeauna răspunsul.

Cresc din nou.

Au trecut doar douăsprezece zile de la ultima operaţie şi am suficient oxigen în sânge, iar sistemul meu digestiv chiar obţine nutrienţi din mâncarea pe care o consum şi… ştiţi, toate lucrurile care trebuiau să se întâmple, după cum sugera cu optimism doctoriţa, chiar se întâmplă. Am crescut trei milimetri şi m-am îngrăşat cu un kilogram şi jumătate. Acei trei milimetri, apropo, mă fac la fel de înalt cât era Julia, deşi eu o să cresc în continuare, mă asigură ei. S-ar putea chiar să ajung la fel de înalt ca tata.

— Norocul ne-a zâmbit în tot acest timp, Evan, îmi spune tata. Am menţionat că e aici cu mine? Este. Mă ajută să mă îmbrac. Sunt suficient de puternic să mă îmbrac singur, dar îl las să se simtă util.

E şi mama aici, deşi stă în faţa camerei, ca să îmi acorde intimitate în timp ce mă îmbrac şi, probabil, şi pentru că se simte vinovată că l-a lăsat pe pastorul Tadd să-mi strice ultimele minute pe care le aveam cu sora mea.

Azi mă externează. În ultimii ani, eu şi Julia am petrecut, per total, peste cinci sute de zile aici. În acest răstimp mi-am imaginat de multe ori ziua finală. În versiunea mea preferată, ieşim pe uşile din faţă şi, la scurt timp după, spitalul se prăbuşeşte, din cauza unui cutremur, apoi e spulberat de o tornadă şi incendiat de grupuri rătăcitoare de zombi. Pe urmă, dacă „norocul continuă să ne surâdă”,

haite de câini sălbatici vor urina peste dărâmături, ca un avertisment pentru a nu mai fi reconstruit vreodată.

— E plăcut să te văd zâmbind, Evan, spune tata când scot capul din puloverul pe care mi-l trage peste torsul de Frankenstein.

Decid să-i împărtăşesc visul meu cu ochi deschişi.

— Mă gândeam că, după ce ieşim pe uşile spitalului…

— Ştii că o să te ducem într-un scaun cu rotile, nu? Încă nu poţi merge. Dar, în curând! îmi spune el vesel.

— Ah, da, zic eu.

El le ia pe toate la propriu.

Toţi doctorii şi asistentele de pe etaj stau aliniaţi pe hol, în timp ce părinţii mă duc cu căruciorul spre lift. Chiar şi o parte dintre pacienţii mai mobili stau în cadrul uşilor, ca să ne privească pe noi, pionierii medicali. Tata le face tuturor cu mâna şi le zâmbeşte. Mama face gesturi *în semn de mulţumesc,* ca şi cum ar fi susţinut mereu, sută la sută, scenariul consumării organelor propriei surori, ca un canibal.

Aş da orice să aud ce-ar spune Julia despre parada asta tristă, în drum spre lift. Mi-ar spune să mă prefac că am un atac cerebral? Sau că îmi simt inima ca într-o chingă?

— Aşa, zâmbeşte, îmi spune tata încet. Lasă-i să vadă cât eşti de recunoscător.

Sunt recunoscător? N-am auzit vocea ei de două săptămâni.

Suntem în holul principal, iar lumea de afară se vede prin enormele uşi din sticlă. Mama s-a dus să aducă maşina şi, când o vedem trăgând în zona de preluare a pacienţilor, tata spune:

— Pornim, şi mă împinge dincolo de uşi.

— Oh! strig eu, pentru că, atunci când trec pragul, se întâmplă cel mai ciudat lucru: super-inima se opreşte. Bate o dată şi apoi nimic, o tensiune ce se prelungeşte de la o clipă la alta, apoi la următoarea şi la următoarea. Nu pot să respir, nu pot să mă mişc. Super-inima mea a şters-o de la serviciu fără să anunţe.

Zâmbetul tatălui meu şovăie şi apoi, panicat, mă scutură.

— Evan? Evan! E inima ta?

Urmează un *zdrang!* în piept şi inima porneşte din nou. Apoi, *bum-bum, bum-bum,* bate – ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dimpotrivă, simt un nou val de vitalitate.

— Evan? întreabă el din nou, înnebunit.

Îi fac semn că nu-i nimic.

— Inima mea... e în regulă, îi spun eu.

— Eşti sigur?

Se uită înapoi, spre uşi, gata să cheme pe cineva.

Dau din cap şi ridic stăruitor degetele mari în sus. Mama a tras maşina chiar în faţa noastră, aşa că mă ridic şi, înainte ca el să mă ajungă din urmă, deschid portiera din spate a dubiţei şi urc în maşină. În câteva clipe suntem toţi în maşină şi mama porneşte.

Mă uit cum spitalul se face tot mai mic, în timp ce ne îndreptăm spre capătul străzii. Când nu mai se vede decât o margine a etajului superior deasupra clădirilor învecinate şi spitalul e pe cale să dispară complet din vedere, mă gândesc: „Acum băgaţi cutremurul!"

Julia ar trebui să râdă la asta, dar nu o face. Stau singur în spatele dubiţei, uitându-mă dincolo de părinţii mei, urmărind drumul. Traficul şi viaţa sunt acolo, gata să mă primească.

Abia când ne oprim mai mult, la un semafor, o aud. Foarte încet, un glas întreabă: „Vrei să omori toţi ceilalţi pacienţi?" Vocea e mai degrabă curioasă, decât supărată, şi e delicată, abia perceptibilă, ca a unui şoricel.

Sunt atât de speriat, de nesigur de ce am auzit, încât de-abia am curaj să şoptesc un răspuns.

— Nu mă deranjează, dacă sunt toţi evacuaţi mai întâi, spun eu gâfâind. Dar clădirea trebuie să dispară.

Doar tăcere primesc drept răspuns şi stau acolo, ţinându-mi respiraţia. Vocea a fost doar în capul meu, auzul îmi joacă feste.

Liniştea se prelungeşte în timp ce străbatem oraşul. Ciulesc urechile după orice sunet diferit de zgomotul traficului şi sunt dezamăgit.

Dar, după ce parcurgem o distanţă considerabilă şi

spitalul nu mai e decât o umbră rămasă în urma noastră, iată ce aud:

„Sunt de acord. Clădirea spitalului trebuie să dispară." Vocea creşte, pe măsură ce vorbeşte. Nu mai e ca de şoricel, ci de pisică. „Aşadar... spune glasul ce sună acum ca o voce de copil, care a fost rezultatul operaţiei?"

— Cel scontat, spun eu în şoaptă, de teamă să nu o sperii şi să fugă. Ştii tu, inimă nouă, ficat nou, pancreas nou, bla, bla, bla.

„Creier nou, nu?" întreabă ea. Glasul se aude acum ca vocea ei adevărată.

Dau din cap că nu.

„Deci, au stricat singurul lucru de care chiar aveai nevoie?"

Dau din cap aprobator. Şi zâmbesc.

„Ai auzit de puştiul ăla care s-a răzgândit după ce a fost dus în sala de operaţii?"

— Nu ştia dacă nu cumva o să-l roadă la ficaţi, şoptesc eu.

Râs de aortă acum.

— Ca mine – sunt plin de copci.

Nu vreau să plâng, dar lacrimile îmi ţâşnesc din ochi, odată cu un hohot de râs incredibil de dureros pentru părţile mele recent cusute, ceea ce nu ştirbeşte cu nimic farmecul momentului.

— Ai fost atât de tăcută, şoptesc eu.

„Asta pentru că eram moartă, îmi spune ea. Apropo, te-am auzit spunând că e inima *ta.* A fost cam neplăcut."

— N-am vrut, răspund eu, lăsând să-mi cadă alte câteva lacrimi de neoprit. Am vrut să spun inima *noastră.*

Am spus ultima parte cu glas tare, iar mama şi tata se întorc să se uite la mine.

— Inima noastră! îi repet.

— Aşa e, Evan. Inima noastră, spune tata.

„Pe bune? întreabă Julia. O să-şi asume meritele pentru orice, la nesfârşit?"

— Probabil, răspund eu.

Julia oftează. În cele din urmă, spune: „Presupun că nu

contează ce cred ei. Nouă de ce ne-ar păsa?”

Poftim.

A spus-o: „Nouă”.

Şi sunt fericit.

Vă invit să priviţi dincolo de capacităţile actuale de reconstrucţie a ţesuturilor şi oaselor. Acelea vor deveni în curând banale. În foarte scurt timp vom putea crea elemente structurale noi, forme care nu apar în mod natural în corpul uman – forme pe care nici nu ni le-am imaginat încă. Mă văd ca pe o pionieră, uimită de infinitul noilor orizonturi.

Dr. EMILY BROWNSTONE-NAIK,
la simpozionul pe teme de inginerie genetică
al Asociaţiei Medicale Britanice, Londra, 2029

PARTEA A DOUA

SF. LUDMILLA

Peste alţi câţiva ani…

1.PE EI, TIGRULE

Cum să vă relatez aşa cum trebuie ce s-a întâmplat? Dacă explic greşit, o să mă urâţi, probabil. Dar dacă mă exprim corect, poate o să înţelegeţi.

Ştiu că m-a văzut la *Pe ei, tigrule,* unde au o cafea atât de bună, încât simt fiori de plăcere prin tot corpul. Ştiam că Gabriel m-a văzut, deşi ochii lui m-au ocolit, părând că doar privea, trecea în revistă, verifica pungile de cafea şi cănile de vânzare de pe rafturile situate de-a lungul pereţilor, fără s-o vadă pe Milla, care stătea chiar acolo, uitându-se atent la el, pe deasupra ziarului. Înainte să întrebaţi, o să vă răspund: Da. Sunt o fată de şaisprezece ani, care primeşte ziarul prin comandă specială, de două ori pe săptămână, pentru că dezleg cuvinte încrucişate, pentru că asta mă ajută să mă concentrez şi când mă concentrez, mă relaxez şi când mă relaxez… ei bine, lucrurile merg bine – cum ar fi sistemul meu limfatic şi majoritatea hormonilor. Toţi doctorii au convenit că trebuia să găsesc tehnici de calmare, iar asta e una dintre ele. În plus, să ţii un ziar e delicios de retro: mă face să mă simt ca o fată din anul 2015, căreia nu i s-a întâmplat nicio nenorocire.

Dar să revenim la Gabriel. Era atât de aglomerat încât putea să nege în mod plauzibil şi eu… eu auzeam ecoul celor treizeci de oameni care râdeau de mine cu o săptămână înainte, când am aruncat prânzul în tomberon şi am fugit din curtea şcolii. Nu plângeam. Dacă aş fi putut plânge ar fi fost grozav.

Dar de ce mă deranjase atât de tare râsul? În ziarul pe care îl citeam atunci era un articol despre un adolescent bătut şi lăsat inconştient în tribunele stadionului unei şcoli din Ohio. Suferise un transplant parţial de coloană vertebrală şi putea să meargă, dar nu sută la sută cum trebuie. Agresorii îi urmăriseră umbletul, când s-a aşezat pe locul lui. Aşteptaseră tot meciul şi la sfârşit îl atacaseră, scriindu-i cu graffiti, pe piept, cuvântul GREŞIT. Erau nişte adolescenţi beţi, totuşi, acesta era un exemplu al modului

în care unii îşi bat joc de oricine a fost grav bolnav şi apoi pus din nou pe picioare. „Comportamentul urât al fanaticilor” era, practic, un articol oarecare, publicat într-un ziar. În cazul meu, nu puteai să-ţi dai seama ce mi se întâmplase. Mergeam normal, vorbeam firesc. N-ai fi ştiut, dacă nu ţi-ar fi spus cineva. Şi nu fusesem nevoită să înfrunt decât nişte râsete.

Gabriel a ieşit din *Pe ei, tigrule* şi l-am urmărit pe fereastră cum stătea pe trotuar, afară, căutând în punga maronie, de hârtie, în care avea un cappuccino. E destul de înalt şi l-am putut urmări cu uşurinţă prin mulţimea de trecători. Avea căştile acelea care se ascund după ureche şi bătea alene în urechea dreaptă, ca să le pornească – doar un tip care mănâncă un biscuit şi ascultă muzică.

N-a aruncat nicio privire în urmă, să vadă dacă mă uit la el. Şi nici nu încerca să dispară repejor. Poate că, de fapt, *chiar* nu mă văzuse. Dar, într-un fel, era mai rău aşa, nu? Însemna că nu eram decât un poster pe perete sau ceva de genul ăsta, nici măcar o prezenţă pe care să merite să o ignore. Furia îmi făcea inima să bată mai repede. Trebuia să mă duc după el.

Gabriel a muşcat din nou din biscuit şi eu am golit cana, simţind deja furnicăturile cafeinei de-a lungul reţelei, nervoasă că-mi stricase momentul cafelei cu prezenţa lui. (Bine, am zis-o. „Reţea”. Am o reţea care îmi traversează corpul în zigzag. De asta sunt acum, aici, şi nu într-un mormânt sau într-un crematoriu, sau mai ştiu eu unde. Fiţi avertizaţi, habotnicilor: puteţi să vă întoarceţi chiar acum cu spatele, dacă existenţa mea vă deranjează.)

Când am ajuns pe trotuar, l-am zărit la trecerea de pietoni. Ei bine… nu. Vreau să fiu cinstită. Adevărul este că am scrutat înnebunită mulţimea, până l-am văzut din nou, pe urmă m-am zbătut să ajung la el.

Ce era în capul meu în clipa aceea? Mi-am pus întrebarea asta de o sută de ori. Iar răspunsul este: voiam să-i transmit lui furia, umilinţa mea. Doar atât. Sunt destul de sigură că asta era tot ce voiam.

Semaforul acela ţine al naibii de mult şi aşteptau mulţi

oameni la trecere. Lângă mine era o fată cu o brăţară implantată sub epidermă şi, pentru o clipă, mi-au distras atenţia modelele pe care le proiecta prin piele. Lumini intermitente dansau pe încheietura ei, părând prea vesele, comparativ cu machiajul puternic, cu mult negru, şi acele de siguranţă prinse în sprâncene. În mod clar, nu o deranja să se retuşeze şi nici celor din jur nu părea *să le pese.* Dar poate că pe unii îi deranja.

Respiram cu dificultate. Voiam să plâng.

Sunetul scos de Gabriel, care-şi sorbea cafeaua, m-a adus cu picioarele pe pământ. Era chiar pe trotuar şi eu stăteam în spatele lui. A întors capul, aşa că l-am văzut din profil. Era atât de straniu! Încă arăta foarte bine, blond, cu ochii căprui-închis, gene dese şi faţa pătrată. Dar înfăţişarea i se metamorfozase în ceva ce eu asociam cu durerea şi felul în care mă holbam la el era diferit de cel de săptămâna trecută.

Mi-am zis: „Nu mă simte cum stau aici, sfredelindu-l cu privirea?"

Evident, nu simţea.

Traficul dinspre nord venea către noi – patru benzi în plină viteză, jumătate din vehicule fiind fără şoferi, inclusiv un autobuz uriaş, automat, din Los Angeles, care ocupa o bandă întreagă. Zgomotul maşinilor era punctat de vaietul constant al dronelor ce zboară spre nord şi sud, deasupra bulevardului La Brea, toată ziua, pe ruta către aeroport. Aş fi putut şopti numele lui Gabriel şi nu m-ar fi auzit. Dar n-am făcut-o. Nu i-am dat niciun avertisment, în afară de prezenţa mea tăcută, ostilă.

Am păşit în faţă şi am ajuns direct în spatele lui, am întins mâinile…

Fir-ar să fie! O să mă urâţi.

Trebuie să povestesc ce s-a întâmplat mai înainte, ca să înţelegeţi.

2. CLOPOTUL BISERICII

Merg la o şcoală episcopală, care are doar vreo trei sute de elevi. Toată lumea cunoaşte pe toată lumea, chiar dacă nu toţi sunt prieteni între ei, dacă are sens ce zic. Eu sunt destul de isteaţă, poate chiar puţin tocilară, dar sincer, mulţi copii de la şcoala mea sunt inteligenţi şi puţin tocilari. Eu arăt destul de bine, dar repet, sunt multe fete care arată bine la Sf. Anne. Aşa că nu sunt cu nimic ieşită din comun din punct de vedere social, economic, academic. Are măcar vreo importanţă asta în povestea mea? Nu ştiu. E posibil să trag de timp.

Aşadar.

Cu o săptămână în urmă, cu o săptămână înainte de ce s-a întâmplat în faţă la *Pe ei, tigrule,* mama m-a lăsat la şcoală. Mă sprijineam de portieră, stând pe scaunul pasagerului, răspunzând laconic tentativelor ei de conversaţie, de genul: „Bună-dimineaţa, iubito, cum mai merg lucrurile”. Pe urmă, exact când am ajuns, a pus întrebarea pentru care se pregătea, probabil, încă de la început:

— Cum a fost întâlnirea de aseară?

Reacţia mea m-a surprins chiar şi pe mine. Starea mea abătută a izbucnit în ceva mai rău, ceva ce nu mai putea fi catalogat drept tăcere bosumflată. Fără vreun avertisment, am urlat:

— Nu poţi să mă laşi nici măcar o secundă să-mi trăiesc viaţa, mamă, pentru numele lui Dumnezeu?! N-am cinci ani! Nu pot să păstrez un secret, dacă vreau?

Am trântit uşa în urma mea, lăsând-o la volan, şocată, dar resemnată. („Las-o să fie furioasă”, spunea tata mereu.) Am plecat îmbufnată spre clădirea principală, ştiind că furia îndreptată spre mama era ridicolă şi nedreaptă. Şi, pe bune, în ce mod ar fi putut să insinueze că am cinci ani faptul că mă întrebase despre întâlnire? Nu avea nicio logică. În plus: nu intenţionasem să ţip, serios că nu, dar e ciudat ce pot şi ce nu pot să controlez. Uneori, volumul

vocii mele se regăseşte în categoria „nu pot”.

Oamenii de la şcoală mă priveau, dar ştiţi voi, eu credeam, evident, că se uitau din cauză că trântisem portiera, exact ca un copil de cinci ani. Abia când prietena mea, Lilly, m-a prins de braţ, m-a tras într-un cotlon ciudat, de lângă vitrina cu trofee, şi a şoptit *„Chiar* ai făcut-o, Milla? De-abia dacă îl *cunoşti”,* mi-am dat seama că nu aveam niciun secret de păstrat. Toată lumea ştia deja.

Am intrat în clasă simţindu-mă ca victima unui accident, care se uita la gură-cască ăia, care încetiniseră să mă vadă sângerând pe stradă. Ultima parte chiar mi se întâmplase, deşi atunci când s-a întâmplat, nu eram trează, ca să văd. Nici măcar nu cred că mai trăiam.

Dar am deviat de la subiect.

Kevin Lopez a rânjit, sprijinindu-se de perete. Lângă el, Kahil Neelam făcea un gest ciudat cu mâna, spre mine – se folosea de o mână ca să agaţe degetul întins de la mâna cealaltă, ca un peşte prins în undiţă.

Îmi croiam drum spre uşa clasei, când l-am văzut pe Matthew Nowiki – Matthew, care fusese prietenul meu încă din gimnaziu – *dansând ca roboţii* şi chicotind când s-a uitat la mine. A dispărut în clasă, dar nu înainte de a pocni din degete, de a arăta spre mine şi de a-mi face un semn teatral cu ochiul.

Mă aşezasem în banca mea, când mi-am dat seama ce însemnase gestul lui Kahil. Degetul întins era un penis, iar mâna care-l apuca trebuia să fie un vagin bionic, care-l zdrobea, iar şi iar.

Umilinţa mi s-a împrăştiat în organe, ca o mâzgă neagră şi lipicioasă. Fierbinţeala mi-a înflorit pe obraji, anunţându-mă că începeam să mă îmbujorez. Chestia e că eu nu prea mă mai înroşesc, în configuraţia mea actuală, acest lucru e aproape imposibil. Faptul că se întâmpla acum însemna că îmi curgea *atât de multă* adrenalină prin sânge încât trecea în întregime pe lângă reţea şi-mi făcea faţa să se aprindă. Mă înroşeam şi asudam, ceea ce a atras atenţia tuturor.

Glumesc. Oricum se uitau deja la mine.

— Nici măcar nu văd *unde…* am auzit destul de clar

şoptindu-se în spatele meu.

— *Cum* a reuşit măcar… a întrebat altcineva.

— Evident, el nu se teme de nimic, a spus a treia persoană atât de tare încât, probabil, au auzit-o şi oamenii din celălalt capăt al oraşului.

Ar fi fost un moment perfect să izbucnesc în plâns. Dar eu n-am reuşit să fac asta de un an. În schimb, am rămas la restul orelor de dimineaţă, în timp ce umilinţa s-a transformat în altceva.

La prânz, m-am dus la Gabriel, în curte, unde mâncam cu toţii, şi i-am aruncat supa în faţă. M-am simţit minunat, a fost ca o răzbunare, deşi era doar o supă călduţă de scoici şi n-a avut cine ştie ce impact. Cu toate astea, toţi cei din curte se uitau la mine când am ţipat:

— Cum ai putut să fii atât de ticălos?

În retrospectivă, îmi dau seama că nu a fost cea mai gravă insultă pe care aş fi putut s-o aleg. Dar nu sunt sigură că a observat cineva cum m-am exprimat, pentru că vorbele mi-au ieşit cu un volum atât de mare, încât mi s-a părut că exact în clipa în care am deschis gura a bătut clopotul din vârful capelei.

Nu era clopotul bisericii. Era vocea mea. Gabriel se uita uluit la mine.

Sfinte Iisuse Hristoase, încă pare că l-aş fi atacat pe Gabriel ca o fată-robot dezaxată, aşa cum mă numeau oamenii în şoaptă. Corecţie: nimeni nu şoptea, de fapt. În clipa aceea, Kahil Neelam, aflat la câţiva metri de Gabriel, în curte, urla: „Nu procesează! Nu procesează!”, iar şi iar, imitând fumul care-i ieşea pe urechi. Mă imita pe mine. V-aţi prins?

Regret că am luat numele lui Iisus în deşert. Încerc să fiu mai bună de atât. Sunt destul de sigură că Iisus ar fi cu totul de partea mea, aşa că nu vreau să-l scot şi pe el din sărite.

La naiba!

Trebuie să relatez tot ce s-a petrecut în noaptea respectivă.

Filmul văzut din maşină şi sărutul.

Mă înroşesc doar cât mă gândesc la asta. (Dar nu o fac, de fapt. E o senzaţie de fierbinţeală în obraji, însă nu e roşeaţă – am verificat în oglinda de la baie. Uneori, lucrurile funcţionează, alteori, nu. Am defecţiuni.)

În fine.

3. CAST OF THOUSANDS[1]

Era cu o seară înainte de ziua cu întâmplarea de la şcoală despre care v-am spus. Eram la *Cast of Thousands,* cinematograful în aer liber din Sherman Oaks, cu ecran uriaş, care proiectează şi direct pe parbrizul maşinii. Te uiţi prin imaginea de pe parbriz la ecranul mult mai mare, din depărtare, şi cumva ochii tăi le amestecă pe ambele într-o uluitoare, incredibilă, aproape dumnezeiască proiecţie 3D. Sunetul se transmitea direct în sistemul stereo al maşinii, într-un fel era ca şi cum am fi urmărit în intimitate filmul, iar eu *eram în maşina lui Gabriel Philip.*

N-am explicat trecutul meu cu Gabriel pentru că nu există, cu excepţia unui şir lung de gânduri senzuale care, din câte ştiam eu, erau doar în mintea mea. Cu toate astea, ar trebui să vă pun la curent. A venit la şcoala noastră când avea paisprezece ani. Era cam deşirat şi avea vocea încă destul de subţire, dar părul blond şi ochii închişi la culoare m-au cucerit. Am devenit ciudat de obsedată şi de mâinile lui, care erau prea mari comparativ cu restul corpului, mâini de bărbat, îmi spuneam eu, şi mi-am dorit imediat ca ele să mă atingă. Era prima dată când stătusem în pat şi-mi închipuiam că un băiat anume îmi făcea anumite lucruri. Eu şi Jonas eram iubiţi înainte ca el să se mute din oraş (înainte să-l cunosc măcar pe Gabriel) şi *făcusem,* de fapt, unele chestii împreună, dar niciodată n-am avut fantezii cu Jonas. Nu am avut de ce; era mereu cu mine. Pasiunea de la distanţă pentru Gabriel era ceva nou.

Îl plăceau şi alte fete pe Gabriel, într-un mod mai general – arăta bine şi era coleg de şcoală cu noi, deci, da, se regăsea în mod firesc pe lista cu Băieţi de Plăcut. Însă abia când a împlinit cincisprezece ani, când avea umeri, bicepşi şi o voce gravă, au început celelalte fete să-i dea cu adevărat atenţie. L-au plăcut când a devenit o alegere evidentă. Eu îl plăcusem cu mult înainte. Flirta cu fetele de

[1] Distribuţie formată din mii de actori (în limba engleză în original, n. tr.).

la şcoală, dar se zvonea că avea „alte iubite” în afara grupului nostru de la Sf. Anne.

M-am gândit la el un an de zile şi pe urmă, în spital, când se stingeau luminile noaptea şi rămâneam singură cu sunetul aparatelor care mă ţineau în viaţă, în timp ce erau create reţeaua şi diversele componente interne, m-am gândit din nou la el. Gabriel din fantezia mea devia tot mai mult de la cel pe care îl cunoscusem în treacăt, la şcoală, până când… Când m-am întors în sfârşit la Sf. Anne, mi-a luat o clipă să-l recunosc. Dar numai o clipă. Apoi pasiunea din lumea reală a revenit la fel de puternică.

Şi iată-ne împreună, în maşina lui, prima dată când eram singură cu el. Eram pe scaunele din faţă, cu o tavă de carton cu taco între noi şi, nu o să vă mint, conversaţia tărăgăna. În imaginaţia mea nu era nevoie de conversaţie, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Gabriel din fantezia mea făcea orice doream. Dar iată-ne aici, împiedicându-ne în cuvinte.

— E în regulă volumul? a întrebat el, jucându-se inutil cu butonul.

Era ca şi cum tava cu taco era Oceanul Pacific şi el era pe celălalt mal în Japonia, poate.

— E în regulă, am răspuns.

— Mi se pare că n-am stat niciodată de vorbă ca lumea până anul ăsta. Cum aşa? a întrebat el. Până să răspund, a adăugat: Când te-ai întors la şcoală, mi-am dat seama – că voiam să te cunosc mai bine.

— Da, şi eu, am răspuns, încercând să nu mă holbez la mâinile lui sexy. Suntem la aceeaşi şcoală de aproape trei ani. Cum se face că nu ne cunoaştem mai bine?

Sincer, aproape că scoteam vorbe la întâmplare, ca să umplu spaţiul dintre noi; nu căutam un răspuns la întrebarea asta. Aveam deja o teorie despre motivul pentru care Gabriel mă observase, în sfârşit, după ce ani de zile se uitase, practic, prin mine. (Chiar şi pe vremea când aveam paisprezece ani, când el era încă scund şi foarte slab, iar eu aveam *sâni,* nu fusese interesat.) Dar după ce mi-au reconstruit ochiul stâng, orbita îşi schimbase puţin forma;

vorbesc despre operaţia plastică reconstructivă, prin care chirurgul a trebuit să-l pună la loc, nu chestiile excentrice pe care le-au făcut medicii cu restul corpului meu. Pe urmă, pentru că stângul era diferit, au schimbat orbita ochiului drept, ca să se potrivească şi să nu pară că cele două jumătăţi ale feţei mele se certau una cu alta. După ce au terminat, ceva în aspectul general al ochilor mei şi sprâncenelor mele se schimbase subtil în bine. Nu cred că a fost cu intenţie, dar când m-am vindecat, ochii mei erau puţin mai depărtaţi şi cu o formă mai frumoasă, iar eu eram puţin mai drăguţă.

Aşadar… era uşor de explicat interesul nou al lui Gabriel: fusesem atrăgătoare la întoarcerea la şcoală, iar el a presupus că începeam să mă înfrumuseţez, pentru că, din câte ştiau cei de la Sf. Anne, îmi rupsesem doar picioarele şi falca în accident. Mi se părea că trişez, câştigându-i în acest fel interesul, dar de ce să-mi fie ruşine că priveam partea bună a lucrurilor?

Ne-am scufundat în tăcere, în timp ce, pe ecran – sau, mai bine zis, plutind în aerul din afara maşinii, atât de clar şi detaliat, încât păreau aproape mai reali decât realitatea – o paradă de super-eroi din reclamele filmelor viitoare aruncau diferite chestii 3D, de la unii la alţii, obiecte precum maşinile, caii şi navele spaţiale şi, nu glumesc, chiar şi o orcă a apărut învârtindu-se exact în faţa parbrizului, împroşcând cu apă spre ecran, rânjind cu toţi colţii. Am râs fără să vreau şi am scos un sunet, de parcă mă înecam – un sunet despre care Lilly, prietena mea, îmi explicase cu bunăvoinţă că semăna cu al unui câine care vomită. (Râsul meu sună ciudat uneori, fie de la partea de laringe pe care o mai am, fie de la modul în care trece reţeaua prin el. Nu mai ştiu precis.)

— Eşti în regulă? a întrebat Gabriel, din cauza, ştiţi voi, sunetului de câine care varsă.

— Hm, da – s-a dus taco pe ţeava greşită, am minţit eu.

Mi-a ţinut băutura ca un cavaler şi, când am luat-o, mâna lui a atins-o în treacăt pe a mea, făcându-mă să simt un fior în sus, pe braţ.

— Numele, hm, Milla e o prescurtare de la ceva?

Mă tem de întrebarea asta, pentru că, de obicei, îmi ia prea mult să răspund – dar de data asta n-a fost aşa:

— Sunt botezată după Sfânta Ludmilla, care a trăit în Republica Cehă, acum vreo mie două sute de ani…

— Stai, a spus el, tăindu-mi vorba, te referi la Sfânta Ludmilla din Boemia?

Eram uimită.

— Da.

— O cunosc.

— Cum adică, personal?

Remarca sarcastică mi-a scăpat. Nu a fost cu intenţie. Nu voiam să intervină nimic în interesul real care apăruse în ochii lui.

— Ştiu cine este, a spus el. Scutura încet din cap, nevenindu-i să creadă. Sfânta Muceniţă Ludmilla.

M-am uitat o clipă la el.

— Pe bune, eşti unul dintre puţinii oameni care au auzit vreodată de ea.

— A convertit poporul său la creştinism, a continuat foarte mândru de el.

Mai mult decât atât, conversaţia noastră nu mai părea stângace.

— Mă rog, a încercat, am spus eu. Pe urmă, nora ei a pus să fie strangulată.

— În general, nu devii sfânt trăind fericit până la adânci bătrâneţi, a punctat el, ceea ce m-a frapat, mi s-a părut o perspectivă destul de sofisticată asupra lumii.

— Aşa e. Ajută foarte mult dacă eşti ucis. Eşti catolic? Eram şi noi oarecum familiarizaţi cu sfinţii bisericii episcopale, dar el părea să fie neobişnuit de bine informat.

— Mama e catolică, într-un fel, dar şcoala episcopală a fost mai ieftină şi ea zice că e cam acelaşi lucru, practic. Bunica mea crede că merg la şcoală cu o gaşcă de necredincioşi periculoşi, aşa că m-a obligat să învăţ pe de rost povestea de viaţă a o sută de sfinţi, înainte de a începe cursurile la Sf. Anne.

— Şi Ludmilla s-a aflat în acea sută? Există mii şi mii de

sfinţi.

Era o coincidenţă colosală şi improbabilă. Oare căuta în secret informaţii despre mine? Oare fusese îndrăgostit de mine în tot acest timp, cum fusesem şi eu de el? Când îmi închipuisem că mă atingea cu mâinile acelea, oare îşi închipuia şi el acelaşi lucru?

— Bunica mea e din Republica Cehă, aşa că a vrut să mă concentrez mai ales pe sfinţi de prin zona aceea, a explicat el. Mi-a plăcut Sfânta Ludmilla. Era de treabă.

„Ah.” Dezamăgirea m-a lovit ca un pumnal. „Doar o coincidenţă.” Cu toate astea, gheaţa fusese spartă. Gabriel se uita la mine şi eu mă gândeam că în el zăceau profunzimi ascunse, la care nu mă aşteptasem.

— Ai ochi foarte frumoşi, mi-a spus.

Am zâmbit şi i-am mulţumit în gând doctorului Watanabe pentru talentul lui de a reconstrui feţe.

Pe ecran erau alte reclame la filme şi, de o parte şi de alta a maşinii, se aflau şiruri de autoturisme şi toţi ocupanţii încercau din răsputeri să ignore restul participanţilor şi să se prefacă, la fel ca mine, că erau singurii oameni din lume în momentul acela.

Comentariul lui despre ochii mei şi felul în care se tot uita la mine mi-au făcut hormonii să o ia razna. Mi-am dat seama că era *în mine.* Mai mult decât aş fi putut spera. Corpul meu a tradus informaţia asta într-un nivel insuportabil de excitaţie şi în egală măsură de groază. Adrenalina şi hormonii se fugăreau ca nişte membri agresivi ai unor bande rivale stârnite de sărut şi de giugiuleală. Toate părţile din afara reţelei începeau să-mi dea senzaţia aceea ciudată de furnicătură/fierbinţeală/surescitare, care însemna că părţile false nu ştiau să decodifice semnalele pe care le transmiteam eu. Începeam să-mi ies din minţi. Oare ce fusese în capul meu să ies la întâlnire cu el? Corpul, vocea şi orice parte din mine puteau greşi flagrant…

— Te interesează filmul, Milla? a întrebat Gabriel.

Reclamele se terminaseră şi cinematograful era învăluit în întuneric la începerea filmului. Îmi vorbea în şoaptă. Se

apleca spre mine şi răsuflarea lui îmi mângâia obrazul.

Fir-ar să fie, *chiar* era în mine. Avea să se întâmple ceva *chiar acum,* dacă nu îi puneam punct. Dar Gabriel îmi acorda toată atenţia lui, cu ochii aceia negri, linia obrazului, curbele muşchilor de pe umeri pe sub cămaşă, *mâinile* lui…

— Nu, nu mă interesează filmul, m-am trezit şoptind la rândul meu.

A dat volumul mai încet, s-a apropiat de mine şi a spus:

— Hei.

„Opreşte-l! am ţipat la mine însămi. Ieşi de aici!”

N-am făcut nimic din toate astea. În schimb, am rămas lipită de scaun, în timp ce îşi apăsa încet buzele pe ale mele.

Gabriel Philips *mă săruta.* Singură în camera de spital, singură în dormitorul meu de acasă, îmi imaginasem în mii de feluri acest moment. Dar acum era real: buze, apăsare, căldură.

Când s-a terminat sărutul, mintea mea l-a reluat obsesiv, într-o buclă nesfârşită. Probabil mă holbam la el, mută, şocată, de un minut întreg.

El n-a remarcat.

— Vrei să mergem pe bancheta din spate? a întrebat el cu un amestec de emoţie şi entuziasm, pe care le văzusem şi pe faţa lui Jonas, când am devenit prima dată iubiţi. Am putea, nu ştiu…

— Bine. Corpul îmi spunea „Fugi!” dar foarte insistent, îmi dădea ghes şi să rămân.

Nu pentru că aş fi avut eu mulţi prieteni (au fost doi, dacă-l punem la socoteală şi pe cel din gimnaziu), dar ştiam cum era cu săruturile şi cu alte chestii, chiar dacă nu o făcusem de când lumea. (Jonas se mutase din oraş şi pe urmă am fost internată aproape un an întreg. Credeţi-mă, nimeni nu voia să te sărute acolo.) Îmi *plăcea* să mă sărut şi să fiu dezmierdată. Hormonii câştigau în faţa adrenalinei, în timp ce anumite părţi ale reţelei continuau să-mi trimită semnale incomode, de avertizare.

În semiîntuneric, escaladând scaunele din faţă, am ajuns pe bancheta lată din spate, iar Gabriel s-a strecurat după

mine, râzând în timp ce îşi trăgea picioarele. A lovit radioul cu un picior schimbând frecvenţa, de la coloana sonoră a filmului la un post de talk-show-uri.

„…dar e vorba despre definiţia cuvântului *om,* despre ce înseamnă să fii cu adevărat *om.* Ce a intenţionat Domnul pentru noi? Care a fost viziunea Lui pentru omenire în lumea asta?” se auzea cu o voce calmă, de bărbat, cu un vag accent sudist, umplând maşina. Pe jumătate predicator, pe jumătate demagog. „Ce a *tăinuit* faţă de noi? El ne-a *făcut* după chipul Lui. Ştim asta. Înseamnă că acest corp omenesc obişnuit e după chipul Lui.” Părea tânăr, dar vocea lui mă făcea să mă gândesc la băutură şi trabucuri. Accentua cuvinte pe care nu m-aş fi aşteptat să le evidenţieze, ca şi cum era mai atent la cadenţa enunţurilor decât la conţinut. „Nu ne putem apuca să *meşterim,* şi să facem *inimi* false *şi ficaţi,* şi să dezvoltăm organe noi, pe care Iisus n-ar fi vrut *niciodată* să le vadă…”

— Ah, scuze.

Gabriel era în mod vizibil stânjenit. S-a întins repede şi a schimbat postul de radio, revenind pe frecvenţa filmului.

Când s-a întors pe bancheta din spate, s-a aplecat să mă sărute din nou. A fost un şoc să mă văd îndepărtându-mă de el, dar exact asta am făcut. O senzaţie de spaimă se răspândea în mine, atât în părţile adevărate, cât şi în cele artificiale, traversând reţeaua aşa cum n-o făcea nici o altă emoţie. Mi se tăiase filmul.

— Era… era acel… cum îi zice? am întrebat, făcând un gest din cap spre radio.

— Pastorul Tad Tadd? Cel care are două prenume? a spus el râzând. Da. Bunica îl ascultă tot timpul.

Mi-a luat câteva clipe să dezleg toate semnificaţiile răspunsului său. M-am agăţat de cea mai simplă de chestionat şi am spus:

— Stai, asta e maşina bunicii tale?

Era o maşină mare şi veche, despre care gândeam că era oarecum aparte când credeam că e a lui Gabriel. Mai precis, spuneam că e retro ca un adolescent să aibă automobil vintage e de două ori retro. Dar acum, când mă

uitam cu mai multă atenţie la bancheta din spate, în lumina obscură, vedeam urmele bătrânei, pe care nu reuşise să le ascundă înainte de întâlnirea noastră: o pătură croşetată, întinsă pe spaţiul din spatele tetierelor, o pereche de ochelari de citit cu lentile foarte groase, în buzunăraşul portierei din spate, lângă o batistă din dantelă. Aceste obiecte deloc sexy, vocea aceea la radio...

— Da. Adică, îi folosesc maşina tot timpul, a spus el, urmărindu-mi privirea şi văzând urmele bunicii sale. E, într-un fel, maşina familiei. Bunica o mai conduce uneori – şi-l ascultă pe Tad Tadd, ca jumătate dintre oamenii din LA. El a dat din cap, ca şi cum ar fi vrut să zică „Bunicile – ce să le faci?” Pe urmă, văzând pe faţa mea ceva ce nu era în regulă, a adăugat: Abia dacă o mai conduce acum, dacă asta te deranjează. Practic, e a mea.

Aveam ochii aţintiţi pe locul din faţă, unde parcă o vedeam pe bătrână întorcându-se, ca să se uite dezgustată la mine, în timp ce-l asculta pe Tad Tadd. Dădea dezaprobator din deget spre mine.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Gabriel.

— Tipul acela varsă ură din el. De ce îl ascultă bunica ta? Cum poate să se folosească de religie ca să atace oamenii cu probleme medicale? Şi de ce nu are un nume de familie normal?

Mi-au ieşit cuvintele din gură înainte să le pot opri. Reţeaua îmi furnica de adrenalină, o versiune neplăcută a felului în care mă simţeam când beam cafea. Era ca şi cum aveam nevoie să urinez, dar aveam senzaţia peste tot.

— Ai ascultat vreodată un post de radio specializat în talk-show-uri? m-a întrebat el, râzând uşor. E plin de nebuni. Sunt nebuni *cea mai mare parte din ei.* Ei, haide acum.

S-a întins spre mine şi mi-a dat o şuviţă de păr după ureche. În ciuda spaimei şi adrenalinei, m-a înduioşat. De parcă noi doi eram o echipă. Sau am fi putut fi.

— Bunica ta e de acord cu el?

Încă o dată, mi-au scăpat cuvintele înainte să le opresc. De ce vorbeam despre părerile politice/religioase/rasiste ale

bunicii lui la prima noastră întâlnire? Nici măcar n-ar trebui *să fiu* aici, pe bancheta din spate, unde… Dar fiindcă eram aici, cu siguranţă n-ar fi trebuit să aduc subiectul în discuţie. Mi-am reamintit că nu eu îl adusesem. Radioul era setat pe acel post. Chiar dacă bunica lui Gabriel era cea care-l reglase, îl ascultase şi el, o dată sau de două ori, probabil.

— Nu ştiu, a spus el. Era vizibil că romantismul îl părăsea. Presupun că e de acord cu el. E foarte bătrână şi extrem de religioasă. Anul trecut voiau să dezvolte o inimă nouă pentru ea, ştii, în care cea mai mare parte e inima adevărată, dar unele părţi sunt bionice sau ceva asemănător?

Ştiam. Ştiam pentru că o inimă care se potrivea cu acea descriere bătea acum mult prea repede în pieptul meu pe jumătate real. Şi îmi păsa foarte mult de inima aceea.

— A refuzat, întrucât crede că Dumnezeu nu ar fi de acord, a continuat el. Apoi a ridicat din umeri. E bătrână. Nu poţi să te cerţi cu ea.

Nu spunea dacă era sau nu de acord cu bunica lui, dar tonul lui sugera că nu.

Era din nou întuneric, pentru că pe ecran se întâmpla ceva într-un coridor umbrit. Gabriel era aproape de mine, iar lumina filmului îi contura faţa. Când a văzut că expresia mea se îmblânzise, mi-a atins buzele cu ale lui. Un sărut uşor, un sărut de probă, dar gata pentru ceva mult mai bun.

— *Tu* ce crezi? l-am întrebat, trăgându-mă înapoi.

Voiam să-l sărut din nou, dar nu mă puteam abţine să vorbesc pe subiectul ăsta. Era ca şi cum reţeaua era surioara mea şi, cu toate că eu intenţionam s-o ţin ascunsă, mă simţeam împinsă de onoare să scot la lumină orice idee preconcepută. Pentru că peste tot mă loveam de prejudecăţi. Nu aflai asta decât după ce traversai linia invizibilă şi erai chiar tu la mijloc.

— De ce-ţi pasă atât de mult de pastorul Tadd? a întrebat el. E doar un ţicnit la radio.

Era tocmai întrebarea la care nu voiam să răspund. Am

simţit că bat în retragere, de teamă, şi m-am bâlbâit:

— Voiam… doream doar să aflu ce crezi. Încerc să te cunosc.

Am reuşit ca ultima parte să sune de parcă aş fi cochetat cu el.

Gabriel a clătinat din cap, lăsând de înţeles că este evident că îmi face pe plac pentru că mă place.

— Nu ştiu. A ridicat iar din umeri. Adică, noi suntem credincioşi, noi toţi de la Sf. Anne, nu-i aşa? Şi ar trebui să facem chiar *tot* ce poate face Dumnezeu? Cum rămâne cu oamenii ăia care se duc în alte ţări pentru criogenie, ca să evite o moarte naturală? Chiar şi copiii? Ar putea rămâne aşa pentru totdeauna. Aşa ar trebui să fie vieţile lor? Pare ceva ce ar trebui să facem? Nu ştiu.

— Deci eşti de acord cu pastorul Tad Tadd? Am adresat întrebarea în şoaptă, ştiind că, dacă încercam s-o spun cu voce normală, avea să se audă prea strident.

Iată care era problema. Auzisem fragmente din transmisiunile pastorului Tadd din când în când şi-l văzusem făcând declaraţii la televizor, dar niciodată nu mă gândisem prea mult la el. Bineînţeles, era un bigot penibil, dar ceea ce l-a definit mereu a fost *ridicolul.* În seara asta, însă… în seara asta ura ne invadase pe neaşteptate spaţiul intim şi era ca şi cum vocea şi părerile lui se amestecaseră cumva cu durerea şi greutatea monstruoasă a morţii care mă apăsa de atâtea luni. Şi acum, deşi mă temeam de direcţia în care mergea conversaţia, nu puteam renunţa.

Gabriel a spus:

— Cred că pastorul Tadd e nebun. Vorbeşte ca… de parcă ar fi… îşi căuta el cuvintele.

— Le spune oamenilor cum să fie sfinţi, apoi se întoarce într-o casă plină de alcool şi prostituate? am sugerat eu.

Replica asta suna furios în mintea mea, dar ceea ce s-a auzit a părut mai degrabă o glumă. Din fericire.

Gabriel a chicotit puţin:

— Ceva de genul acesta. Poate nu e *chiar* atât e rău. Doar că… Bunica mea e din altă generaţie…

— Dar ce diferenţă e între o inimă pe jumătate adevărată

şi a lua antibiotice sau merge la medic să-ţi aşeze la loc un os fracturat? am întrebat eu tot în şoaptă.

Începea să mi se facă rău. Şi aveam nevoie să-l aud spunând ce trebuie.

— Da, în asta constă sminteala, a încuviinţat el. Unde se trage linia? E atât de...

— Arbitrar?

Cuvântul a ieşit prea tare, dar era un singur cuvânt, aşa că nu cred că a observat. Mi-am muşcat buza de jos, ca să încerc să-mi stăpânesc vocea.

— Da, arbitrar. Dar bunica mea e *foarte sigură* că anumite lucruri sunt prea apropiate de cele de care ar trebuie să aibă grijă Dumnezeu. Sau să nu aibă grijă. Poate că anumiţi oameni nu sunt meniţi să trăiască – aşa crede ea, a adăugat el repede.

Am închis ochii, am inspirat adânc, încercând să scap de nodul din stomac. Nu zăceam inconştientă, zdrobită într-o maşină. Nu urmăream neajutorată cum doctorii cereau mai mult sânge. Eram aici, la cinematograful în aer liber, şi nimeni nu mă arăta cu degetul. Pentru Gabriel era doar o dezbatere pur teoretică şi eu eram una dintre fetele acelea bisericoase, cărora le plăceau discuţiile contradictorii. Oscila, poate, la graniţa subtilă şi neclară dintre a fi un prieten sceptic şi un contestatar nepăsător, dar ceea ce spunea el nu era îngrozitor. Indiferent ce credea bunica lui, Gabriel încerca să fie tolerant, ceea ce era tot ce puteam spera să cer într-o lume în care pastorul Tadd şi alţii transformau medicina în filosofie.

— Nu ştiam că te pasionează politica atât de mult, a spus el, tachinându-mă puţin.

— Presupun că nu e cel mai potrivit subiect pentru prima întâlnire, am reuşit eu să spun râzând încet.

Adrenalina care pompa în mine se domolea. Şi eu mă calmam. Braţul lui mă cuprindea de talie, ceea ce îmi stârnea dorinţa, în ciuda celor întâmplate. Mi-am îndreptat atenţia din nou spre mâinile şi buzele lui, spre bancheta din spate. Eram aici pentru că voiam să fiu aici.

Şi atunci ne-am sărutat. Adică, ne-am sărutat *cu*

adevărat. Am început stând în capul oaselor, dar în curând stăteam întinşi, lipiţi de colţul banchetei şi aproape că era deasupra mea şi mă simţeam atât de bine! Adică, *incredibil* de bine. Singura problemă pe care o avusesem la faţă era o mică fractură de maxilar şi chestia aia cu ochii, aşa că gura, limba, dantura mea şi toate celelalte erau perfect normale. Nu aveau să i se pară ciudate, ceea ce era important, pentru că intrase de-a dreptul *în* gura mea cu limba. Ceea ce-mi plăcea.

Şi pe urmă, nu mi-a mai plăcut.

Când adrenalina şi hormonii s-au domolit, dorinţa (dintre care o parte erau ai mei, naturali, iar alţii erau, ştiţi voi, chestii adăugate de reţea) a început să se estompeze, iar corpul meu dădea rateuri, ca motorul unei rable cu ţeava de eşapament înfundată. Deodată, era ca şi cum mă vedeam pe mine însămi sărutându-l, ca şi cum era doar un alt film care se derula în maşină şi puteam să cred că părea sexy, dar nu simţeam că *era* sexy. Era mai degrabă ca şi când gurile noastre erau piepturi de pui crude, pe care le izbeam repetat unul de altul.

La asta mă gândeam în timp ce-l sărutam, încercând să-mi amintesc de ce-mi dorisem, de fapt, să-mi vâr limba în gura lui când acum mi se părea pur şi simplu dezgustător. Pentru că eram cu gândul în altă parte, n-am observat când mi-a scos bluza din pantaloni şi a strecurat mâna pe dedesubt.

— Stai, am spus eu, încercând să mă ridic.

— Eşti atât de frumoasă. Vreau să te ating…

— Stai.

Dar a fost prea târziu. Mâna lui a urcat cu dexteritate în sus, pe corpul meu, şi a ajuns cu degetele sub sutien. Da – chiar atât de repede. Vârfurile degetelor lui – una dintre cele mai sensibile şi perceptive părţi ale corpului omenesc – atinseseră stratul exterior de piele al reţelei. Degetele lui s-au oprit şi am văzut nedumerirea concurând cu excitaţia pe faţa lui. Mâna lui a alunecat afară din sutien, în jos, pe corp, simţind de data asta alte porţiuni, cu piele artificială, pe care nu le observase prima dată când le atinsese.

— Ce… a început el. Întrebarea îl dusese deja pe o alee întunecată, unde nu voia să fie. S-a tras înapoi, confuz. Eşti… eşti *în regulă?*

4. CAST OF TWO[2]

Mi-am tras bluza în jos şi m-am mişcat că să-mi potrivesc ţinuta. Simţise că unele lucruri nu erau în regulă, dar nu era nevoie să ştie tot.

— E doar de la accident, am bălmăjit eu.

Unele lucruri au necesitat reparaţii. Replica a sunat anemic, poate pentru că era un eufemism absurd.

— Lilly ne-a spus că ai avut probleme doar cu picioarele. Că ţi-ai rupt picioarele. Filmul se derula pe obrazul lui în timp ce ochii umbriţi mă analizau.

— Asta a fost... aproape tot ce s-a întâmplat, am ocolit eu.

Nu era normal să fiu judecată, dacă spuneam adevărul. Totuşi, nu doream, *nu* voiam, să spun adevărul.

— E pielea *ta* pe sub asta?

Părea aproape uluit. Am simţit un nod de spaimă în coşul pieptului. A întins mâna spre bluza mea, dar am ţinut-o strâns.

— În mare parte.

Era o minciună. Pielea artificială pe care o pipăise, care-mi acoperea mai bine de jumătate din trunchi, fusese reconstituită din ţesuturile mele, poate că se putea spune că era *în parte* pielea mea, dar era combinată cu plasa care alcătuia o punte între părţile care erau doar ale mele şi elemente care nu mai erau ale mele. La atingere se simţea o diferenţă faţă de pielea adevărată de lângă, se întâmplase când degetele lui au trecut peste reţeaua de pe sânul meu drept. Atunci diferenţa a devenit clară.

Îmi trăgea deja bluza din nou în sus şi de data asta nu l-am mai oprit; panica m-a ţinut nemişcată. Avea să *vadă,* avea să ştie! Ce-ar fi trebuit să fac? Să-l plesnesc? Să fug din maşină şi din cinematograful în aer liber?

Filmul devenise mai luminos şi la lumina aceea variaţia de textură şi culoare de pe corpul meu era vizibilă. Reţeaua se ridica de sub buric, înconjurând burta şi traversând sânul

[2] Distribuţie formată din doi actori (în limba engleză în original, n. tr.).

drept. De o parte a plasei eram eu, carnea adevărată, sută la sută Milla. De cealaltă parte, lucrurile erau mai greu de clasificat.

— Cât de departe ajunge? a întrebat el, uitându-se la locul unde linia dispărea sub betelia pantalonilor, în jos spre „părţile feminine”, cum le spunea mama.

Eram încremenită de… privirea lui curioasă, poate? De şocul şi îngrijorarea de pe faţa lui?

— Vezi cam toată suprafaţa, am şoptit eu.

Încă o minciună. Invizibilă din poziţia mea actuală era linia care ducea de pe sânul drept peste coaste, pe sub braţul drept şi apoi o lua în jos, pe partea dreaptă a spatelui. Nu vedea nici cum rana se extindea în interior, spre inimă şi un plămân, spre celelalte organe şi, da, şi spre părţile mele feminine.

— Inima ta? a întrebat el, ca şi cum spusesem totul cu glas tare.

Aş fi putut să spun că am fost arsă şi că pielea falsă doar acoperea arsurile. De ce îi datoram explicaţii? Dar… inima din pieptul meu îmi salvase viaţa. Merita mai mult decât o scuză cu o expresie ruşinată.

— E aşa cum ai spus tu pentru bunica ta, am şoptit eu. E o inimă adevărată, în cea mai mare parte. Din propriile celule, dar mai sunt şi alte părţi care compensează pentru cele care încă nu se pot dezvolta. Mici părţi bionice, făcute din chestii spongioase. E o combinaţie.

S-a lăsat pe spate şi eu mi-am tras bluza în jos. O serie de emoţii îmi brăzdau faţa. Nu toate aveau sens.

— De asta îl urăşti pe pastorul Tadd, a spus el.

— Da, am încuviinţat.

— De ce n-ai spus nimănui? Lilly a spus tuturor la şcoală că erau doar picioarele. E…

— Mai mult decât picioarele, am spus.

Ce vedeam pe faţa lui? Teamă?

— Cât din tine mai e adevărat? a întrebat el.

Începea să pară agitat. A dat cu dosul palmei peste gură, ca şi cum se ştergea fără să vrea de pata buzelor artificiale.

— Gura mea e reală, am şoptit.

El era scârbit.

Ba nu era.

Cu tandreţe, m-a întrebat:

— Ai trecut tu prin toate astea fără să vorbeşti cu nimeni?

M-a înduioşat compasiunea din întrebarea aceea şi, văzând îngrijorarea lui, tensiunea din pieptul meu s-a schimbat. Era ca şi cum reţeaua însăşi începea să se relaxeze.

— Oamenii n-au nevoie să audă toate lucrurile rele, Gabriel, am spus eu încet. Şi cum să le spui aşa ceva? Simţeam că anumite lucruri începeau să se adune în mine, lucruri pe care îmi promisesem că nu aveam să le spun niciodată. Cum să explic că, atunci când maşina s-a izbit, mama a fost aruncată afară şi şi-a rupt doar un braţ şi şoldul? Însă eu am rămas blocată în scaun, când camionul a venit învârtindu-se spre noi? Că tot bordul a trecut, practic, prin partea dreaptă a corpului meu, făcându-l zob? Începusem în şoaptă, dar ştiam că eram pe punctul de a-mi pierde controlul asupra vocii. Acum, când scoteam adevărul la lumină, nu avea să fie un firicel subţire. Prinsă în colţul banchetei din spate, urma să-l revărs în faţa lui Gabriel, ca o studentă beată, care vărsa rămăşiţele sandviciului cu ton pe jumătate digerat pe podea. Că bordul m-a ţinut la un loc în tot timpul în care paramedicii şi pompierii m-au descarcerat? Că ar fi trebuit să fiu moartă, mai întâi când ne-a lovit camionul, apoi când a ajuns salvarea acolo, apoi în ambulanţă? Ar fi trebuit să mor de vreo zece ori şi, probabil, chiar am fost moartă o vreme, dar eram atât de aproape de UCLA şi au început să-mi recolteze celulele de cum am ajuns, iar doctorii erau cam cei mai buni din lume la chestia asta? Aşadar, datorită unei serii de şanse, sunt aici, dar jumătate din corpul meu e artificial şi inima mea e bionică, şi unul din plămâni e fals, şi nu o să am niciodată copii, pentru că ei încă nu ştiu cum să repare partea asta. Studenta îşi vărsa tot conţinutul stomacului în poala partenerului ei de petrecere. Şi uşurarea aceea pe care o simţi după ce vomiţi? Începeam să o simt şi eu. Şi că pot

să-mi doresc să te sărut, şi să cred că arăţi foarte bine, dar nu pot să garantez cum o să reacţioneze corpul meu la aşa ceva? Sărutări, râsete, sughiţ – sughiţul e cel mai rău. Parcă aş fi o maimuţă urlătoare când se întâmplă. Că mă gândeam la tine când eram în spital şi mă întrebam dacă o să mai vrea cineva vreodată să mă atingă? Cum să le spun oamenilor că sunt atât de recunoscătoare că trăiesc, când ştiu că nu o să mă poată privi niciodată altfel decât cu milă sau acuzator de acum înainte?

Gabriel stătea lângă mine pe banchetă, iar culorile roşii şi albastre de pe ecran îi dansau pe faţă şi prin părul blond. Nu urlasem, dar nici departe n-am fost.

— Îmi pare rău, Milla, a şoptit el.

— Şi mie.

Stăteam pe banchetă şi ne uitam unul la altul. Mă descărcasem şi mă simţeam devastată, dar era o pustiire purificatoare, simţeam un gol care trebuia umplut cu ceva nou.

Cu multă blândeţe, Gabriel m-a tras spre el şi m-a cuprins în braţe. M-am sprijinit de el şi aproape am plâns – ba chiar am avut sentimentul că lacrimile se formau în spatele ochilor.

— Nu ai de ce să spui nimănui, să ştii, a murmurat în urechea mea.

Am clătinat din capul sprijinit de pieptul lui.

— Unii oamenii reacţionează ciudat când află lucruri de genul acesta. Tata spune că, pe vremea când era el mic, toţi doreau ca medicina să progreseze, în orice direcţie, orice pas înainte era apreciat. Dar acum oamenii se comportă… hilar.

— Nu e nimic hilar, a spus el întristat.

— Nu e nimic hilar, am încuviinţat eu.

Când mi s-a reglat respiraţia, am devenit mai conştientă de faptul că trupurile noastre se atingeau, că mă ţinea în braţe. Reţeaua habar nu avea cum să gestioneze valurile de schimbări emoţionale din ultimele minute, dar cumva hormonii dragostei preluau din nou controlul.

— Îmi face foarte bine să-ţi spun, i-am zis.

S-a retras să se uite în jos, la mine.

— Chiar te gândeai la mine când erai rănită? a întrebat el.

— Puţin.

Era o minciună, dar a fost tot ce-am reuşit să spun.

— Pot să te sărut din nou? a întrebat el încet.

Am dat aprobator din cap.

Buzele lui le-au atins uşor pe ale mele. Şi de data asta a fost diferit. Înainte fusesem reţinută, acum nu mai eram aşa.

Ne sărutam şi pe urmă, puţin câte puţin, am ajuns să facem mai mult de atât. Aveam sutienul desfăcut şi ridicat spre gât. Buzele lui erau peste tot. Poate vă este cunoscut ce se întâmplă. La un moment dat, mi-am dat seama că-mi scosese pantalonii şi mâna lui se mişca încet, dar insistent.

— Poţi să simţi asta? a întrebat el cu buzele lângă urechea mea. E bine?

— Da, am şoptit eu imediat.

Chiar *simţeam.* Peste tot.

— Poţi să simţi până la capăt? Nu ating… M-am bucurat că nu a terminat întrebarea. „Nu ating părţi care nu-s adevărate, nu-i aşa?”

— Da, simt până la capăt.

Partea aceea din mine eram eu. Mai sus de asta, uterul, ovarele – acelea fuseseră spulberate şi înlocuite cu, în fine, cu nimic.

Îl atingeam şi mă pricep pentru că, ştiţi voi, Jonas; aveam experienţă.

— Stai, a spus el gâfâind şi dându-mi mâna la o parte. Lasă-mă… Putem să…

M-am uitat cu atenţie la el, de la câţiva centimetri distanţă. Mă întreba dacă putea să facă sex cu mine şi eram atât de fericită, ameţită de hormoni, încât am spus da aproape imediat.

— Nu, nu pot, am spus, trăgându-mă puţin înapoi.

— De ce nu? a întrebat el încet. Mă săruta pe gât şi, Iisuse Hristoase, (iartă-mă că îţi rostesc din nou numele în contextul ăsta vulgar), senzaţia era divină (încă o dată, îmi

pare rău).

— Pentru că n-am mai făcut-o niciodată, am reuşit să spun, în timp ce tot corpul meu urla: „Lasă-l s-o facă!”

— Niciodată? a şoptit el.

— Eu şi iubitul meu am fost cât pe ce o dată, dar n-am făcut-o. Şi pe urmă el a plecat din oraş. Şi eu… am fost în spital un an de zile. Şi… n-am fost pregătită.

— E în regulă.

Ne sărutam din nou şi el stătea întins deasupra mea. Hormonii sărutului s-au înteţit şi reţeaua lăsa să treacă destule prin ea…

— Of, Doamne, Milla, nu vrei…

— Da, am spus cu răsuflarea tăiată, vreau.

Mi-a scos pantalonii. Mi-a scos chiloţii. Chiar aveam să fac chestia asta?

— Stai, am şoptit. Ai prezervativ?

— Prezervativ? Dar dacă nu poţi…?

— Nu de asta…

Nu puteam rămâne însărcinată, dar tot mă puteam îmbolnăvi (cu câte fete se culcase el?), iar efectul unei boli asupra mea ar fi fost mult mai rău în starea actuală…

— Da, desigur, a şoptit el, sărutându-mă în continuare.

S-a ridicat, a umblat în rucsacul de pe podeaua maşinii şi apoi cu ambalajul boţit al prezervativului, după care s-a întors la mine.

Şi pe urmă am făcut chestia aia, care trebuia să reprezinte o experienţă crucială în viaţa mea de adolescentă. Mă aşteptam la durere, dar au fost doar senzaţii plăcute.

Când s-a terminat, am rămas întinşi amândoi pe banchetă, eu cu capul pe pieptul lui şi el cu braţul în jurul meu.

— A fost minunat, a spus el, trăgându-şi sufletul.

Mi-am împletit degetele cu ale lui, mirându-mă că atingeam una din mâinile acelea după care tânjeam de atâta vreme.

— Nu aşa m-am aşteptam să se întâmple, am murmurat.

Fluxurile se schimbau iar în interiorul meu. Mă simţeam

de parcă pluteam, într-o stare ambivalenţă.

— Ce? a întrebat el.

— Ştii tu, prima dată, am spus. E o chestie importantă. Îţi dai seama cum ar putea fi şi pe urmă…

— Dar nu e chiar acelaşi lucru, nu? a şoptit el. Adică, nu e chiar ca virginitatea.

— Poftim? Mi-a luat câteva clipe să mă asigur că-l auzisem bine. Când n-a mai spus nimic, m-am ridicat atât cât să-l privesc de sus. În semiîntuneric, era aproape ascuns în umbre. Poftim? am repetat.

— Păi… ai fost tăiată toată acolo, înăuntru, a zis el, sprijinindu-se în cot.

Îndoiala mi-a înflorit în piept.

— Ce vrei să spui?

— Mâinile doctorilor au fost peste tot, a şoptit el repede, şi roboţii. Folosesc roboţi, nu-i aşa, ca să repare lucruri? Pe tine, în tine, prin tine.

Îndoiala creştea, transformându-se în furie. Îl înţelegeam corect?

— Ce are?

— Spun şi eu, n-aş fi încercat, dacă erai cu adevărat… dar nu e ca şi cum încă mai era…

— Ce dracului, crezi că mi-am pierdut virginitatea cu un robot medical?! Am fost într-un accident, nu într-o orgie! Îmi pierdusem total controlul asupra vocii şi acum, practic, URLAM. Compasiunea lui, mărturisirea mea despre ce se întâmplase – totul fusese doar o cale uşoară pentru el să se culce cu mine? N-am mai făcut niciodată sex cu cineva. Pentru mine e o chestie destul de importantă!

L-am împins la o parte şi mi-am tras pantalonii, pe urmă am dat să deschid portiera din spate, deşi sutienul îmi ieşea prin gulerul bluzei.

— Stai, Milla! Opreşte-te, te rog! se ridicase şi pe jumătate îngenuncheat pe podea, încercând să închidă portiera. Îmi cer scuze, bine? Iartă-mă!

— Cum poţi să spui aşa ceva? am ţipat. Cum poţi să *gândeşti* aşa ceva?

— Te rog, Milla! şoptea disperat, ştiind că vocea mea

putea fi auzită de spectatorii din celelalte maşini, acum că portiera era deschisă. N-am vrut. Am spus un lucru greşit!

Lumina se aprinsese când am deschis portiera şi, în lucirea ei, părea disperat şi plin de remuşcări. Tocmai îmi amintisem că eram într-o maşină parcată în mijlocul unui cinematograf în aer liber supraaglomerat, cu automobile de jur-împrejur. Vocea mea şi lumina capotei erau ca nişte semnalizatoare. Oamenii din alte maşini se întorceau spre noi.

Când am încercat să îmi închipui ce-ar fi fost dacă aş fi ieşit din maşină şi aş fi plecat, furia s-a mai estompat. Am închis portiera, stingând lumina, apoi m-am lăsat jos, până când capetele din celelalte autoturisme s-au întors din nou spre ecran.

Gabriel stătea cu mâinile întinse, de parcă eu eram un animal sălbatic, pe care încerca să-l potolească.

— Nu ştiu de ce am spus-o. Nu... Îmi pare rău.

M-am sprijinit de portiera închisă, aşteptând ca respiraţia şi bătăile inimii să încetinească.

— Ai spus-o pentru că asta crezi, nu-i aşa? l-am întrebat după ce mi-am stăpânit vocea. Filmul acela afurisit încă se derula dincolo de parbriz şi era proiectat pe corpurile noastre. Crezi că sunt ceva diferit, ceva inferior. Am făcut un semn din cap, spre radioul care transmisese vocea pastorului Tadd. Cred că sunt ca...

Clătina din cap.

— N-am vrut să cred că te-am forţat, că te-am convins să faci ceva ce nu voiai să faci, aşa că am spus...

— Nu m-ai forţat.

Eu alesesem, cu bună ştiinţă. Nu înţelegea asta?

— Îmi pare rău.

Toate emoţiile pe care le simţisem în seara aceea păreau să se amestece într-un blender şi să mi se reverse pe gât. Se îmbinau cu epuizarea. M-am sprijinit de banchetă şi m-am uitat prin parbriz, la imaginile enorme, care pluteau în aer.

— Îmi pare rău, a zis el din nou.

— Bine, bine, am spus. Putem să nu mai vorbim şi să ne

uităm la film?

— Da, aşa facem.

S-a apropiat de mine, pe banchetă. M-am uitat la cadrele din film fără să le văd. După ce au trecut câteva minute fără ca eu să ţip, m-a luat timid de mână şi, pentru că nu m-am opus, a continuat să mă ţină.

Am rămas aşa, împreună, până la finalul filmului.

Apoi m-a condus acasă.

În capătul aleii părinţilor mei a tras pe dreapta şi a oprit maşina. Ne-am sărutat iar. De data asta nu mai era adrenalină, nu mai erau hormonii dragostei. Eram stoarsă, cu părţile adevărate şi părţile de sub reţea la fel de amorţite. Şi-a sprijinit fruntea de a mea.

— Milla? a şoptit el.

— Da?

Îi simţeam ezitarea.

— Tot nu vrei să spui nimănui despre… A gesticulat spre corpul meu, într-un fel care-mi dădea de ştire că se referea la părţile afectate. Aşa e?

— Sincer, faptul că nu mai e un secret total e un fel de uşurare. Nu ştiu. S-ar putea, în cele din urmă. Sau, nu. Presupun că trebuie să văd cum mă simt.

M-am tras de lângă el şi pe urmă am ezitat cu mâna pe mâner. Era ceva straniu în atitudinea lui. Părea aproape speriat. Mă întrebam dacă se temea că aş spune cumva oamenilor că mă forţase.

I-am atins mâna.

— Nu te-aş pune niciodată într-o lumină proastă, Gabriel, am şoptit.

— Bine. A dat din cap, întâi spre mine, apoi spre priveliştea de dincolo de parbriz, ca spre un public invizibil, aflat acolo. Sigur, a spus el.

Ne-am uitat unul la altul, gândindu-ne la încă un sărut. Fără o vorbă, ne-am răzgândit amândoi. Momentele acelea de intimitate trecuseră şi păreau deja foarte îndepărtate.

5. MIRACOL

Deci, da. Asta a fost.

Şi pe urmă, a doua zi, la şcoală, toţi ştiau. Probabil, Gabriel începuse să le spună altora imediat, poate chiar în drum spre casă, în seara aceea. Povestise totul – dar mai ales despre părţile noi şi ciudate ale corpului meu.

Kevin Lopez rânjea pe hol, Matthew Nowiki dansa ca un robot, cu mişcări suplimentare din şold, Kahil Neelam făcea gestul acela cu mâna, care arăta cum vaginul meu bionic devora penisul lui Gabriel, iar şi iar, pentru că, în mod cert, pentru asta erau concepute vaginele artificiale.

Nu era ca şi cum puteam să le urlu în faţă: „N-am vagin de robot, da? Partea aceea din mine e adevărată!" Nu cred că m-ar fi ajutat la ceva.

După ce i-am aruncat supa în faţă lui Gabriel şi am ţipat la el atât de tare încât vocea mea a răsunat pe Dealurile Hollywood, am fugit din curte. În spatele meu i-am auzit chiuind, bătând palma, fetele chicoteau şi Kahil o ţinea întruna cu glumele despre roboţi. Izbucnirea mea a fost probabil cel mai interesant lucru care s-a întâmplat la Sf. Anne în ultimul an. Îmi place să cred că cineva mi-a ţinut partea acolo. Poate că mi-a sărit Lilly în apărare, deşi poate n-a făcut-o. Era supărată că nu-i spusesem despre sex. Sau despre răni. Se simţea exclusă şi era adevărat, o lăsasem pe dinafară.

Directorul, domnul Kinross, m-a găsit pe scările de incendiu din spate, stând la umbră, fără să plâng. Mă înţepau ochii, reţeaua îmi pulsa de ruşine şi asta era toată uşurarea la care puteam să sper. M-a dus în biroul lui, unde mi-a oferit un castron mare, cu bomboane din caramel, ambalate. Mi-am îndesat două în gură imediat şi m-am mirat cât de mult mă ajutau.

Domnul Kinross era destul de tânăr, să fi avut vreo patruzeci şi cinci de ani, irlandez cu părul negru şi ochi albaştri. Avea un uşor accent în voce, puţin retro, pentru că venise în SUA când era adolescent. Era ca şi cum consiliul

de la Sf. Anne îl găsise printr-o audiţie. Era de treabă.

M-a lăsat câteva clipe să mănânc bomboane în tăcere, apoi a spus:

— Ludmilla – era unul dintre puţinii oameni care insistau să folosească numele meu întreg – părinţii tăi mi-au povestit despre amploarea rănilor tale când te-ai întors la noi. Nu e treaba mea să discut despre asta cu nimeni altcineva, bineînţeles, dar am idee despre lucrurile prin care ai trecut. Faptul că stai aici e un miracol. Vreau să ştii că noi preţuim miracolele la Sf. Anne.

Prin ferestrele laterale, care încadrau uşa, vedeam elevii care treceau pe coridor. Câţiva s-au uitat la mine, dar s-au întors repede, când şi-au dat seama că exista şansa să avem contact vizual.

— Parcă ar crede că sunt eretică, am spus eu.

Era un cuvânt foarte demodat, dar mi se părea potrivit. Domnul Kinross a desfăcut gânditor o bomboană şi a băgat-o în gură.

— Nu există lucru mai medieval decât liceul, a şoptit el.

— Nu am vrut să le spun tuturor, pentru că am crezut că le-ar fi milă de mine. Sau ar crede, în secret, că e nefiresc. N-am crezut c-o să decidă, ştiţi, că sunt bătaia lor de joc.

Vocea mi s-a frânt şi am privit în jos, clipind ca să-mi alung fierbinţeala din ochi.

— Se întâmplă ceva urât cu lumea noastră, a spus el. Dacă Dumnezeu ne-a dat minte, n-ar trebui să acceptăm roadele gândirii? Cu siguranţă, este o milostivire şi o chemare frumoasă să-i îngrijeşti pe cei bolnavi şi răniţi, nu? Nu suna atât de formal pe cât ar fi părut, pentru că o spunea în timp ce sugea o bomboană care i se tot lipea de dinţi. Ochii lui blânzi mă studiau – pe mine, cea tristă, agitată, pe jumătate artificială. Totuşi, văd familii cu o perspectivă complet diferită. Şi-au arogat dreptul de a hotărî ce e cu îngăduinţa lui Dumnezeu – fiind tocmai ce ei îi acuză pe doctori că fac.

Era o uşurare să auzi un adult – unul *credincios* – spunând ce gândeam şi eu. Chiar şi aşa, îmi cam doream să scap de aici, pentru că, probabil, aflase şi despre sex şi

bănuiam că mă aştepta o predică despre aspectele negative ale relaţiilor sexuale înainte de căsătorie, dacă mai stăteam mult în biroul lui. Începeau să mă cuprindă furnicăturile, ca şi cum m-aş fi îmbujorat, fără a mă înroşi.

Dar tot ce a spus domnul Kinross a fost:

— O să am o discuţie cu băieţii. Probabil îmi citise îngrijorarea pe faţă, pentru că a adăugat repede: Nu o să-i las să-ţi îngreuneze situaţia, Ludmilla. Există câteva avantaje când conduci o şcoală cu profil teologic. Pot să invoc frica de Dumnezeu, atunci când e necesar. A zâmbit. Gândeşte-te la cea căreia îi porţi numele, Sf. Ludmilla, a spus el încet, văzând că mai aveam îndoieli. Deşi ea s-a confruntat cu nenumărate piedici, credinţa ei a rămas neştirbită.

Am bâiguit:

— Aşa a făcut? Sau e sfântă doar pentru că a murit? Şi pe urmă i-am pus întrebarea care mă bântuia de un an întreg. Şi eu… şi *eu* trebuia să mor?

— Ah! Crezi că trebuia să devii Sf. Ludmilla din Los Angeles?

— Niciodată n-aş putea să fiu sfântă, am spus eu, dar mă întreb dacă ar trebui să fiu aici, de fapt.

— Alungă-ţi gândul ăsta, Ludmilla, a zis el cu o convingere cumpătată, care îmi alina urechile, aşa cum bomboana îmi mângâia stomacul. Eşti încercată. Ai ales calea mai spinoasă. Te admir pentru asta.

Chiar dacă părea o replică dintr-un film de prin anii ’50, m-a făcut să mă simt mai bine.

6. SF. LUDMILLA

Gabriel i-a spus lui Matthew Nowiki că fusesem atât de disperată să dovedesc că eram normală, încât îl implorasem să facă sex cu mine. Chiar îl *implorasem.* Ca o prostituată care-şi oferă „marfa” unui poliţist, ca să evite arestarea. Gabriel îi spusese foarte clar lui Matthew că părţile mele „nu se simţeau normal” – insinuând că *acolo jos* ceva fusese neobişnuit, că Gabriel şi bărbăţia lui scăpaseră cu bine.

După cum a spus Matthew (şi cum mi-a relatat apoi Lilly), Gabriel a vrut să mă ducă acasă devreme în seara aceea, dar eu nu l-am lăsat, pentru că voiam să-mi pierd „virginitatea omenească”. De parcă de ani de zile făceam sex cu extratereştri şi vârcolaci, şi miriapode şi acum încercam să dovedesc că eram încă o fecioară adevărată. „Virginitatea mea omenească.” Expresia asta a captivat pe toată lumea. Într-un colţişor obiectiv al minţii mele, mă captiva chiar şi pe mine şi-mi dădeam seama cât de bine însuma toate neconcordanţele mele, toată disperarea mea şi felul în care-l abuzasem pe Gabriel. Nu mai conta că ultimele două erau complet inventate. Şi eram ciudată. Să recunoaştem. Toţi simţeau că era ceva în neregulă cu mine de când revenisem la şcoală.

În săptămâna aceea n-am ieşit în pauza de prânz, dar când am tras cu ochiul, de la o fereastră la etajul doi, spre curte, i-am văzut şi i-am auzit pe Lilly şi pe ceilalţi prieteni ai mei bârfind detaliat cu toată lumea, dându-şi cu părerea dacă mai eram, practic, un om normal sau nu. Poate că aş fi făcut acelaşi lucru, dacă ar fi fost vorba despre altcineva. Nici măcar cei de treabă nu voiau să ia o hotărâre până nu se ajungea la un consens unanim acceptat: eram ceva denaturat, trebuia să fiu ostracizată sau intram în categoria celor smeriţi şi astfel vrednici de protecţie şi compasiune? Şi dacă făceam parte din ambele categorii?

Deci, stăteam chiar în spatele lui Gabriel, la colţul străzii,

în faţă la *Pe ei, tigrule.* Mă furnica întreaga reţea de la cafea, dar senzaţia aceasta se lupta cu nervii pe care-i aveam. Gabriel sorbea din cafea şi, când a întors puţin capul, i-am văzut maxilarul pătrat, ochii negri sub părul blond. Atât de arătos, dar acum era dureros să-l privesc. „Nu simte cum stau aici, sfredelindu-l cu privirea?”

Traficul venea spre noi, pe patru benzi. Pe cea mai apropiată bandă era un autobuz uriaş, al municipalităţii LA, fără şofer, atât de lat încât aproape nu încăpea pe o singură bandă.

Eram friptă de sete, nu era o sete reală, doar un efect secundar al dezechilibrului intern. „A vrut-o atât de mult şi i-am dat-o atât de tare, dar era ciudat acolo, jos…”

Eram atât de aproape de Gabriel, încât nici un alt pieton nu-mi vedea mâinile. Stăteau înghesuiţi, dar toţi se uitau la semafor sau la trafic.

„Cât de mult din tine e adevărat?”

Mi-am flexat degetele. Exista o atracţie irezistibilă între palmele mele şi corpul lui.

„Nu e ca şi cum ai fi cu adevărat virgină.”

Să mă ierte Dumnezeu, Iisus şi toţi sfinţii, dar l-am împins. Autobuzul venea spre noi, ultimul vehicul care a trecut de semafor, am pus ambele mâini pe şoldurile lui şi l-am împins cu toată forţa pe care am putut s-o imprim mişcării.

Gabriel sorbea din cafea, stând dezechilibrat, într-un picior. A zburat de pe trotuar. M-am întins după el, ca şi cum încercam să-l prind, ca şi cum îl văzusem că se împiedica înainte să-şi dea el însuşi seama de asta şi încercam să-l salvez. Oare chiar încercam să-l salvez? Nu ştiu. Ceea ce ştiu e că Gabriel a dat nebuneşte din mâini, vărsând cafeaua în toate direcţiile, iar eu l-am prins, din greşeală, de un braţ.

Asta l-a salvat de la moarte, pentru că l-am tras înapoi spre mine, din reflex. Partea de sus a corpului lui Gabriel a fost trasă la loc, în siguranţă. Partea de jos… ei bine, autobuzul l-a lovit în plin. Adică, autobuzul era programat să protejeze viaţa oamenilor, inclusiv a pietonilor, dar ce

naiba ar fi trebuit să facă? Dacă se oprea brusc, ar fi pus în pericol viaţa tuturor celor dinăuntru. Aşa că pasagerii au simţit doar o zdruncinătură uşoară, iar Gabriel a simţit… tot restul. A fost cel mai dezgustător lucru pe care l-am văzut, dacă nu punem la socoteală cele câteva momente când eram încă lucidă, când am văzut parbrizul spărgându-se în faţa mea şi bordul desprinzându-se şi pătrunzând în coastele mele, distrugând în calea lui două organe vitale. Am văzut asta doar vreo două secunde; am văzut tot accidentul lui Gabriel complet conştientă, de la început la sfârşit.

Autobuzul l-a lovit şi s-a auzit ceva dur şi umed deopotrivă izbindu-se de ceva foarte tare. Sunetul care s-ar auzi, poate, dacă ai călca pe tulpini de ţelină, cu bocancii sau dacă ai arunca o pungă cu gheaţă parţial topită de la etajul doi pe ciment. Era zdrobit de la coaste în jos. Mâna lui prinsă fragil de-a mea s-a desprins şi a fost aruncată vreo trei metri când autobuzul s-a oprit scrâşnind.

— Of, Doamne! am urlat.

Toţi zbierau diverse variante ale aceluiaşi lucru. Ne-am înghesuit toţi spre silueta lui fără vlagă, întinsă jumătate pe stradă, jumătate pe trotuar. Avea ochii deschişi şi, când ne-am strâns toţi în jurul lui, ochii i s-au închis. Nu înainte de a mă vedea, însă. A fost o clipă: ochii lui, ochii mei, contact vizual, recunoaştere.

Se uitau şi alţii la mine, în timp ce un tip suna la 911. O sirenă se auzea deja la câteva străzi distanţă.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat o femeie. Ai încercat să-l tragi înapoi, te-am văzut.

— A căzut sau a sărit? a întrebat altcineva insistent.

— Eu… nu ştiu, m-am bâlbâit. Doar am întins mâna…

— L-ai salvat.

Şi, brusc, în acea clipă nu mai eram ticăloasa, ci eroina.

7. PE EI DIN NOU, TIGRULE

Cred că părinţii mei mă bănuiau.

Era o coincidenţă mult prea mare faptul că s-a întâmplat să fiu chiar acolo în momentul în care Gabriel a fost lovit de autobuz. Dar mi-au pus foarte puţine întrebări despre după-amiaza aceea. Le-am dat versiunea oficială a evenimentelor şi n-am mai discutat despre asta. Dar pe măsură ce treceau zilele, am observat că nu le spuneau altor părinţi de la şcoala noastră că fusesem acolo, că încercasem să-l salvez pe Gabriel, aşa cum nici eu nu spusesem nimic. Subiectul plutea printre noi ca un nor cenuşiu. Zilele s-au făcut săptămâni şi norul s-a dispersat într-o ceaţă subţire, dar nu dispărea niciodată. Presupun că au hotărât că ar prefera să nu ştie.

Şi acum eram aici, câteva luni mai târziu, cu mama care mă conducea la şcoală, în tăcere. Uneori sporovăiam în maşină, aşa cum făceam dintotdeauna, dar alteori, ca acum, nu aveam nimic de spus. Mă sprijineam de portieră, cu ochii pe jumătate închişi, şi mă concentram pe respiraţie, inspiram şi expiram. De la accidentul lui Gabriel, învăţasem să menţin un echilibru mai bun în reţea. Dacă îmi ţineam corpul rigid, mişcându-mă agale, lucrurile păreau aproape normale – sistemul meu limfatic, plămânii, hormonii. Doctorii îmi spuseseră că aveam să ajung la asta şi până la urmă reuşisem.

Mama mi-a zâmbit când am oprit în faţa şcolii. Eram fata ei distrusă şi reparată.

— O zi frumoasă, Milla.

În clipa în care am coborât din maşină am simţit că era ceva diferit. Fără un motiv clar, ritmul cardiac mi-a crescut. Am ştiut că e acolo înainte să mă întorc.

Gabriel. Intra pe uşa din faţă a şcolii, înconjurat de prietenii care îl întâmpinau. Perioada de spitalizare nu fusese păstrată în secret. Zvonurile ajunseseră săptămânal la şcoală: ruptura din familia lui, când tatăl şi mama au decis să lase doctorii să utilizeze toate metodele

disponibile, ca să-l salveze; modul în care bunica l-a renegat pe el şi pe părinţii lui; faptul că autobuzul îi distrusese complet colonul, ficatul, pelvisul. Se făceau speculaţii exagerate dacă penisul lui mai este sau nu activ. Cele mai recente zvonuri sugerau că organele lui sexuale ar fi artificiale, dar încă funcţionale – un miracol al bionicii ţesuturilor moi.

Dacă m-a văzut, n-a dat niciun semn, dar mi-a luat o oră să-mi liniştesc corpul. La prânz, am stat în locul meu obişnuit, cu spatele la toţi, singură. Uneori, Lilly şi alţi câţiva stăteau cu mine, dintr-un simţ al datoriei încă persistent, dar în cea mai mare parte renunţaseră. Eu încetasem să mai fiu prietenoasă.

Ziarul din ziua aceea a publicat ştirea uciderii din ură, în Boston, a unei femei care tocmai se întorsese reconstruită din spital. Am scrutat cuvintele, apoi am împăturit paginile, până a rămas vizibil doar careul de cuvinte încrucişate. Îmi mestecam tacticos sandviciul, uitându-mă la careul pe jumătate rezolvat, când Gabriel s-a aşezat în faţa mea. Nu m-am putut abţine să nu-mi îndrept privirea spre mijlocul lui, căutând un semn despre ce s-ar fi putut afla sub pantalonii uniformei. Faţa lui era la fel, părul blond puţin mai lung, barba uşor crescută pe bărbie, ochii negri încă frumoşi, dacă puteam ignora amestecul neplăcut de sentimente pe care îl stârneau în mine.

Presupuneam că oamenii din curte se holbau la noi, pentru că auzeam numeroasele discuţii şoptite, dar eram întoarsă cu spatele şi le-am ignorat pe toate. Gabriel şi-a despachetat prânzul şi a început să mănânce faţă în faţă cu mine. Nu-mi evita privirea, dar nici nu o căuta. Stătea pur şi simplu acolo, o prezenţă pe care nu o puteai evita. Am continuat să mestec, însă mâncarea avea gust de carton.

— De ce stai aici? am murmurat după o vreme.

A ridicat din umeri. Pe urmă, uitându-se la mine fără răutate, a spus:

— Te-am văzut acolo. Nu era nevoie să explice. Ştiam că se referea la locul accidentului. Şi înainte, în cafenea.

M-am străduit să înghit o bucată de sandvici, m-am forţat

să iau o gură de apă. De luni de zile trăiam într-o izolare deznădăjduită, ştiind ce făcusem. Auzindu-l pe Gabriel spunând cuvintele acelea cu glas tare, mă simţeam nenorocită, vinovată, prinsă.

Dar şi uşurată.

Privirea lui mă studia.

— Ai făcut-o dinadins? m-a întrebat.

Îmi dădea ocazia să mint. Dar eu murisem deja o dată în viaţă. Dacă mai păstram secretul ăsta, aveam să mor din nou.

L-am privit drept în ochi şi am şoptit:

— Da.

Toate părţile reţelei păreau din gelatină, instabile, dizolvabile.

— A fost... a fost cel mai groaznic, cel mai rău lucru, am zis. Şi eu am făcut-o.

S-a uitat puţin la burgerul lui. În cele din urmă, dus pe gânduri, a spus:

— Te-am urât luni de zile. Zăceam în spital şi te uram. Dar... şi eu am făcut-o dinadins. După film, faptul că le-am zis celorlalţi. Am vrut să... nu ştiu...

— Să ţii monstrul la distanţă? am propus eu, tot în şoaptă.

— Da.

— Să faci ca povestea să fie *a ta,* nu a mea?

— Da, a încuviinţat. Mă tot gândeam la cum ar fi dacă ar afla bunica. Mă gândeam că o să urce în maşină şi o să *ştie,* pur şi simplu – ce-am făcut şi ce eşti tu.

Nu m-a deranjat să-l aud spunând *ce eşti tu.* Pentru că orice aş fi fost, aşa era şi el. Se temuse că oamenii aveau să afle despre mine şi că ar ieşi şifonat prin asociere: tipul care se excita la aparate; tipul căruia îi plăceau ciudatele; tipul care făcuse sex cu fata artificială, pentru că toate celelalte îl refuzaseră. Aşa că mă aruncase preventiv în groapa leilor. Şi eu îl împinsesem în faţa autobuzului.

— N-ar fi trebuit să le spun, a zis el.

— N-ar fi trebuit să le spui, am confirmat. Dar eu n-ar fi trebuit... A fost...

— Într-un fel, m-ai martirizat, din cauza părerilor mele, a şoptit el, muşcând din burger.

A lins o picătură de ketchup din colţul gurii.

— N-ai murit, i-am spus. Un martir trebuie să moară.

— Ai vrut să mor? a întrebat el.

Se uita la mine cu o curiozitate făţişă. Mi-l închipuiam stând în spital, întorcând întrebarea asta pe toate părţile.

Am clătinat din cap. La o secundă după ce-l împinsesem, îmi dorisem enorm să-mi retrag gestul. *Anulează, anulează!* Dacă ar fi existat un astfel de buton, l-aş fi apăsat iar şi iar, luând înapoi autobuzul, cinematograful, accidentul meu, totul.

— Dacă aş fi murit, chiar *aş fi fost* martir, a continuat el, ca şi cum ideea îi plăcea. Sau chiar un sfânt. Ar fi trebuit să aprinzi lumânări pentru mine şi să înveţi povestea vieţii mele, Milla.

— Hagiografie, i-am zis. Aşa se numeşte povestea vieţii unui sfânt.

— Da. Cred că ştiam asta, a spus el, muşcând din nou din burger. Ar trebui să-mi înveţi hagiografia şi să-mi ceri ajutorul, ca să te feresc de rele şi să intervin pe lângă Dumnezeu în numele tău, ca să-ţi găseşti cheile şi altele.

Am zâmbit auzind asta şi pe urmă, lăsând sandviciul din mână, am declarat:

— Sfântul Gabriel. Un adevărat războinic al credinţei. A cedat tentaţiei şi s-a culcat cu cyborgul, apoi a devenit el însuşi unul.

A râs.

Şi nu a mai fost nimic de spus despre ce se întâmplase între noi.

— Vrei cartofii mei? l-am întrebat. Nu prea mi-e foame.

— Da. A răsturnat cartofii pe şerveţelul lui, apoi a stors ketchup deasupra. A mâncat cartofii cu o expresie pe care o recunoşteam. Ştia că-i plac cartofii şi că gustul era bun, dar nu-i dădeau aceeaşi senzaţie ca înainte. Bleah! Parcă ar fi polistiren cu aromă de cartofi, a zis el cu gura plină. Dar cafeaua e diferită acum, nu-i aşa? Într-un fel, e *mult* mai bună.

Sprânceana mi s-a arcuit aproape lasciv. *Cafeaua.*

— Simţi furnicături pe la extremităţi, i-am spus, auzind visarea din vocea lui, ca şi cum cafeaua mănâncă reţeaua, digerând-o astfel...

— Astfel încât se întrepătrunde cu toate celelalte, a terminat el fraza pentru mine, pe acelaşi ton fascinat. Ca şi cum părţile false încep să redevină reale.

Da. Când beam cafea exact aşa era acum. De aceea eram, de fapt, la cafeneaua aceea.

— Ai băut cafeaua de la *Pe ei, tigrule...?* l-am întrebat.

— Nu. E specială?

— E aşa cum o descriai tu, i-am zis, dar senzaţia e de zece ori mai intensă.

— Hm. Poate mergem cândva, a sugerat el nonşalant.

Am pufnit pe nas la vorbele lui, zgomotul produs sunând mai puţin ca un câine care vomită ca de obicei. Râsete, pufnituri, tuse – toate începeau să se îmbunătăţească. Oare chiar mă invita în oraş?

— Sigur că putem să ieşim la cafea, i-am zis, dar să nu crezi că o să mă culc cu un robot.

O legendă populară spune că omul este cel mai letal animal din istorie, pentru că războiul, crimele şi genocidul pot fi puse la picioarele speciei noastre. Cu toate astea, cel mai letal animal este, desigur, ţânţarul.
Din fericire, ambele specii pot fi acum îmbunătăţite simţitor.

ERIK HANNES EKLUND, preşedintele Departamentului de Bioetică şi Design al Speciilor, Universitatea Columbia,
în discursul rostit cu ocazia deschiderii primului an universitar, 2041

PARTEA A TREIA

POVESTEA DE DRAGOSTE A PASTORULUI TAD TADD

Să facem încă un salt înainte…

Elsie Tadd se trezi într-o cameră pe care la început nu a recunoscut-o, cu gâtul uscat, capul zvâcnind şi cu dureri în tot corpul. Părea să fie noapte când deschisese prima dată ochii, dar când se ridică pe marginea patului, învelită în cuvertura din petice spălăcite, observă o rază de lumină ce pătrundea prin fereastra de sus, din tavan.

— Subsolul bisericii, şopti ea, identificând locul.

Era camera de rezervă a bisericii unde cândva a slujit tatăl ei, unde dormea el uneori, când rămânea până târziu, ca să discute cu enoriaşii sau ca să scrie o predică. Elsie cunoştea bine încăperea, deşi nu o mai văzuse de multă vreme. În afară de patul micuţ, mai erau un birou vechi şi vreo două rafturi pline de cărţi prăfuite – în mare parte, ediţii rare ale Bibliei. Un perete era acoperit cu o pictură murală destul de frumoasă, creată de mama lui Elsie. Pictura îl înfăţişa pe Dumnezeu în veşminte radioase, aproape de tavan, iar mai jos era Iisus, care-i vindeca pe cei zece leproşi care îl chemaseră în drum spre Ierusalim. În Biblie scrie că acei oameni spuseseră: „Iisuse, învăţătorule, ai milă de noi!”, dar Elsie se întrebase mereu cum puteau fi siguri că era Iisus şi dacă nu cumva începuseră cu ceva de genul: „Scuză-mă, tinere cu barbă. Tu eşti acel Iisus de care vorbeşte toată lumea?” sau poate strigaseră: „Iisus!” foarte repede şi aşteptaseră să vadă dacă se întorcea. Când era mai mică, Elsie petrecuse ore întregi în camera asta, desenând şi făcându-şi temele, şi îşi închipuise că picta comentarii deasupra capetelor leproşilor.

— Dar cum am ajuns aici? şopti ea, pentru că prezenţa ei

în subsolul bisericii nu avea prea mult sens. Tatăl lui Elsie fusese preot la Biserica Penticostală toată viaţa ei. Cu un an şi jumătate în urmă îşi pierduse postul şi nimeni din familie nu mai călcase pe acolo. Totuşi, iată că era aici. Am visat despre Africa? şopti ea.

Nu. Africa era acolo, în mintea ei, deşi era ca un miraj care-şi pierdea forma când încercai să-l priveşti direct. Totuşi, îşi amintea detalii – oraşul Tshikapa din Congo, senzaţia cartonului gros între degete când ţinea pancarta de protest; căldura umedă, insuportabilă; scandările tuturor.

Biserica era tăcută, dar Elsie auzea vâj-vâjul îndepărtat al dronelor automate care traversau oraşul. Frăţiorul ei, Teddy, alerga cândva prin încăperea asta strigând: „Vâj, vâj, vâj!”, prefăcându-se că zbura.

Teddy. Amintirea fratelui ei de şapte ani, cu părul creţ, aduse şi alte imagini din trecut: mama, îmbrăcată într-o bluză şi o fustă, transpirată, cu ochii verzi, însufleţiţi şi vioi, conducând scandările. Teddy, ţinând o pancartă mare cât el, pe care scria *Sunt RECUNOSCĂTOR pentru gaura din inima mea!*

Elsie înghiţi în sec, ceea ce-i amintea de durerea din gât şi, prin asociere, de toate părţile corpului care îi provocau suferinţă. Îşi pipăi faţa. Nu avea bandaje, doar câteva locuri dureroase la atingere, inclusiv toată pielea din jurul ochiului drept. Îşi simţea ochiul încordat şi incomod, deşi vedea perfect prin el. Îşi ridică fusta lungă şi găsi bandajele care îi acopereau genunchii, cu abcese care ieşeau de sub tifon.

Încă un crâmpei de amintire îi reveni prin ceaţa provocată de calmante: o cădere pe o porţiune de pământ cu pietriş. Călcarea în picioare. Tatăl ei pe o scenă improvizată, intonând şi ridicând braţele. Teddy, cântând lângă Elsie din toată inima: „Aşa am fost creat! O, aşa am fost creat!” Şi senzaţia din pieptul lui Elsie, sentimentul care o copleşea ori de câte ori se gândea la malformaţia congenitală a lui Teddy, numită defect septal – gaura dintre ventriculele inimii lui, care-l făcea să obosească şi care urma să-l ucidă într-o bună zi – că un uriaş o cuprinsese şi îi

strivea coastele.

Poate că fuseseră calmantele, multe la număr.

Elsie îşi lăsă fusta să cadă.

— Chiar a fost un spital, şopti ea privind pictura murală, adresându-se lui Dumnezeu.

Îşi închipui un comentariu deasupra capului Său, în care scria: „Nu te contrazic”.

Alte imagini începeau să se distingă dintre umbre. Fusese o clinică, într-o clădire micuţă, cu tencuială şubredă, la marginea unei pieţe noroioase din oraş, cu un banner pe care scria *Prevenţia malariei şi tratament pentru defecte congenitale.* Un şir de femei şi copii congolezi, aşteptând să fie consultaţi. Voluntari care priveau enervaţi cum tatăl lui Elsie îi cobora pe adepţii lui din camioane, ca să ocupe loc în faţa spitalului.

Mai mult. O fetiţă congoleză, cu pielea frumoasă, de abanos, şi faţa tristă, stând cu stoicism, în timp ce doctorul îi făcea o injecţie sub buric. Elsie ştia ce injecţie era: Castus Germline, motivul pentru care îi târâse tatăl ei în Congo. Salvaţi Lumea a Treia, chiar dacă Lumea Dintâi fusese pierdută. Odată ajuns în corpul fetiţei, Castus Germline avea să elimine bolile din ovulele ei şi să introducă o protecţie împotriva malariei şi altor infecţii, pentru ca sănătatea copiilor şi nepoţilor ei să se apropie de perfecţiune. Tatăl lui Elsie declama: „Aroganţă! Blasfemie! Nu aşa m-a creat Dumnezeu!” Arătând spre fetiţă şi spre ceilalţi care aşteptau la coadă, înfuriat că nu-l asculta nimeni din spital. Elsie ridica propria pancartă de protest – *De ce URÂŢI ceea ce sunteţi?* –, aşa că nu putea să vadă faţa copilei, pentru că uriaşul îi apăsa din nou pieptul.

Namila o strângea chiar acum. Se ridică de pe pătuc, se luptă cu un val de ameţeală şi ieşi din cameră pe coridorul rece de afară. În partea opusă era o baie mică, în care intră, ca să se examineze în oglinda de deasupra chiuvetei.

Numai că oglinda dispăruse. Cineva scosese de curând din perete tot dulăpiorul pentru medicamente, judecând după cât de proaspătă era tencuiala spartă din jurul cavităţii mari rămase deasupra chiuvetei. Dulăpiorul era pe

jos, cu oglinda spre perete, ca şi cum era jignitoare, ca şi cum i se ordonase să stea la colţ.

Elsie observă acum zgârieturi adânci pe coatele ei şi acestea îi eliberară şi alte amintiri: bărbaţi congolezi năvălind în piaţa oraşului, pietre aruncate, oameni strigând. O bătrână cu capul înfăşurat într-o eşarfă viu colorată care îl scuipa pe tatăl lui Elsie, aruncând cu bulgări de pământ. Mama lui Elsie sărind în faţă.

— Mamă, şopti Elsie. Ce s-a întâmplat cu noi?

Elsie se temea că ştia răspunsul deja. Mai fusese un spital, cu lumini puternice. Oamenii care o ridicau pe Elsie pe o targă mobilă, plutirea nesfârşită a medicamentelor în sângele ei...

Se întinse spre dulăpior, ca să-l întoarcă, dar un sunet de pe coridor o opri. Era vocea tatălui ei, gravă şi liniştitoare, care spunea:

— Elsie, te-ai trezit? Vino la mine, fetiţo.

— Tati? întrebă ea, scoţând capul din baie.

Era puţin înfricoşător să-l audă în liniştea totală din subsol. Îşi dădu seama că sperase să audă vocea mamei. Sau a lui Teddy.

— Tati? strigă ea din nou.

Elsie avea paisprezece ani. Începea să sune copilăresc faptul că-i spunea *tati.* Însă doar aşa avusese mereu voie să i se adreseze.

Tatăl nu-i mai spuse nimic fetei, dar vocea lui a persistat ca un murmur. Se luă după sunet, mergând de-a lungul coridorului şi-l găsi în vechiul depozit, printre piesele de recuzită pentru piesa de Crăciun şi decoraţiunile pentru Paşti, scaunele şi mesele pliante în plus şi teancurile de cărţi demodate cu imnuri, înlocuite de mult cu tablete. Pastorul Tad Tadd, tatăl lui Elsie, era în genunchi, într-un colţ al camerei, cu faţa spre o statuie mare, din ghips, reprezentându-l pe Iisus, care cândva, înainte să-i cadă un picior, se afla în camera în care se trezise Elsie. Ea crezuse că Iisus arăta mai ştrengar cu un picior lipsă şi, poate, mai autentic din punct de vedere istoric, având în vedere rănile pe care le-a avut Iisus pe cruce; cu toate astea, cei mai

mulţi nu căutau ştrengăria sau realismul la Mântuitorul lor, cum îi explicase mama lui Elsie, aşa că Iisus cel stricat fusese trimis în depozit.

Tatăl ei, întors spre perete, şoptea ca pentru sine, cu Biblia deschisă în palme. Elsie înţelegea doar câte un cuvânt pe ici, pe colo. Poate că spunea: „Noi suntem toţi peşti... Ai încercat să-mi spui... Peşti de toate felurile, peştii...” Ceea ce nu avea sens, pentru că tatălui ei nu-i plăcea să mănânce peşte de niciun fel. Totuşi, părea că purta o conversaţie foarte serioasă cu Dumnezeu.

Mâinile şi braţele lui erau zgâriate, la fel erau şi ale lui Elsie, dar din locul în care se afla ea nu mai vedea nimic altceva în neregulă.

Timidă, întrebă:

— Tati, ce facem aici? Nu-i plăcea ideea de a-l întrerupe, dar tatăl ei vorbea atât de mult cu Dumnezeu, încât era nepractic să aştepte până termina.

— N-au schimbat niciodată codurile de la uşă, spuse tatăl ei, fără să-şi întoarcă faţa de la statuia din ghips a lui Iisus. Nu voiam să te duc încă acasă.

— Dar cum am ajuns aici? întrebă Elsie.

— M-a ajutat Joel. Te-am externat şi te-am adus aici, ca să te poţi trezi liniştită. Joel, un doctor, fusese unul dintre enoriaşii tatălui ei şi cel mai bun prieten al lui înainte de căderea pastorului în dizgraţie.

— Dar... Tshikapa, Congo, spuse ea.

— Da, Africa, răspunse cu greu tatăl ei. Şi pe urmă, ca o explicaţie, adăugă: Transport aerian şi două spitale.

Da. Asta. Mirajul din mintea ei prindea contur. Gloata şi pietrele.

Elsie stătea chiar în cadrul uşii, dar acum veni mai aproape. Sperând că vorbele ei erau neadevărate, întrebă:

— Mama şi Teddy au murit? N-am visat eu?

Tatăl ei îşi puse capul între palme. Plângea. El întoarse uşor capul şi spuse:

— N-ai visat, fetiţo.

Ar fi vrut să se simtă şocată, dar nu era aşa. Într-un fel ştia deja.

Elsie se aşeză pe un scăunel şubred, cu tapiţeria ruptă, pe care era şi o tabletă cu imnuri religioase. Când a atins-o cu piciorul, o japoneză tridimensională, înaltă de zece centimetri, apăru pe ecranul tabletei, ridică braţele şi începu să cânte versiunea în limba niponă a cântecului *Puneţi-i multe coroane.* O crăpătură pe centrul tabletei făcea ca jumătate din corpul femeii să arate ca un curcubeu frânt. Elsie închise tableta.

— Au murit? continuă tatăl ei. Într-un fel, da. Soţia mea frumoasă şi băieţelul meu chipeş, dar…

— Dar vor trăi în rai, până la sfârşitul veacurilor? interveni Elsie instinctiv, pentru că era genul de lucru pe care l-ar fi spus tatăl ei într-un astfel de moment.

— Da, vor trăi. Dar nu e nevoie să aştepte, pentru că deja trăiesc în continuare.

O piatră în ceafa mamei. Teddy călcat în picioare. Ea văzuse lucrurile acelea.

— Cum? şopti ea.

Pastorul, cu fruntea strâns lipită de Biblie, se ruga cu fervoare, iar Elsie se întreba dacă făcuse el vreo minune. Îşi închipuia o pictură murală care evoca acest moment cu ea, cu tatăl ei şi cu Dumnezeu plutind deasupra lor în veşminte radioase şi vedea comentariile trecute deasupra capului ei: „Doamne-Dumnezeule, să-mi fie cu iertare… Ai vreun as în mânecă?” Dar Dumnezeu din pictura închipuită părea la fel de curios ca Elsie în legătură cu ce avea să spună tatăl ei.

— Mereu am spus, îi zise pastorul fiicei lui, că acela care nu recunoaşte că a greşit nu e cine ştie ce de capul lui.

Era adevărat, îl auzise spunând asta, dar…

— Te referi la *tine,* tati? întrebă ea.

— Da.

Dură câteva secunde ca această recunoaştere surprinzătoare să se dezvăluie în mintea lui Elsie. Tatăl ei îşi făcea autocritica?

— În ce… privinţă ai greşit, tati? întrebă ea.

Din pictura murală, Dumnezeu o privea dezamăgit pe Elsie. „Ştii în ce privinţă a greşit, Elsie”, o admonesta comentariul Lui.

Comentariul lui Elsie era: „Trebuie să-l aud că o spune”.

Pastorul Tadd zise:

— O revelaţie, fetiţa mea scumpă, e ca atunci când aprinzi lumina sau deschizi o fereastră. Ţi-am spus asta? Elsie tot nu-i putea zări expresia feţei, dar se gândea că arăta, cum adesea l-a văzut în timpul celor mai exaltate pasaje ale predicilor lui – şi bucuros, şi îndurerat. Eşti într-o cameră întunecată şi pe urmă – bam! – năvăleşte soarele înăuntru. Şi ceea ce credeai că sunt siluete amorfe şi umbre terifiante sunt altceva. În lumina Domnului înţelegi că sunt cu totul altceva.

— Vrei să ştii ce mi s-a arătat? întrebă tatăl ei. Ar trebui să o spun, deşi cuvintele nu sunt de ajuns?

— Sigur, tati. Dacă era un lucru pe care Elsie îl înţelegea despre tatăl ei, acela era că ştia cum să folosească vorbele, ca să transmită corect ideile. Mândria lui pentru talentul său oratoric ardea cu intensitate. În pictura murală din mintea ei, Elsie vedea acea trufie ca pe un tăciune aprins, în locul unde ar fi trebuit să fie inima. Abilitatea tatălui ei în arta discursului era singurul lucru care îl susţinuse când îşi pierduse parohia, când fusese înfrânt în faţa consiliului bisericesc, când fusese umilit public. Iar iscusinţa sa oratorică făcea parte din modul acela în care uriaşul o strângea pe Elsie de piept.

— Mi s-a arătat că excluderea mea din Biserica Penticostală a fost dreaptă. Am greşit atât cât poate un om greşi, îi spuse el, iar cuvintele ieşeau într-un şuvoi inexpresiv. Am fost la radio, cu mulţi ani în urmă, şi am stat în amvon, în faţa congregaţiei, şi le-am spus că îl sfidau pe Dumnezeu. Faptul că se modificau, că îşi implantau inimi şi plămâni noi, chiar şi ochi! Vocea îi devenea mai sonoră, de parcă ar fi repetat pentru un spectacol cu public.

În pictura din mintea ei, Dumnezeu spunea: „Mă impresionează profund cu glasul lui frumos! Măcar are acest avantaj”.

Ea încuviinţă în tăcere vorbele Domnului; îi plăcuse mereu vocea tatălui ei. Dar avea să spună lucrurile pe care Elsie le simţea prinse în cuşcă, în propriul piept?

Pastorul continuă:

— Dar dacă *eu* am fost cel care a sfidat proiectul divin? Încă mai văd privirea din ochii acelui băiat, Elsie, cu ani în urmă, când i-am spus că se transforma într-un demon!

Încerca să o prindă pe Elsie de mână, fără să se întoarcă spre ea. Fata se ridică în picioare şi-şi strecură mâna într-a lui. Credea că aveau să se roage împreună, însă el o conduse spre uşă, înapoi, pe coridor. Pastorul se mişca repede, trăgând-o după el, în timp ce urca scările, prin sacristie şi apoi în incinta bisericii. Luminile erau stinse, dar soarele după-amiezii târzii pătrundea prin ferestrele cu vitralii, transformând firele de praf în stele arzătoare. Merse până la marginea amvonului, ţinând-o încă pe Elsie de mână, şi se opri în faţa stranelor goale, de parcă ar fi fost pline de credincioşi, ca duminica. Înălţă braţele spre cer şi, pentru că mâna lui Elsie era prinsă într-a lui, ridică şi braţul ei.

Adresându-se băncilor goale, tatăl ei vorbi cu patosul unei predici adevărate:

— Când eram eu tânăr, am fost obligaţi să acceptăm doctrina evoluţiei. Am reuşit să ne împăcăm cu ideea asta, spunându-ne că Ziditorul *putea* folosi evoluţia ca parte din proiectul său măreţ, nu-i aşa*? Spuneam* asta, dar n-am crezut-o niciodată din toată inima.

Vocea lui era precum vela unei corăbii mari, umflată de briza puternică a oceanului, iar cuvintele pe care le accentua erau precum vuietul velei provocat de rafalele bruşte de vânt. Elsie, enoriaşii lui, ascultătorii de la radio din întreaga ţară – toţi deveneau pasageri pe nava pastorului Tad Tadd când vorbea aşa.

Ea se uită în sus, la tatăl ei, care cobora încet braţele, coborându-l şi pe al ei, totodată. Vedea numai partea dreaptă a feţei tatălui ei – de fapt, nu văzuse decât partea dreaptă a feţei lui de când îl găsise în subsol – cu părul negru, căzând în cârlionţi mari în jurul urechii şi doar câteva fire argintii, care arătau că avea patruzeci de ani. Doar ochiul drept era vizibil din poziţia ei, dar ochiul acela, cu irisul negru, pătrunzător, aproape sticlea în lumina soarelui.

— *Dar* lăsaţi-mă să vă spun, continuă pastorul, adresându-se bisericii goale, care părea, sub asaltul vocii lui grave şi frumoase, plină de păcătoşi pregătiţi pentru mântuire, evoluţia nu e o notă marginală. Nu e ceva ce putem accepta cu ranchiună. Este *Soarele* pentru Pământul şi Luna din sistemul nostru solar.

Urmă o pauză, timp în care dădu drumul mâinii lui Elsie.

— De ce? întrebă ea timid. Probabil că întrebarea ei era mai lungă: „De ce este acesta aspectul important? De ce nu vorbeşti despre lucrurile care contează?"

În pictura murală, în comentariul lui, Dumnezeu spunea: „E timpul să pui întrebările cu glas tare, Elsie".

— El ne-a spus încă de la început! tuna pastorul spre stranele goale, speriindu-şi fiica. Ţinea Biblia în mâna stângă, deschisă la început, unde cuvântul *Geneza* apărea cu un scris caligrafic, în partea de sus a paginii. Cunoaştem atât de bine povestea creaţiei, dar am *trecut peste* înţelesul ei. Am citit despre *stoluri* de păsări, bancuri de peşti, despre balene, cirezi de vite şi roiuri de insecte. Dar creaţia Domnului viza *potenţialul* de a deveni al tuturor lucrurilor. A binecuvântat *esenţa* acestor fiinţe cu răsuflarea vieţii, înzestrând atât sălbăticiunile, cât şi vieţuitoarele domesticite cu abilitatea de a *deveni.*

Tatăl ei scutura Biblia spre stranele goale şi congregaţia lui invizibilă, acea congregaţie care îi fusese răpită cu optsprezece luni în urmă, din pricina anilor de atacuri în emisiunile difuzate la radio şi de proteste împotriva tuturor – a bolnavilor, chirurgilor, părinţilor disperaţi, a voluntarilor de la Organizaţia Mondială de Sănătate – împotriva oricui îndrăznea să se ţină de şmecherii privind modificarea corpului omenesc.

— Cuvântul ebraic pentru *fiinţă vie* ştii care este? întrebă el, adresându-se fiicei sale şi stranelor pustii. Elsie deschise gura să-i spună că nu ştia, dar el nu se uită la ea şi nu aşteptă răspunsul. Cuvântul ebraic pentru *fiinţă vie* e *Nephesh.*

— A, deci nu era vorba despre niciun *peşte,* şopti Elsie, înţelegând acum întru câtva ce spunea pastorul în camera

de depozitare, când vorbea cu Dumnezeu.

— Dumnezeu ne spunea tuturor *Nephesh* – păianjenilor, vulturilor, stelelor de mare *şi* oamenilor. A dat rasei umane *supremaţia* asupra tuturor vietăţilor. Dar toţi suntem *Nephesh,* fiinţe vii, având aceeaşi descendenţă şi origine. Ne-a dat capacitatea de a evolua, chiar şi dincolo de selecţia naturală. Şi acum, putem evolua intenţionat şi *împreună!*

Tatăl lui Elsie se întoarse de la fantoma congregaţiei, ca să se uite direct la fiica lui, pentru prima dată de când îl găsise în biserică. Lumina soarelui disipată prin vitraliu îi cădea direct în faţă şi fata făcu un pas înapoi, apoi încă unul şi scoase un icnet.

În pictura din mintea lui Elsie, Dumnezeu părea la fel de surprins ca ea, iar comentariul trecut deasupra capul său întreba: „Ce fel de fiinţă este?"

Partea dreaptă a feţei tatălui ei era la fel ca întotdeauna, ciupită de vărsat, cu riduri adânci, cu pielea bronzată, cu ochiul negru, cu părul brunet căzut pe frunte, cu barba neagră abia crescută pe maxilar, dar partea stângă… partea stângă nu mai era.

— Ea începe să vadă posibilităţile! detună pastorul spre publicul invizibil. Îngenunche în faţa lui Elsie şi-i cuprinse ambele mâini într-ale lui. Încet, doar pentru ea, spuse: Vezi ce am făcut?

Elsie se simţea ca Iisus din sculptura fără un picior, tulburată, capabilă doar să privească mută de uimire. Jumătatea stângă a feţei tatălui ei era netedă şi palidă, acoperită cu un cu totul alt fel de piele. Chiar şi rădăcinile firelor de păr din lungul maxilarului dispăruseră, ca şi când nu avea să-i mai crească barbă niciodată acolo. Sprânceana stângă era castanie, în contrast cu firele negre din sprânceana dreaptă, iar ochiul stâng…

Ochiul stâng al tatălui ei era de un verde-pal, culoarea ochilor mamei ei. Era şi puţin mai mic decât cel drept, de o mărime care s-ar fi potrivit pe faţa mamei sale.

— Ai luat ochiul mamei, şopti Elsie. Privind la partea stângă a feţei lui, parcă vedea o versiune strâmbă a feţei

mamei, captivă în corpul tatălui ei. Ai avut nevoie de ochiul ei, tati? Al tău lipsea?

— Nu, al meu nu lipsea. Noi doi am avut noroc, Elsie, îi spuse el. Doisprezece oameni au fost ucişi de gloata aceea de eretici, dar noi am supravieţuit. Însă mama ta... ochii ei erau nevătămaţi. N-am putut să-i arunc. Şi pune mâna...

Luă una din mâinile lui Elsie şi o atinse de pielea de pe partea stângă a feţei. Era foarte catifelată şi delicată.

— Şi pielea e a ei?

Elsie ar fi vrut să facă paşi în spate, să iasă din propriul corp, să fie departe de omul cu ochi desperecheaţi.

— Acum e a *noastră,* îi zise el. Şi pune mâna aici.

Îi trecu mâna prin părul de pe partea stângă a scalpului, iar Elsie observă cu stupoare cârlionţii castanii, părul mătăsos, de copil. Îşi trecu degetele prin părul acela fin, aşa cum făcuse de sute de ori înainte, când creştea pe capul frăţiorului ei. Elsie ar fi vrut să treacă prin zid, ca scape de acest moment.

— Ai luat părul lui Teddy? Cuvintele abia dacă se auzeau.

Pastorul dădu solemn din cap. Ochii lui – ochii *lor* – o străpungeau pe Elsie cu un extaz aproape vorace.

— Noi suntem minunile potenţialului, Elsie. Au luat ochii şi pielea de la mami şi părul fratelui tău şi le-au scăldat în esenţa vieţii – viaţa mea, viaţa ei, viaţa întreagă...

— Celule stem? întrebă Elsie.

Ştia despre ce puteau doctorii să facă; era imposibil să eviţi asemenea informaţii, chiar dacă ele contraziceau părerile tatălui ei.

— Oricum le-ai spune – celule stern, celule recoltate, celule amestecate, celule care au fost descompuse şi reprogramate, nanoboţi înfăşuraţi în celule. Doctorii se ceartă pe detalii, dar totul este esenţa evoluată a vieţii. Mi-au implantat mie ochiul, pielea, părul, m-au unit pe *mine* cu *ei,* ca să trăiască în continuare.

În pictura din mintea lui Elsie, deasupra capului lui Dumnezeu nu mai era niciun comentariu. Se uita în jos, la Elsie, uluit. Tatăl ei era într-o stare de extaz, ţinând Biblia într-o mână şi atingând noua lui jumătate de faţă cu mâna

cealaltă.

— Nu, zise Elsie.

Când spuse cuvântul, încetă să mai încerce să fugă. Simţea tăria propriului corp stând în faţa tatălui ei.

În pictură, veşmintele Domnului se schimbaseră dintr-un alb-albăstrui într-un violet maiestuos. În comentariu scria: „Ai dat un nume trăirii din pieptul tău!”

Pictura din mintea ei părea că zice: „Nu e un uriaş care mă striveşte, Doamne. Sunt *îndoiala* şi *ura.* Mă tot strâng de ceva vreme”.

„Lasă-le să se exprime, spuse Dumnezeu, şi nu te vor mai strivi.” În mai multe etape aproape comice, pastorul Tadd trecuse de la extaz la curiozitate şi iritare, concentrându-se asupra fiicei sale.

— Cum adică nu? întrebă el. Ochii pastorului, atât cel negru, cât şi cel verde, o fixau pe Elsie.

— Mai ştii cum îi ascultam uneori la radio pe ceilalţi predicatori? zise ea. Vocea îi suna diferit în propriile urechi, mai matură. Îi ascultai pe ceilalţi preoţi spunând ceva greşit, tati, şi-mi ziceai: „Uite, Elsie. Avea deja o idee în minte şi a găsit un mod de a răstălmăci cuvintele din Biblie, pentru a se potrivi cu tot ce gândea deja”. Asta faci…

— Crezi că *răstălmăcesc* cuvintele Domnului, ca să fie pe potriva gândurilor mele?

— Cred că n-ai prins ideea, tati! spuse ea. Realiza că vorbele pe care voia să le spună erau deja acolo. Poate că erau acolo de ani de zile. Nu înţelegi *deloc* ideea! Te-ai răzgândit acum pentru că a murit un om pe care îl iubeai. Dar… copiii din spitale, fetiţa aceea din Tshikapa… ei au tot murit. Tu ne-ai pus să protestăm împotriva eradicării bolilor, împotriva îmbunătăţirii vieţii. Tu i-ai făcut să ne atace. Tu şi mami aţi păstrat malformaţia aceea din inima lui Teddy… voi… i-aţi spus că avea nevoie de gaura aceea, pentru că aşa intra şi ieşea mai multă iubire în inima lui! Asta îi spuseseră ei lui Teddy, iar el le repeta cu mândrie celorlalţi: *Nu mă deranjează gaura, mă face şi mai dulce.* Dar acum pierderea *ta* e cea care te deranjează.

— Crezi că aş schimba cartea sfântă ca să-mi convină

mie? întrebă pastorul Tadd cu o indignare care părea să-i inflameze tot corpul. Elsie, am *greşit,* dar acum am văzut ce a intenţionat Dumnezeu de la bun început.

În pictura din mintea lui Elsie, comentariul lui Dumnezeu suna cam aşa: „Asta a pretins dintotdeauna orice predicator egocentric!” Veşmintele lui radioase deveniseră sângerii.

Pastorul Tadd îngenunche în faţa fiicei lui, apropiindu-se cu faţa lui de hibrid, şi o luă încet de umeri.

— Elsie, o să împărtăşim împreună acest triumf. Nu pot să fac asta fără fata mea, şopti el. O să evoluăm *împreună.*

Tatăl ei se ridică în picioare şi merse la strana la care stătuse de sute de ori până atunci, în faţa unei congregaţii adevărate. Scoase ceva de pe un raft ascuns. Elsie îl privea cu un presentiment rău când se întoarse spre ea.

Avea o oglindă în mână.

Se puse în genunchi şi, cu un gest exagerat, întoarse oglinda spre ea. De data asta n-au mai fost icnete, nici paşi făcuţi în spate, ca să fugă. Elsie simţea obrazul umflat, durerile de cap. Ştia deja ce va vedea în oglindă. Jumătate din faţa ei fusese reconstruită. Ochiul stâng era cel natural, căprui, ochiul drept era verde, al mamei ei, perechea celui implantat pe faţa tatălui său.

Pe partea dreaptă, pielea era schimbată, parcă, părea o combinaţie între a ei şi a mamei, netedă, catifelată, dar mai matură decât a ei. Şi părul… coama ei şaten-deschis era un amestec inegal din şuviţele castanii cârlionţate ale fratelui ei şi părul lung şi blond al mamei. Şuviţele vâlvoi se luau la întrecere să-şi găsească locul. Elsie semăna cu o păpuşă ciufulită de un copil după o petrecere în pijamale plină de entuziasm.

— Of, a fost tot ce a mai adăugat ea.

În pictura din mintea ei, şi Dumnezeu spuse: „Of”.

Punând oglinda în mâinile lui Elsie, tatăl ei o prinse din nou de umeri. Ochiul său negru şi cel verde ardeau cu intensitate, dar nu era furios. Era *sigur.* Zâmbea.

Elsie îl îmbrânci.

— Ne-ai transformat pe amândoi în monştri, tati. Şi ai

făcut-o pentru tine.

— Pentru mine, pentru tine, pentru ei, pentru toată lumea. Putem să-i ţinem în viaţă, Elsie. Şi o să am noi adepţi, pentru ca toţi să vadă lumina soarelui care mi-a inundat sufletul. Toată lumea o să evolueze.

În oglindă, Elsie se văzu strâmbându-se la rămăşiţele mamei şi fratelui ei, întrepătrunse pentru totdeauna în fiinţa sa.

Nu voia să mai discute cu tatăl ei, dar reuşi să mai rostească un cuvânt, care ieşi cu forţa răsunătoare a unui jurământ:

— Nu.

Dr. Chiyo Nillson: Doamnă senator, cu tot respectul cuvenit, încercaţi să o transformaţi într-o problemă religioasă, dar nu este aşa. Mişcarea asta transcende acele etichete.

Senator Mia Reed: Mişcarea voastră a fost fondată de evangheliştii reformatori, după cum americanii ştiu foarte bine. Aceşti evanghelişti au început…

Dr. Nillson: Iertaţi-mă că vă întrerup, dar pur şi simplu nu e adevărat, doamnă senator. Da, mulţi adepţi ai domnului Tadd susţin această cauză, dar eu, unul, sunt un ateu care reprezintă Alianţa pentru Diversitate Sexuală şi de Gen şi Uniunea Americană a Libertăţilor Civile. Grupuri de la Primitivii Moderni până la Comitetul Savanţilor Îngrijoraţi şi Alianţa Naţională a Medicilor sunt unite de credinţa că toţi cetăţenii, toţi oamenii…

Senator Reed: Jumătate dintre aceste grupuri acceptă finanţarea din partea clinicilor pentru profit, care n-ar putea supravieţui într-o lume fără modificări. Unde este „credinţa" în povestea asta?

Dr. Nillson: Doamnă senator, oamenii au voie să-şi câştige pâinea. Profitul potenţial nu schimbă ceea ce este fundamental, intrinsec, esenţial…

Senator Reed: Chiar şi limbajul folosit este cel al habotnicilor. Cum vă putem lua în serios?

Dr. Nilsson: Folosim limbajul, în scopul menit – ca să transmitem ceea ce simţim. Vrem să avem control asupra propriilor corpuri, asupra prezenţei noastre fizice.

Senator Heed: Susţineţi anarhia biologică. Lumea nu va accepta aşa ceva.

Dr. Nillson: Doamnă senator, noi susţinem libertatea.

– Din audierile televizate în Senatul SUA, 2077

PARTEA A PATRA

EIGHT WADED[3]

A trecut *multă* vreme…

[3] Pe parcursul acestui capitol, anagramele în limba engleză au fost lăsate în original în text şi traduse în notele de subsol, pentru a se păstra legătura lor strânsă cu contextul (n. tr.).

1. INTRUSUL

Eight waded.[4]
Hag died wet.[5]
Headed twig.[6]
Dig wethead.[7]

Acestea sunt cuvintele din mintea mea când mă trezesc. Observaţi un tipar? Fiecare dintre aceste expresii foloseşte aceleaşi litere; fiecare este o anagramă a expresiei adevărate apărute azi în mintea mea, litere de neon pe lobul meu frontal: *Dead weight* (Greutate moartă).

Vorbesc metaforic. Nu sunt litere de neon adevărate.

Greutate moartă. Zece litere, într-o ordine neplăcută. Dar, rearanjate, nu sunt atât de rele: *Hat wit edge.*[8] Mai bine.

Totul este cât se poate de limpede în dimineaţa asta. Ies din habitatul meu nocturn, purtând dispozitivul pentru respirat şi, când clipesc, ca să văd pe sub apă, zăresc întregul peisaj ce se desfăşoară dincolo de pădurea de varec, dincolo de arcul scufundat al vechiului carusel, cu franjurii algelor, până la reţeaua înconjurătoare şi chiar la insuliţa aflată în depărtare. E o distanţă de şaptezeci de metri până la locul unde plutesc eu. Şaptezeci de metri, poate vă interesează să aflaţi, este aproape limita până la care poate cineva să vadă sub apă, chiar şi cu ochii care mi s-au dat mie.

My given eyes.[9]
Envy my siege.[10]

Iarăşi anagrame. Dau prea multe detalii? Nu ştiu niciodată cât să explic despre puzzle-uri. Pentru mine sunt ca respiraţia şi sângele. (Metaforă). Am remarcat că pentru

---

[4] Opt înaintau prin apă. (în limba engleză în original, n. tr.).
[5] Hag a murit ud. (în limba engleză în original, n. tr.).
[6] Mlădiţă cu vârf (în limba engleză în original, n. tr.).
[7] Sapă bobocul. (în limba engleză în original, n. tr.).
[8] Pălărie, spirit, margine (în limba engleză în original, n. tr.).
[9] Ochii daţi mie (în limba engleză în original, n. tr.).
[10] Invidiaţi asediul meu. (în limba engleză în original, n. tr.).

alţii sunt mai puţin importante.

Delfinii patrulează perimetrul lor marin împrejmuit, prea departe ca să disting altceva în afară de siluetele lor printre alge, dar urechea mea îl recunoaşte pe fiecare în parte, după sunetul balamalelor ruginite, după scârţâitul baloanelor, după mulinetele de pescuit care se desfăşoară – tiparul lor verbal specific, care ajung cu uşurinţă până la mine, prin apă.

O să trec mai târziu pe la delfini, dar prima sarcină în fiecare dimineaţă este să verific grupul de himere. Stau înghesuite, aproape de habitatul meu, pentru că preferă apa mai puţin adâncă, unde cresc cele mai bune şi mai gustoase ierburi de mare şi unde soarele încălzeşte apa. În dimineaţa asta, lumina soarelui sărută spatele pestriţ al himerelor, făcând cu ochiul şi sclipind din pricina undelor de-a lungul suprafeţei oceanului.

Sărutul luminii solare. Şi asta e o figură de stil. Soarele este doar o radiaţie vizibilă, fără să ştie cum şi în ce fel atinge un lucru.

În timp ce plutesc spre himere, întind braţele, ceea ce am fost instruit să fac frecvent după ce reintru în apa oceanului, în fiecare dimineaţă, ca să menţin elasticitatea noii mele epiderme. Sunt un băiat de cauciuc într-o lume în care nu poţi sări.

„Bună, Alexios!” spun himerele când mă apropii, deşi nu în cuvinte, scot doar nişte clicuri şi mormăieli. Câteva se întorc spre mine, cu feţele lor mustăcioase. Ochii mici şi afundaţi în orbite mă privesc curioşi, o clipă, apoi se întorc la alge.

Apropo, himerele sunt lamantini. Poţi să ţi-i închipui ca pe nişte urşi panda subacvatici, dacă eşti genul de persoană care iubeşte tot felul de creaturi şi-ţi place să te gândeşti la ei în cei mai fermecători termeni cu putinţă. Dar pentru mine, ei înşişi sunt suficienţi, fără astfel de comparaţii.

Dar

underwater panda1[11]

pot deveni

[11] Urşi panda subacvatici (în limba engleză în original, n. tr.).

unwanted parader[12]
precum şi
deadpan water run[13].

Ultima expresie pare aproape potrivită, deşi lamantinii nu sunt inexpresivi – de fapt, sunt chiar expresivi. Uite-l pe Bluebear cum vine spre mine, ca să-mi susţină punctul de vedere, rostogolindu-se ca butoiul şi salutându-mă cu mormăieli şi fornăieli entuziasmate de dimineaţă.

Schimb translatorul de pe pieptul meu pe „lamantină” – nu pentru că am nevoie de ajutorul lui ca să înţeleg, ci pentru că e treaba mea să predau translatorului ce am învăţat eu deja. Limbajul lamantinilor este rudimentar, uşor de înţeles odată ce te obişnuieşti să-i asculţi. Bluebear îmi spune bună ziua şi-mi cere să-l scarpin. Când verific afişajul translatorului, îmi spune „Bună, bună, bună, atinge, scarpină”. Excelent.

„Scarpină, scarpină”, spune Bluebear, fonfăind spre faţa mea cu maxilarul mustăcios şi cu aripioarele aproape trăgându-mă într-o îmbrăţişare subacvatică de panda.

Introduc „scarpină” în translator şi acesta murmură cuvântul prin apă. Aceasta este adevărata utilitate a translatorului pentru mine, un mijloc de a le vorbi colegilor mei. Consorţiul Remediilor Binecuvântate a schimbat multe lucruri la mine, dar nu mi-a dat puterea de a vorbi sub apă. Cel puţin, nu încă.

În timp ce-l scarpin pe spate pe Bluebear, îmi inspectez propriile braţe şi pielea. Nu-mi place să mă uit, dar ar trebui să fac examinarea asta cel puţin de două ori pe zi – o dată în habitatul meu şi o dată în apă – ca să văd dacă sunt sănătos. Pielea mea e mai cenuşie decât cea naturală, cea pe care am avut-o la naştere şi e cauciucată, cum spuneam, pentru că au făcut-o pentru mine din celulele prelevate de la delfini, într-un melanj cu ale mele. Observ că unghiile continuă să îmi dispară, în timp ce noua epidermă preia controlul, dar tot a mai rămas destul din ele

[12] Participant nedorit la paradă (în limba engleză în original, n. tr.).
[13] Trecere inexpresivă prin apă (în limba engleză în original, n. tr.).

ca să-l pot scărpina pe Bluebear, aşa cum îi place. Unghiile sunt bune pentru anumite lucruri, dar aici sunt un lux inutil. Important este ca degetele mele să-şi păstreze sprinteneala şi agilitatea umană, ceea ce şi fac. Serios, când au fost unghiile esenţiale pentru oameni ultima oară? Probabil înainte să învăţăm să mergem drept şi, chiar şi atunci, erau nişte gheare slabe, în cel mai bun caz – un fel de greutate moartă.

Iată că apare din nou: *greutate moartă.*

Literele de neon din creierul meu sclipesc când sunt neatent, dar nu se sting niciodată de tot.

Metaforă.

Bluebear s-a dat de-a dura, ca să mă pot ocupa de burta lui. L-am botezat Bluebear pentru că numele acesta seamănă cu *blubber*[14] amestecat cu *bear*[15]*.* Ştiu ce sunt smiorcăielile şi urşii, evoluţia omenirii şi algebra, şi evenimentele mondiale, şi multe alte lucruri din sesiunile de studiu de la clinica de Radianţă Genetică, la care am luat parte când eram mai mic, şi de lecţiile mele neîntrerupte aici, la clinica din Consorţiul Remediilor Binecuvântate, dar aşa cum mi s-a spus mereu, cheia învăţării adevărate este să poţi asocia datele cu lumea reală. Aceste asocieri sunt deosebit de importante pentru cineva ca mine – cel puţin, aşa am fost informat în mod repetat. Faptul că i-am dat unui lamantin numele Bluebear este un exemplu al strădaniilor mele. I-am botezat pe toţi aici, în padocul marin, şi în fiecare caz am făcut o asociere cu lumea reală.

Sunetele emise de Bluebear se schimbă. „Joacă?" sugerează el. Verific translatorul ca să mă asigur că a interpretat corect sunetul. „Distracţie", spune acesta. E destul de asemănător pentru limbajul lamantinilor.

O glumă.

Tastez „urmăreşte" şi translatorul cârâie sunetele corecte. Bluebear se înveseleşte şi, când înot spre mijlocul grupului, vine imediat după mine. Puiul pe care l-am

[14] Smiorcăială (în limba engleză în original, n. tr.).
[15] Urs (în limba engleză în original, n. tr.).

botezat Splotch, pentru că avea o pată din licheni pe spinare, merge în urma lui Bluebear. Urmăriţi-liderul e un joc preferat de lamantini. Prin lumea albastră de lumină solară filtrată, sunt zepeline care mă urmăresc graţioase.

Metaforă.

După ce am înconjurat grupul de două ori, cu Bluebear şi Splotch după mine, mă aşez pe fundul oceanului, lângă lamantinul Mountains. L-am numit după modelul de pe spinarea lui, făcut din alge şi lipitori mici, care seamănă foarte mult cu un lanţ muntos. În realitate este o copie asemănătoare cu o secţiune a munţilor Ural, care din satelit se distinge uşor pe o hartă a lumii. Am reuşit să mut o lipitoare într-o poziţie ceva mai exactă.

Mountains mă vede, dar nu se opreşte din înaintarea prudentă, cu botul în iarba de mare. Îi scarpin pielea, ceea ce-l face pe Bluebear să plutească între mine şi Mountains, ca să fie în continuare masat.

— Pleacă, îi spun prin translator.

Bluebear smuceşte din cap şi scoate un sunet, dar e prea prietenos ca să se certe şi, într-o clipă, el şi Splotch se îndreaptă spre o zonă cu alge, în cealaltă parte a grupului.

— Văd, îi spun lui Mountains, care încet, cu viteza unui dirijabil, se întoarce cu burta spre mine. I-am spus că vreau să „văd” şi el a înţeles corect că vreau să-i văd tăieturile. Se află de-o parte şi de alta a abdomenului său, de vreo douăzeci şi trei de centimetri în lungime, depigmentate, dar în curs de vindecare. Suturile ar trebui să dispară în câteva zile.

Mountains mă priveşte răbdător cu ochii lui minusculi. Îmi dă prin cap că-mi studiază membrele de Frankenstein, în timp ce eu îl studiez, la rândul meu, pe el. A văzut mulţi oameni în viaţa lui, dar oare recunoaşte că am capul prea mare şi cu o formă nefirească? Observă că picioarele mele nici măcar nu sunt de om, ci membre separate, lungi şi puternice, care se termină cu înotătoare, ca şi cum un delfin ar fi fost tăiat pe din două? Oare el crede că aparatul care-mi acoperă spatele, reciclându-mi aerul, şi care scoate un şir permanent de bule mici face parte din corpul meu?

Pentru el, eu sunt un om neobişnuit sau o cu totul altă fiinţă?

Frankenstein.

Ten knifes ran[16].

Mă numesc Alexios, după cum cred că am pomenit. E un nume grecesc, tradiţional, care înseamnă „apărător”, deşi aţi ghicit, probabil, eu nu sunt un băiat grec tradiţional. Totuşi, sunteţi plini de admiraţie? Priviţi-l uluiţi pe Alexios, apărătorul lamantinilor!

Înlătur cu grijă algele care au început să crească pe cicatricile în curs de vindecare ale lui Mountains. A fost dus în cabina chirurgicală acum o săptămână, unde medicii de la clinică au prelevat un ficat şi o inimă, care de acum se află deja, probabil, în receptorul uman căruia îi erau destinate, în vreun colţ îndepărtat al lumii. Mountains nu ştie nimic despre omul ăsta şi nici n-o să ştie vreodată. Şi habar n-are că burta lui e plină de multe alte organe care aşteaptă să fie recoltate.

Living organ tank.[17]

Vagrant king lion.[18]

Acesta chiar îmi place, deşi un lamantin seamănă foarte puţin cu un leu.

Himeră. Înseamnă o fiinţă vie care conţine ţesut de la două sau mai multe organisme distincte. Oamenii au folosit porci şi oi, chiar şi şobolani, ca să dezvolte ieftin şi în siguranţă organe umane. Dar lamantinii sunt mult mai mari, iar mişcările lor greoaie şi atitudinea blândă sunt ideale pentru a cultiva în tihnă ţesuturi străine, încât angajatorul meu, Consorţiul Remediilor Binecuvântate, i-a ales ca himere, fiind mult mai potriviţi decât banalii porci. De asemenea, pot ascunde lamantinii sub apă, competitorii lor putând doar să speculeze.

Îl mângâi pe Mountains înainte să-l las să plece şi să se întoarcă în zigzag spre fundul oceanului, printre ceilalţi membri ai grupului. Jumătate dintre lamantinii din grup

---

[16] Zece cuţite fugeau. (în limba engleză în original, n. tr.).

[17] Container viu cu organe (în limba engleză în original, n. tr.).

[18] Rege-leu hoinar (în limba engleză în original, n. tr.).

sunt plini de organe umane. Cealaltă jumătate sunt mame, cele care poartă embrionii de himere şi dau naştere acestor ferme vii de organe. Vedeţi voi, magia are loc la nivelul embrionilor. Celule de inimi, de ficat, de pancreas, chiar şi de sâni sunt grefate în embrionul de lamantin, unde cresc alături de părţile normale de lamantini.

Iar o metaforă. Nu e nimic magic, doar ştiinţă.

Himera.

Sau, întoarsă pe dos:

Ah, crime.[19]

Inspectez grupul, căutându-l pe Handsome, care a fost operat cu o zi înaintea lui Mountains, dar…

Duşman! Om!

Apa irupe de şuierături şi ţipete îngrozite şi întregul grup de delfini apare în jurul meu. Cozile lor stârnesc mâlul şi se împart în perechi, rostogolindu-se în tandem, acesta fiind modul lor de a spune că sunt gata de acţiune. Au surprins un intrus.

Schimb translatorul pe „delfin1 şi-l pun să scoată şuieratul specific pentru Mike Gălăgiosul, cel mai mare (şi mai gălăgios) membru al grupului. Mike Gălăgiosul se desprinde de ceilalţi şi înoată atât de aproape, încât îmi atinge pieptul în treacăt, ceea ce-mi dă ocazia să mă prind de aripioara dorsală. Tastez „pornim toţi” şi translatorul le transmite piuind. (Nu are sens să întrebi un delfin „unde?”, pentru că oricum nu poate decât să-ţi arate.) O clipă mai târziu, pornim în plină viteză. Întregul grup – şapte delfini în total – se mişcă sincron, aşa abordează un duşman. Îmbrăţişez spinarea lui Mike Gălăgiosul şi îmi lipesc corpul de al lui, ca să fiu mai uşor de cărat.

Apa se adânceşte de îndată ce părăsim sălaşurile ierboase ale lamantinilor. Ţâşnim prin pădurea de varec, unde tentaculele maro-verzui ale algelor înalte de nouă metri plutesc în bătaia curentului, într-un dans lent şi demn, cu sclipiri argintii ale peştilor ce trec dintr-o zonă umbroasă în alta. Apoi ajungem deasupra parcului de distracţii scufundat, care se afla cândva pe malul grecesc, înainte de

[19] O, crimă (în limba engleză în original, n. tr.).

cutremurul care a distrus jumătate din coastă. Clădirile din parcul de distracţii au dispărut aproape de tot, sub corali şi iarba de mare, în cele mai adânci colţuri ale rezervaţiei noastre, dar caruselul se ridică până sus, unde apa este mai străvezie. Curbura jumătăţii superioare, îmbrăcată în specii fantastice de alge verzi şi roşii, care lucesc în lumina soarelui, oferă o distracţie matematică acelei părţi a minţii mele care nu este preocupată de situaţia presantă: circumferinţa „roţii” caruselului, aria „feliilor de plăcintă” formate din braţele radiale, forţă centrifugă ce s-ar produce la diverse viteze de rotaţie.

Desprind pistolul cu electroşocuri de aparatul de respirat, după ce trecem de parcul de distracţii. Aici, adâncimea oceanului creşte abrupt, apa fiind acum de un albastru foarte închis. Şi iată reţeaua, peretele de plasă întins de la suprafaţă până pe fundul mării, care ţine în captivitate himerele şi paznicii mei, delfinii, în siguranţa enormei cuşti marine. Ţin arma pregătită, în timp ce înotăm spre năvod. Am exersat partea asta de multe ori şi nu e primul intrus care vine aici pe tura mea. Consorţiul Remediilor Binecuvântate este o ţintă frecventă a spionajului industrial.

E acolo, de cealaltă parte a plasei. În echipament de scafandru complet. Are în mâini un dispozitiv voluminos, care nu poate fi altceva decât o cameră de înaltă rezoluţie, ca să vadă la distanţe mari, sub apă. Pozează lamantinii, bineînţeles, dar când ne apropiem se întoarce să ne fotografieze şi pe noi. Când suntem la doar câţiva metri de el, dă drumul camerei şi ridică mâinile, ca şi cum ar spune „Vin cu gânduri paşnice!”

I come în peace[20]

e mai degrabă

income apiece.[21]

Face ochii mari prin masca de protecţie când vede ce sunt, că eu nu port ochelari de protecţie, că picioarele mele au devenit altceva, că sunt la fel de gri ca delfinii care mă

---

[20] Vin cu gânduri paşnice. (în limba engleză în original, n. tr.).

[21] Câştig la bucată. (în limba engleză în original, n. tr.).

însoţesc.

Ridic pistolul cu electroşocuri şi el ridică mai tare braţele, cerând îngăduinţă. Îmi face semn spre suprafaţă, ca şi cum ar spune „Hai să discutăm despre asta, frate!” Apoi duce mâna la inimă şi arată din nou în sus. Ce înseamnă asta? „Te iubesc, semenul meu? Simt o legătură cu tine? Mă doare inima?”

Din nefericire pentru el, politica firmei la care lucrez este: mai întâi tragem şi întrebăm pe urmă (dacă intrusul supravieţuieşte). Am apăsat deja pe trăgaci, eliberând torpilele, fiecare de mărimea degetului meu mic. Pe faţa lui se vede că a înţeles că s-a întâmplat ceva foarte grav. Intrusul nostru plonjează într-o parte, dar torpilele l-au reperat şi o să-l găsească. Cât ai clipi, gloanţele trec prin năvod şi-i străpung costumul, înfigându-se în pieptul lui. Câteva picături de sânge cad în apă, iar mirosul stârneşte o furtună de şuierături printre delfini.

Intrusul dă din braţe, se cutremură, apoi zvâcneşte, când torpilele descarcă în trunchiul lui curenţii electrici extrem de concentraţi.

„Da, da, da! Bucurie! Fericire!” fluieră delfinii în jurul meu. „Victorie!”

Intrusul rămâne tranchilizat. Ajutajul a căzut, iar bulele de aer se scurg din gura lui, făcându-l să se deplaseze descendent.

Scot de la brâu cuţitul special conceput pentru ochiurile năvodului din perimetrul nostru. Lama lui despică fără efort fibrele elastice ale plasei şi, din trei tăieturi rapide, decupez un panou care coboară spre mine, formând o poartă.

— Mike Gălăgiosul! Mike Tăcutul! Constantine! spun prin translator, care scoate şuierăturile specifice.

Cei trei îmi întorc fluierăturile: „Am recepţionat, şefu’, ascultăm!”

— Mergeţi să luaţi, le spun eu.

Trec prin deschizătura creată. Mike Tăcutul îi scoate omului breteaua aparatului foto şi înoată înapoi spre mine. Mike Gălăgiosul şi Constantine ridică spre suprafaţă, cu botul, trupul amorţit, apoi îl împing spre insuliţa situată la

mică distanţă de arealul nostru.

Eu ies la suprafaţă, pentru prima oară azi, simţind, ca de fiecare dată, că sunt un monstru diform, ce iese din adâncuri. (Metaforă?) Las capul mare să se iţească din apă, unde clipesc ca să-mi schimb ochii pentru vederea în aer liber. Trebuie să mă asigur că faţa intrusului a ieşit din ocean, ca să aibă şanse de supravieţuire. Văd vârful botului lui Mike Gălăgiosul deasupra apei, împungând repetat omul vlăguit, până când jumătate din corpul lui stă întins deasupra liniei de plutire, pe nisipul uscat al insulei. E de ajuns. Dacă omul trăieşte, o să poată respira.

Mă uit în stânga, unde, pe partea opusă a rezervaţiei marine, acoperişul jos şi prelung al Clinicii Oceanice de Remedii Binecuvântate se ridică deasupra nisipului şi lansez o rachetă de semnalizare.

Clipesc din nou şi revin la vederea subacvatică, în timp ce mă scufund. În câteva clipe, tot grupul s-a reunit în pepinieră. Mişcând mânerul cuţitului îi inversez funcţia şi-l utilizez ca să repar năvodul şi să izolez foaia desprinsă.

În curând ne ajunge la urechi vibraţia unei mici ambarcaţiuni cu motor. Cineva porneşte de la clinică să-l ia pe intrus, care trebuie să răspundă pentru intrarea frauduloasă. Deja totul mi se pare foarte îndepărtat. O problemă umană, pentru lumea de deasupra. Toate urmele omului au fost şterse din ocean. Cu excepţia camerei foto, pe care o ţin acum în mână.

„Jucărie?” întreabă Mike Tăcutul.

„Jucărie, jucărie, jucărie?” repetă şi ceilalţi. Încep iar să facă tumbe, dar sunt mişcări jucăuşe, nu ameninţătoare.

„Joacă!” spune cineva.

„Joacă, joacă, joacă!” fluieră întreg grupul.

Îi arunc camera Fetei Rechin (numită după tendinţa ei de a muşca şi după gen), care prinde breteaua cu aripioara, apoi o lasă să cadă, ca s-o poată prinde pe coadă. Ceilalţi se înghesuie, privind lentila din sticlă, breteaua. E pasată de la un delfin la altul, dar în curând se plictisesc de ea. Camera e grea şi se scufundă repede – nu e o jucărie ideală pentru delfini. Când ajunge iar la ea, Fata Rechin nu o mai

prinde, apucă în schimb nişte iarbă de mare şi pleacă înot cu ea, urmărită de ceilalţi şase.

Mă scufund şi recuperez aparatul foto de pe fundul oceanului.

2. CLINICILE

Lumea printr-o lentilă de cameră foto e diferită de cea pe care o vezi cu ochiul liber. Există un moment, când faci o fotografie, când vezi ceva familiar şi descoperi că nu e deloc familiar – e străin şi nou, pentru că ai studiat acel lucru cu ochi noi.

Camera world.[22]

Coward realm.[23]

A warmer cold.[24]

Câteva ore am privit toată rezervaţia marină prin aparatul foto, până am primit semnalul de la clinică. Semnalul este un bâzâit agasant, emis către urechile mele de om, care pulsează până revin la ponton şi apăs butonul Oprit.

Deşi urăsc zgomotul ăsta, înot încet, înapoi, pentru că nu-mi place clinica. Nu-mi place senzaţia din stomac, care apare ca prin farmec când se aude soneria.

Metaforă. Nu este nimic fermecat. E adrenalină.

Chiar în faţa clinicii, un ponton se extinde până în interiorul pepinierei marine. Sub apă este o uşă metalică, încastrată în dig şi înot către ea. Butonul de semnalizare, mare, roşu, vizibil, se află pe una dintre lateralele uşii. Îl apăs şi alarma se opreşte. Simultan, uşa se descuie şi, când trag de mânere, se aude un sunet ca o aspirare, apoi apa năvăleşte înăuntru. Uşa se deschide curată şi albă pe interior, cum este întreaga clinică. Privesc în urmă să văd dacă vreun coleg subacvatic a decis să investigheze, acum că soneria s-a oprit, dar nu e niciunul prin preajmă. Delfinii şi lamantinii ştiu din instinct să stea departe de uşa asta.

Dincolo de ea, sub apă acum, când uşa e deschisă, se află banda transportoare, care urcă oblic, cu mânere din jumătate în jumătate de metru. De îndată ce intru înot şi mă apuc de cel mai apropiat mâner, banda se mişcă

[22] Lumea camerei (în limba engleză în original, n. tr.).
[23] Ţinutul laşilor (în limba engleză în original, n. tr.).
[24] Un frig mai călduţ (în limba engleză în original, n. tr.).

zbârnâind. După câţiva metri, ajung la suprafaţă, iar picioarele mele cu labe de înot şi aripioare de delfin rămân întinse şi greoaie pe bandă, amintindu-mi de existenţa gravitaţiei.

„Greutate moartă!” mă gândesc eu.

Pielea mea gri începe să se strângă şi să se încreţească imediat. Dar niciuna dintre neplăcerile astea minore nu reprezintă motivul pentru care urăsc clinica.

Numărând îmbinările din tavanul tunelului, calculez la câţi metri deasupra oceanului mă aflu cu fiecare secundă care trece.

Hated clinic.[25]

Iceland itch.[26]

I clean ditch.[27]

Mai bine.

În cele din urmă, îmi amintesc că n-am nevoie de aparatul de respirat aici şi-l las să-mi cadă de pe gură. Aerul lumii sau, cel puţin, aerul din tunelul transportor, îmi invadează plămânii. Este mai proaspăt, ceea ce e plăcut, dar pe de altă parte, e încărcat de gustul şi mirosul lumii oamenilor.

Tunelul dă în incinta cu bazin, care este mare, deschisă şi albă, cu tavan înalt. Lumina soarelui inundă încăperea. Laboranţii, tot în alb, mă aşteaptă când banda mă evacuează într-un fel de năvod din cauciuc, amplasată chiar la capăt.

— Alexios! Mulţumim că ai venit.

Este domnul Tavoularis, bărbatul care conduce clinica.

Doi laboranţi m-au apucat de sub braţe şi mă ridică pentru a parcurge câţiva metri de pardoseală pe care nu o pot traversa singur, pentru că noile mele picioare nu păşesc. (Nici fostele picioare nu se mişcau, dar măcar aveau tălpi, dând impresia că mersul ar fi posibil.)

— Doar un salt rapid şi ai ajuns, Alexios, spune un laborant cu o voce prietenoasă, în timp ce sunt purtat pe

---

[25] Clinică detestată. (în limba engleză în original, n. tr.).

[26] Sete de Islanda. (în limba engleză în original, n. tr.).

[27] Curăţ şanţul. (în limba engleză în original, n. tr.).

braţe deasupra podelei.

Mă coboară într-un bazin cu apă sărată. Pe urmă, ei şi alţi laboranţi stau pe margine, uitându-se în jos cu viu interes cum înot spre scaunul pliant de sub apă, scaun pe care l-au creat doar pentru mine, pentru întâlniri ca aceasta.

— Ce-ai acolo, Alexios? mă întreabă domnul Tavoularis. Vorbeşte cu mine în engleză, cum face toată lumea. Este limba oficială a clinicilor în care mi-am petrecut viaţa, aşa că e singura limbă pe care am vorbit-o vreodată.

Limbă. Figură de stil.

Domnul Tavoularis e înalt, cu mustaţa foarte mare, neagră şi frumos pieptănată, care are capetele răsucite în sus, în timp ce părul de pe capul lui e tuns periuţă. Poartă un halat de doctor şi un costum elegant de pânză pe dedesubt.

Tavoularis

sau, aşa cum mă gândesc deseori la el când îmi ţine predici,

saliva tour.[28]

N-am mai fost în clinică de câteva săptămâni. Asta înseamnă că nu mi-am folosit vocea umană de câteva săptămâni. Răguşeala ciudată a aerului din gâtul meu mă surprinde când spun:

— Pot să vorbesc. Vocea mea e aspră şi par mai bătrân decât sunt. Dar e ceva obişnuit. O să se îmbunătăţească pe măsură ce continuăm conversaţia. Asta e camera foto pe care am luat-o de la intrus, îi spun.

— Excelent, spune domnul Tavoularis. L-am resuscitat, să ştii. Tu şi delfinii aţi făcut o treabă minunată menţinându-l în viaţă. O să aflăm pentru cine lucrează, ceea ce o să ne fie de mare ajutor. Scopul nostru este întotdeauna să rămânem cu un pas înaintea concurenţei.

Mi-o spune ca şi cum o să fiu uşurat, dar nu-i dau prea multă atenţie. Unul dintre laboranţi e o femeie cu sâni mari, altul e un bărbat cu o burtă mare. Mă gândesc că, dacă ar fi poziţionaţi corect, ar încăpea amândoi într-o cutie dreptunghiulară fără să irosească prea mult spaţiu. Încep

[28] Tur de salivă (în limba engleză în original, n. tr.).

să fac calculele pentru greutatea lor combinată şi cât spaţiu ar mai rămâne. Nu-mi închipui niciodată că pun himere sau delfini în cutii, dar mereu mă gândesc la asta cu oamenii, din cauza formelor lor diferite.

— Aşadar, spune domnul Tavoularis, dregându-şi uşor glasul, ceea ce am învăţat că e felul lui de a spune „Acum am nevoie de toată atenţia ta, Alexios”. Deschide tableta, pregătindu-se să ia notiţe. Relatează-mi incidentul cu intrusul.

Asta e procedura de câte ori se întâmplă ceva neobişnuit în apropierea rezervaţiei. Consorţiul Remediilor Binecuvântate numeşte asta *post-mortem,* deşi numele înseamnă „după moarte” în latină, iar intrusul nu a murit. Deşi mă gândesc că Remediile Binecuvântate l-ar putea ucide după ce termină interogatoriul. Totuşi, asta ar însemna că e un „pre-mortem”, nu-i aşa?

Blessed Cures.[29]

Bleeds Curses.[30]

În timp ce descriu ce s-a întâmplat cu intrusul, domnul Tavoularis spune lucruri precum „O, înţeleg” şi „Te rog, continuă” şi îmi este foarte greu să nu asociez încurajările astea conversaţionale pline de amabilitate cu examinările pe care le aveam la clinica unde am crescut – Radianţa Genetică. Clinica aceasta aparţinea tot Consorţiului Remediilor Binecuvântate, deşi specialitatea medicală era diferită. *Eu* eram specialitatea acolo. Aici, la Remedii Binecuvântate, sunt doar un angajat.

Domnul Tavoularis dă din cap şi ia notiţe, cu două degete pe tastatura holografică a tabletei, aşa că presupun că spun cuvintele potrivite pentru a descrie cum l-am imobilizat pe intrus şi aşa mai departe, însă nu mă mai aud pe mine însumi şi de-abia îl mai văd pe domnul Tavoularis sau pe oricare dintre laboranţii care stau înghesuiţi şi atenţi la marginea bazinului.

În schimb, o văd şi o aud pe Caroline, medicul meu specialist de la Radianţa Genetică. Dacă nu mă înşel,

[29] Remedii binecuvântate (în limba engleză în original, n. tr.).
[30] Sângerează blesteme. (în limba engleză în original, n. tr.).

retrăiesc o anumită conversaţie cu ea de când aveam şapte ani.

Nu mă înşel. Conversaţia asta mi-a rămas întipărită în conştiinţă. Metaforă.

Douăzeci la sută din atenţia mea rămâne la savantul grec, cu mustaţa stufoasă.

Zece la sută din atenţie e folosită pentru a pune laboranţii, ca nişte piese de puzzle întrepătrunse, în cutii.

Alte zece procente din atenţia mea sunt ocupate cu calcularea modului în care pot fi urmărite mai multe înlănţuiri complet diferite de idei în acelaşi timp.

Şaizeci la sută din atenţia mea se concentrează pe trecut, urmărind amintirea cu doctoriţa Caroline desfăşurându-se în faţa mea:

— Hm, da, înţeleg asta, spune Caroline. Dacă prietenul tău şi-a pierdut mama, ar fi cu siguranţă de ajutor să ceară ca altă femeie să o reprezinte pe mama lui, să o înlocuiască. Dar, te rog, gândeşte-te cu atenţie, Alexios – mai există vreun alt răspuns?

Îmi face un test. Aproape întotdeauna îmi face teste. Acesta se numeşte PEEU, care înseamnă Patos, Empatie şi Emoţie Umană. Nu e mare distracţie. Testul dinaintea acestuia era cel pe care trebuie să-l fac cel mai des, InFuMin, care înseamnă, evident, Inteligenţă Funcţională la Minori.

— Aş putea să mă mut în altă parte, ca să nu-l mai văd, spun eu după ce mă gândesc puţin.

— Sigur că – ai putea. Dar întrebarea era cum ai putea să-l ajuţi pe prietenul tău după pierderea mamei lui. Cum l-ar ajuta pe prietenul tău dacă *tu* te-ai muta?

N-am un răspuns la întrebarea asta. Soluţia mea nu l-ar ajuta pe prietenul meu cu pierderea mamei, dar ar îmbunătăţi dramatic situaţia, pentru că n-ar trebui să-l mai ascult. Cele mai multe întrebări PEEU sunt ca asta, lungi şi plictisitoare.

— Ai alt răspuns, Alexios? mă întreabă Caroline. Expresia ei rămâne prietenoasă, dar e ceva diferit în ochii ei, ceva mai nerăbdător.

— Călătoriile în timp ar putea răspunde la oricare dintre aceste întrebări, îi spun eu. Cu toate astea, nimeni nu a dovedit că este o posibilitate practică, deşi matematic există paradigme în care ar fi posibil.

— Da, am discutat despre asta de câteva ori. Dar există un răspuns *la întrebarea asta?*

— Da, spun eu.

— Care e răspunsul, Alexios?

— Nu ştiu. Dar el există. E scris pe foaia de răspunsuri, bineînţeles.

— Bine, atunci, spune Caroline. Aud frustrarea din cuvintele ei, deşi se pricepe s-o ascundă. Bifează întrebarea asta şi o citeşte pe următoarea de pe proiecţia care pluteşte în aer între noi: Animalul tău de companie prinde o pasăre şi o aduce în casă cât e încă vie. Vezi că animalul are dureri…

— Pisica sau pasărea?

— Pasărea. Vezi că animalul are dureri…

Se opreşte.

— Asta e tot? N-a fost o întrebare, subliniez eu.

Caroline derulează restul întrebărilor din testul PEEU cu o expresie nemulţumită. Ştiu că mai sunt douăzeci şi una, însă nu mai continuă.

Sesizez ocazia şi spun:

— Putem să facem în schimb testul IQ?

— Da, în regulă, răspunse ea. Cuvintele sunt aproape o şoaptă, dar desigur că le aud perfect.

Testul IQ e mult mai bun, pentru că e plin de probleme ca asta:

Ce literă urmează în şir?

TTTFFS

Răspunsul este S, evident, pentru că literele pot fi înţelese cu uşurinţă ca înlocuitoare pentru zece, douăzeci, treizeci şi aşa mai departe.

Iată tipul de întrebare preferat:

6236 = 2

7032 = 1
9516 = 2
8968 = 6
5362 = 1
3344 = 0
2005 = 2
6819 = 4
2984 = 3
2100 =?

Răspunsul la asta e 2, pentru că întrebarea este câte cercuri se află în numărul din stânga. Îmi place genul acesta de puzzle, care îţi cere să-ţi schimbi perspectiva faţă de cea evidentă. Testul are sute de întrebări ca asta şi de tipuri diferite, care sunt aproape la fel de bune.

Începem testul IQ, dar după doar o mână de întrebări (metaforă, apropo), Caroline e chemată afară din cameră. Pune tableta pe tava de lângă patul meu şi mă lasă să termin singur.

În timp ce răspund la întrebări, îmi las mintea să amestece şi să dezlege cuvintele pe fundal:

Genetic Radiance.[31]
Ice teen cardigan.[32]
Incinerated cage.[33]
Aptitude tests.[34]
Attitude pests.[35]

Tocmai am răspuns la…

Şase pahare stau în şir, primele trei sunt pline cu vin şi următoarele trei sunt goale. Dacă mişti un singur pahar, poţi să le rearanjezi astfel încât paharele goale şi cele pline să alterneze?

---

[31] Radianţă genetică (în limba engleză în original, n. tr.).
[32] Hanorac adolescentin de gheață (în limba engleză în original, n. tr.).
[33] Cuşcă incinerată (în limba engleză în original, n. tr.).
[34] Teste de aptitudini (în limba engleză în original, n. tr.).
[35] Paraziţi cu atitudine (în limba engleză în original, n. tr.).

...când o observ pe Caroline în holul din faţa camerei, vorbind cu cineva.

— Mă tem că nu este nicio schimbare, spune Caroline.

— Nici măcar una?

Devin puţin curios, pentru că e vocea mamei mele! Numele ei e Philomena şi vizitează clinica din când în când. Uneori aduce chiar şi un bărbat pe nume Paulos, care e tatăl meu, deşi au trecut mai bine de doi ani de când l-am văzut ultima oară.

Continui testul, pentru că îmi doresc foarte mult să-mi bat propriul record de viteză, dar încă ascult conversaţia de pe hol, în timp ce lucrez. Caroline uită deseori să comute meniul auzului meu de pe opţiunea ascultare la mare distanţă. Îi aud discutând acolo, în şoaptă, de parcă ar sta lângă mine, în cameră, vorbind pe un ton normal.

— Credeam că vi se pare că se îmbunătăţeşte, spune mama. Raportul de acum şase luni ne-a lăsat impresia asta, ştiţi... aveam motive să fim optimişti.

Urmează o pauză. După o vreme, Caroline spune ca o scuză:

— Am sperat că se va îmbunătăţi. Poate că raportul meu a reflectat speranţa mea mai mult decât ar fi trebuit. Eram toţi atât de nerăbdători să observăm o îmbunătăţire, încât micile schimbări păreau mult mai mari decât erau cu adevărat. În realitate, singura schimbare pe care am reuşit s-o documentăm pe termen lung a fost o înrăutăţire uşoară a procentajelor de empatie.

— Dar inteligenţa lui...

— IQ-ul e încă în creştere, îi spune Caroline mamei. Asta e sigur. Aveţi un fiu foarte inteligent. Dar nu...

— ...într-un fel care să conteze, se pare că a terminat mama ideea Carolinei.

Am o senzaţie neplăcută în plămâni, ca şi cum s-ar strădui să scoată oxigen din aer. Şi stomacul se comportă ciudat, de parcă aş fi gata să leşin. Nu-mi pasă de vorbele pe care le spune oricare din ele, însă nu mă pot opri să le ascult.

— E foarte bun la puzzle-uri, spune Caroline, ca şi cum asta ar fi o consolare.

O aud pe mama oftând. Oftaturile, după cum am observat, pot însemna o varietate de lucruri. Uneori pot comunica plictiseala, monotonia sau durerea. Oftatul acesta mă surprinde pentru că are în el ceva irevocabil.

— Vă mulţumesc pentru sinceritatea dumneavoastră, spune mama. Ştiţi că eu şi soţul meu ne gândeam să vă acţionăm în justiţie. Promisiunile care ni s-au făcut în faza embrionară...

— Eu nu lucram atunci la clinică, dar am fost adusă să evaluez baza ştiinţifică a pretenţiilor noastre genetice. Din perspectivă absolut tehnică, Radianţa Genetică a îndeplinit promisiunile care vi s-au făcut.

— Absolut „tehnică”?

— Philomena, IQ este ceea ce aţi specificat în chestionarul despre cea mai importantă trăsătură, spune Caroline. În toate testele tăcute, Alexios ne-a arătat tuturor un IQ mult peste medie. În sensul strict legal, clinica a respectat contractul.

— Dar nu ni s-a spus niciodată că...

— Că IQ e doar o părticică din ansamblu? Că a fi mai deştept nu te face şi mai bun, mai interesat de a-i ajuta pe ceilalţi sau chiar mai util? Că acestea sunt trăsături intrinseci sau, uneori, deprinse? Philomena, aici am deschis un drum nou. Caroline foloseşte prenumele mamei mele, ca să evidenţieze cât de prietenoasă e Radianţa Genetică. Toţi pacienţii din generaţia lui Alexios au depăşit limitele înţelegerii ştiinţifice. Reevaluăm tot programul.

— Eu sunt uşurată pentru ceilalţi care sunt suficient de noi în program ca să se facă schimbări, spune mama, dar eu unde mă regăsesc în chestia asta? Am rămas cu un copil care nu-şi foloseşte geniul decât ca să dezlege cuvinte încrucişate, să calculeze câţi oameni încap în cutii de diferite mărimi şi cât durează să ajungă la noi mesajele primite de la stelele mai apropiate. Lui nu pare să-i pese că nu există mesaje venite de la stelele apropiate şi că nu o să i se ceară niciodată să aşeze oameni în cutii.

Caroline nu răspunde. Am încetat să mai fac puzzle-uri. Afară se înserează, ceea ce înseamnă că fereastra din camera mea a devenit o oglindă. De obicei mă văd pe mine în fereastra-oglindă, dar Caroline mi-a mutat patul când a venit să facă testele şi acum mă trezesc uitându-mă în aparatul de fotografiat la propria imagine.

Am mărimea unui băiat normal de şapte ani, dacă măsori volumul integral. Însă detaliile proporţiilor mele diferă foarte mult de medie. Capul meu e două ori mai mare ca al unui om adult. Modificările de inteligenţă pe care le-au testat pe mine cei de la Radianţa Genetică – pe când eram doar câteva sute de celule într-o capsulă Petri – au avut ca rezultat creşterea considerabilă a creierului şi cutiei craniene. Intenţia lor era să am capul un pic mai mare decât în mod normal – în partea superioară, care ar părea normală, dar ca volumul crescut în mod moderat să-mi permită să dezvolt de zece ori mai mult decât numărul obişnuit de neuroni. N-au reuşit de zece ori, dar mulţi ani au fost mulţumiţi, totuşi, de capacitatea în plus care-mi fusese dată. Problema care a devenit evidentă pe la a treia mea aniversare era că aveam capul mult mai mare decât anticipaseră. Cealaltă problemă, pe care mi-a explicat-o Caroline în cele din urmă, era că nu părea că-mi folosesc mulţi dintre neuronii în plus. Foloseam un număr similar cu cel existent într-un creier de mărime obişnuită.

Şi totul în detrimentul restului corpului meu. Îmi văd în fereastră picioarele pipernicite, care atârnă sub trunchiul meu ca ale unei păpuşi. Nu pot sta pe ele, darămite să merg. Braţele au aproape mărimea corectă, deşi par uriaşe, pentru că atârnă mult sub torsul scurtat. Ridic un braţ, cu pumnul strâns spre tavan, şi-l scutur.

Curses and damnation.[36]

Scan dread mountains.[37]

Am Dad's uncertain son.[38]

Caroline vorbeşte în continuare cu mama pe hol, cu o

---

[36] Blesteme şi distrugere (în limba engleză în original, n. tr.).
[37] Scanează munţii groazei. (în limba engleză în original, n. tr.).
[38] Şi fiul nesigur al tatei (în limba engleză în original, n. tr.).

voce consolatoare.

— Va trebui să găsiţi o viaţă pentru el. O slujbă, ceva ce poate să facă. Vă putem ajuta oferindu-vă câteva opţiuni. Pe măsură ce Alexios creşte, mintea lui poate fi direcţionată.

Mama nu pare să asculte foarte atent. Spune:

— Caroline, am fi putut concepe un copil în modul obişnuit. Ne-am schimbat viaţa pentru asta, ca să-i oferim lui Alexios toate avantajele. La prima consultaţie ni s-a spus să ne închipuim cum ar fi viaţa lui dacă ar avea o inteligenţă net superioară nouă. Veneau oameni noi şi copiii noştri ar fi fost dezavantajaţi, dacă nu făceam ceva.

— Probabil a fost vorba de vreo înşelătorie, recunoaşte Caroline.

— *Vreo* înşelătorie? E greutate moartă. Fiul meu e greutate moartă şi aşa o să fie tot restul vieţii.

— Philomena, aţi putea lua în considerare să vă mutaţi cu Alexios din SUA? Există un program la care aş vrea să vă gândiţi, condus de o clinică-fiică din Grecia. Aveţi descendenţă grecească, nu-i aşa? Ar fi perfect…

Încă pot să îi aud, dar aleg să n-o fac. Nici nu vreau să mă gândesc la modificările care au urmat, la tegumente, la ochi, la picioare, ca să-mi pot trăi restul vieţii sub apă. În schimb, îmi direcţionez cele şaizeci de procente ale atenţiei care au rătăcit în trecut spre domnul Tavoularis, în clipa de faţă.

3. RUGĂMINTEA

Domnul Tavoularis a terminat de luat notiţe despre incidentul cu intrusul. Închide tableta, o pune sub braţ şi-mi zâmbeşte.

— Ai făcut treabă foarte bună, Alexios, spune el. Se apleacă uşor ca să pară mai puţin impozant în timp ce se uită în jos, la mine, în bazin. După cum ştii, Remedii Binecuvântate are mulţi duşmani. Mai există alte consorţii în întreaga lume care ar plăti scump să afle exact ce facem noi aici, în rezervaţia marină pe care tu o supraveghezi pentru noi.

See and oversee.[39]

See oversea.[40]

Aceleaşi sunete, înţelesuri diferite.

— Şi salvăm vieţi, spun eu, pentru că ştiu că asta urmează să zică domnul Tavoularis. O face de câte ori vorbim. Uneori îmi imaginez că o spune şi când e singur.

— Salvăm vieţi, încuviinţează el mulţumit. Fiecare himeră din grup o să salveze între şase şi zece fiinţe umane, care altfel ar muri. Poate că presupune că nu văd greşeala evidentă din logica lui: „Dacă ceea ce facem salvează vieţi, de ce nu împărţim totul cu restul lumii?” Dar nu-l întreb lucrul ăsta, pentru că nu sunt sigur că are importanţă.

Domnul Tavoularis spune:

— Acum, Alexios…

Ştiu ce urmează. O să mă întrebe despre vorbitul cu delfinii. Nicio conversaţie cu domnul Tavoularis nu e completă fără şirul ăsta de întrebări. Laboranţii stau acum cu picioarele încrucişate în jurul capătului de bazin. Îi simt cum se apropie, anticipând.

— Săptămânal stochezi un vocabular tot mai bogat în translator – documentezi foarte bine limbajul delfinilor, Alexios. Totuşi, când descrii întâlnirea cu intrusul, mi se pare că nu mai foloseşti translatorul. Sau, mai degrabă, că-l

[39] Vezi şi supraveghează. (în limba engleză în original, n. tr.).
[40] Vezi dincolo de ocean. (în limba engleză în original, n. tr.).

foloseşti ca să vorbeşti, dar nu ca să înţelegi. Aşa e?

Are impresia că m-am bazat pe translator când am venit prima dată în rezervaţia marină. Adevărul este că n-am considerat niciodată că traducerile lui sunt corecte şi suficient de utile, până când am început să-l programez eu însumi.

Ridic din umeri. Încă de când aveam trei ani, acesta a fost răspunsul meu standard de fiecare dată când nu voiam să dau cuiva o explicaţie adevărată. Dar domnul Tavoularis nu acceptă azi acest lucru. Îşi drege glasul şi întreabă:

— Poţi să-mi explici cum funcţionează chestia asta, Alexios?

Mi-a pus aceeaşi întrebare, cu aproape aceleaşi cuvinte, de prea multe ori să mai reţin. E o hiperbolă. Într-adevăr, nu există „de prea multe ori să mai reţin” şi, întâmplător, ştiu că mi-a pus o versiune a acestei întrebări de patruzeci şi şase de ori. Continuă să mă întrebe pentru că nu i-am dat niciodată prea multe explicaţii. Comunicarea cu delfinii e un puzzle şi, ca toate puzzle-urile, devine evident pe măsură ce piesele sunt puse la locul lor. Însă, în acest caz, procesul de a lăsa piesele să se aşeze trebuie să aibă loc în propria minte, fireşte; nu e ceva ce poţi forţa. Dacă îi explic domnului Tavoularis nu înseamnă că o să înţeleagă cu adevărat limba delfinilor. Ar trebui să trăiască lângă ei, ca să facă asta. De asemenea, nu ştiu dacă vreau să o înţeleagă.

— Nu comunică altfel cu mine decât comunică între ei, spun eu evaziv.

— Poţi să elaborezi puţin? întreabă domnul Tavoularis.

E tenace azi. Uitându-mă de la mustaţă la ochii lui, la părul tuns scurt, văd un savant hotărât. Poate are parte de presiune din partea superiorilor. O să-i dau ceva.

Oftez şi-i spun:

— Au folosit cuvinte precum „duşman” şi „acolo”, cuvinte pe care le-am identificat deja. Iar eu le-am spus lor cuvinte ca „du-te” şi „repede”. Aşa am comunicat când era intrusul acolo.

— Nu sunt multe cuvinte pentru a ajunge la

comportamentul complicat de a înlătura camera de fotografiat a unui om şi a-l împinge la mal.

— Au exersat înainte acele mişcări, i-am arătat eu.

— Nu chiar în felul acesta. Vocea lui devine severă. Sunt un angajat recalcitrant sau poate un animal de companie recalcitrant, care trebuie să fie disciplinat. Acum, Alexios, cum ştiu ei ce vrei să spui şi de unde ştii tu ce vor să spună ei?

— Pur şi simplu, ştim.

— Dar *cum?*

Aş putea să-i explic ce am învăţat în prima lună petrecută în ocean, când încă învăţam să folosesc picioarele noi şi mă obişnuiam cu noua mea piele. Puteam să-i spun că delfinii sunt mult mai conştienţi de prezenţa celorlalţi decât oamenii, că delfinii comunică înţelegând contextul mai profund decât oamenii, că delfinii au… nu sunt ca o turmă, ci au, mai degrabă, o „afinitate de grup”, rar întâlnită la oameni, că delfinii ştiu mai mult decât jumătate din ce se spune doar prin locul şi modul în care este spus. Aş putea să-i explic asta, dar nu vreau. Şi chiar dacă aş face-o, n-ar înţelege cu adevărat. Dar se uită răbdător la mine şi laboranţii par să-şi ţină răsuflarea la unison, aşteptând să-i luminez.

În silă, aleg să dezvălui o piesă mică din puzzle şi-i spun domnului Tavoularis:

— Dacă un copil ar arăta la o jucărie şi ar spune „Vreau”, ai înţelege ce doreşte, nu-i aşa?

— Da, încuviinţează domnul Tavoularis. Te rog, continuă.

— Aşa e cu delfinii, numai că nu arată la un lucru, s-ar putea spune că gesticulează spre absolut orice. Ştiu foarte multe despre mediul înconjurător în care comunică. Ştiu că se află într-un loc aproape de alt loc în care s-a întâmplat altceva, ştiu că temperatura apei se aseamănă cu temperatura din alt moment important din viaţa lor, ştiu că s-a întâmplat ceva periculos sau distractiv într-o situaţie similară celei actuale. Şi toţi ceilalţi delfini înţeleg toate aceste lucruri în acelaşi fel. Nu sunt necesare atât de multe cuvinte.

Domnul Tavoularis mă priveşte fix. Văd că se împotriveşte impulsului de a-şi mângâia mustaţa. Poate că i-a atras cineva din familia lui atenţia că e un obicei care ar trebui descurajat.

— Dar cum ştii *tu* aceste lucruri, Alexios? mă întreabă în cele din urmă.

— Nu ştiu, spun eu.

Domnul Tavoularis bate uşor din picior, de frustrare. Laboranţii, care se apleacă deja atât de mult încât par gata să cadă în bazin, se uită unii la alţii şocaţi de această scăpare a autocontrolului său.

— Nu sunt supărat, spune repede domnul Tavoularis.

Dar eu cred că e, pentru că s-a îmbujorat destul de mult la faţă, dar nu contează. Furia vine şi pleacă. Vedeam asta tot timpul la Radianţa Genetică.

Human emotions.[41]

O, minute moans![42]

— Nu mai sunt şi alţi oameni care studiază delfinii? îl întreb. Nu poţi să-i întrebi pe ei despre limbajul delfinilor?

— Cei care-şi fac publice studiile încă nu ştiu aproape nimic, răspunde domnul Tavoularis, ceva mai puţin mânios acum. Măcar şi-a recăpătat stăpânirea de sine. Toţi ceilalţi sunt ca noi – cercetează în particular, ca să deţină monopolul descoperirilor valoroase. Înţelegi conceptul de proprietate intelectuală, Alexios?

— Da, spun eu. Înseamnă să ştii ceva şi să nu laşi pe nimeni altcineva să afle, dacă nu plăteşte.

Mercenary.[43]

Near mercy.[44]

— Te rog, mai gândeşte-te la cum ai putea să exprimi comunicarea delfinilor pentru noi, ceilalţi.

Nu răspund, pentru că fac ceea ce spune: mă gândesc la cum aş putea exprima comunicarea delfinilor pentru ceilalţi oameni.

---

[41] Emoţii umane (în limba engleză în original, n. tr.).
[42] O, gemete micuţe! (în limba engleză în original, n. tr.).
[43] Mercenar (în limba engleză în original, n. tr.).
[44] Aproape milă (în limba engleză în original, n. tr.).

— Nu chiar acum, îmi spune domnul Tavoularis, din nou cu o umbră de frustrare în glas. Mă refer la zilele şi săptămânile următoare. În regulă?

Dau o dată din cap. N-am spus da, dar e liber să interpreteze cum vrea răspunsul meu. Capul meu iese doar pe jumătate din apă, aşa că, atunci când îl mişc, bărbia şi gura sunt sub apă. Sunt gata să mă scufund de tot şi să-i las aici pe oamenii ăştia. O parte din laboranţi se ridică în picioare. Dar domnul Tavoularis n-a terminat cu mine. Îşi drege glasul din nou. Nu cred că ştie că are acest tic. Într-o zi, poate, unui membru al familiei o să i se pară la fel de enervant ca mângâiatul mustăţii şi o să-i sugereze să n-o mai facă.

— În curând e ziua ta, Alexios.

— Da, aşa e. Nu mă gândesc la săptămânile şi lunile de când trăiesc sub apă, dar o parte a minţii mele le calculează, totuşi, mereu. Azi este ziua 413 de când am venit în rezervaţie. Am auzit oameni făcând comentarii precum „Pare a fi mai mult de un an!” şi, invers, „Timpul pur şi simplu a zburat!”, dar eu nu resimt trecerea timpului în niciunul din modurile astea. E un lucru exact, cert.

Zile petrecute în cuşca din ocean: 413.

Zile petrecute în lume: 4009.

— Ştii câţi ani ai, nu-i aşa?

— Împlinesc unsprezece, răspund eu.

— Exact.

E un mister pentru mine de ce întrebările domnului Tavoularis sunt atât de discordante. Îmi cere să-i explic limbajul delfinilor şi întreabă dacă ştiu ce e proprietatea intelectuală, apoi mă întreabă dacă pot să-mi calculez propria vârstă. Crede că viaţa sub apă îmi şterge cunoştinţele elementare, lăsând intacte funcţiile intelectuale superioare? Ar fi o teorie greu de demonstrat.

Îmi vine o idee.

— Pot să primesc un cadou de ziua mea?

Asta îl face pe domnul Tavoularis să se oprească, ai zice că se miră că ştiu ce sunt cadourile aniversare. Dar am experienţă personală cu ele, pentru că Philomena mi-a adus

de câteva ori câte un cadou.

— Poate, răspunde el. Ce ţi-ai dori?

— Am făcut poze cu aparatul foto în după-amiaza asta. Dau din cap spre aparatul de fotografiat al intrusului care stă pe beton, în apropiere. Poţi să le printezi, ca să le păstrez în habitatul meu?

— Ei bine, spune domnul Tavoularis uşurat de simplitatea rugăminţii, cred că… o să văd ce se poate face.

Îi face semn unui laborant, care ia camera foto şi dispare în clinică, dincolo de încăperea cu bazin. Nu-mi place să mă gândesc la celelalte încăperi din clinică. Ultimele modificări aduse structurii mele tegumentare au fost făcute într-o astfel de cameră şi-mi amintesc durerile, mirosul de iod şi alcool, usturimea noilor celule care se prindeau.

— În timp ce ne uităm la pozele tale, Alexios, o să participi la lecţie. Termenul e depăşit de mult.

— Nu-mi plac lecţiile, spun eu.

— Aşa cum îţi place să-mi tot spui, răspunde el răstit. Însă educaţia e una dintre condiţiile angajării tale aici. Conform acordului dintre Remediile Binecuvântate şi părinţii tăi.

Aşadar, azi nu pot să scap de lecţii. Poate că părinţii mei chiar stau undeva, în fotolii, şi citesc rapoarte despre mine. Dar mă îndoiesc.

4. LUMEA

— Azi o să-ţi predea Frances, îmi spune domnul Tavoularis.

De obicei îmi predă chiar el sau un laborant mai vârstnic, numit Mark, amândoi fiind plictisitori. Îi face semn unei tinere laborante, pe care am mai văzut-o o singură dată până acum. Ea pune un proiector pe marginea bazinului, dar se uită la mine când se prezintă.

— Bună, Alexios, spune ea. Eu sunt Frances.

— Da, răspund, pentru că domnul Tavoularis tocmai mi-a spus cum o cheamă.

Domnul Tavoularis se apleacă spre ea, pentru a-i spune în şoaptă câteva instrucţiuni finale, pe care le aud perfect („Asigură-te că îţi răspunde cu adevărat la întrebări” şi „Dacă se preface că nu pricepe, să ştii că de fapt înţelege”), apoi rămânem singuri în camera cu tavan înalt, inundată de soare.

Frances se aşază cu picioarele încrucişate lângă proiector. Are părul negru, scurt pe o parte şi împletit în modele răsucite şi ciudate, pe cealaltă parte. Are pielea de un cafeniu-deschis şi ochii căprui, care ies foarte mult în evidenţă datorită machiajului negru, consistent. Pare mult mai tânără decât toţi ceilalţi laboranţi.

— Domnul Tavoularis crede că am nevoie de o persoană tânără care să mă înveţe? o întreb.

Am început să înot încet, în jurul bazinului.

Ea spune:

— Sunt aici cu un permis de lucru şi studiu. Trebuie să învăţ despre predarea pentru persoanele cu nevoi speciale.

— Asta sunt eu? Un elev cu nevoi speciale? întreb.

Ochii şi urechile mele stau la suprafaţă, în timp ce plutesc mai departe.

— Hm... tehnic vorbind, da, spune ea, ronţăind gânditoare colţul degetului mare. Trăieşti sub apă. Asta e special, deşi eşti mult mai deştept decât mulţi alţi oameni, ceea ce e, presupun, special, într-un mod cu totul diferit.

Nu este linguşire în vocea ei. Doar îmi prezintă faptele. O dovedeşte când adaugă:

— De asemenea, nimănui nu-i place partea asta a meseriei, aşa că mi-au pus-o mie în cârcă.

Blunt honesty.[45]

The lost bunny.[46]

Hotly bent sun.[47]

Încetez să mai înot şi mă îndrept în apă, ca să mă uit direct la Frances.

— O, acum îmi acordaţi toată atenţia, Înălţimea Voastră? întreabă ea. E o glumă, pentru că sunt distant. Ca un rege, presupun, deşi nu mai există regi de foarte multă vreme. Frances nu e prima persoană care observă asta la mine. E bine, pentru că n-ai avut o lecţie de luni de zile, ceea ce înseamnă că ar putea dura o veşnicie.

Hiperbolă. E imposibil, nimic nu durează o veşnicie.

— Ascult, spun eu. Trebuie să am săptămânal cel puţin o şedinţă de jumătate de oră, dar multă vreme am reuşit s-o evit. Putem face matematică?

— Nu. Eşti mai bun la matematică decât mine, aşa că n-ar avea rost. Facem istorie.

Nu spun nimic. Istoria ar trebui să mă conecteze cu lumea oamenilor, dar acest subiect nu prea mă pasionează.

— Ai primit informaţii despre istorie în fragmente aleatorii, probabil, pentru că domnul Tavoularis nu vrea să-ţi explice totul, spune ea. Mi-a zis să te pun treptat la curent, dar având în vedere tot ce s-a întâmplat în ultimele şase luni, are mai mult sens să începem cu evenimentele actuale şi să completăm informaţiile pornind de acolo.

Afirmaţia nu e tocmai incitantă, dar măcar nu e plictisitoare. A legănat în faţa mea un mister. Metaforă.

— Ce s-a întâmplat în ultimele şase luni? o întreb fără tragere de inimă.

Observ că am înotat ceva mai aproape de partea ei de bazin.

---

[45] Sinceritate crudă (în limba engleză în original, n. tr.).
[46] Iepuraşul pierdut (în limba engleză în original, n. tr.).
[47] Soare încins şi încovoiat (în limba engleză în original, n. tr.).

— E un dezastru, Înălţimea Voastră, spune ea. Lumea se desparte în două.

Porneşte proiectorul şi deodată, deasupra apei piscinei, prinde viaţă o imagine video tridimensională, în culori, atât de reală, încât pare tangibilă. Îmi arată Congresul Statelor Unite, care se poate recunoaşte imediat, după cuvintele *Camera Reprezentanţilor Statelor Unite,* scrise în partea de jos a proiecţiei.

— Probabil te gândeşti: Fata asta s-a potcovit cu mine în ultima clipă şi a încropit o lecţie, dar te înşeli, spune Frances, cu ochii plini de entuziasm aţintiţi asupra proiecţiei video. M-am gândit la materia pe care ar trebui să o parcurgem – ce aş vrea *eu* să ştiu, dacă aş fi în locul tău, Alexios. (Sunt sigur că domnului Tavoularis nu i-a trecut vreodată prin cap ce aş vrea să ştiu eu, Alexios. Sunt captivat.) De fapt, sunt trei lucruri pe care vreau să ţi le spun. Mai întâi, ce se întâmplă în Statele Unite.

Cadrele care par să plutească deasupra piscinei se schimbă, o doamnă reporter stă în faţa unei clădiri cu o cupolă albă. Picioarele ei parcă dispar în apa bazinului.

— Astăzi, Statele Unite au dat a patra lege de îmbunătăţire a manipulării genetice a oamenilor, spune femeia, extinzând considerabil lista modificărilor permanente aprobate – cele care pot fi transmise prin ADN generaţiilor viitoare – şi lista celor valabile doar pentru o generaţie, ce pot fi realizate legal în SUA.

Frances opreşte filmul.

— Ce ţi-a spus domnul Tavoularis despre modificările din SUA? mă întreabă ea.

— Nimic, îi răspund. Dar în loc să mă scufund la loc în tăcere, mă trezesc spunând mai mult: Însă prima clinică la care am fost se afla în Statele Unite. Acolo nu mi s-a permis niciodată să ies afară, dar ştiu că se fac modificări în SUA şi că ele nu funcţionează întotdeauna aşa cum se aşteaptă oamenii. Dar continuă să încerce.

Frances îşi roade degetul şi se uită la corpul meu, care e aproape complet sub apă.

— De fapt, e un rezumat destul de bun. Dar o să-ţi mai

dau detalii care constituie… ei bine, ştii tu. Face un semn în jurul capului, într-un fel care ar trebui, probabil, să cuprindă întreaga lume. Primele transformări reale trebuiau să fie pentru sănătate. Reconstruirea părţilor distruse şi eradicarea bolilor de care sufereau oamenii.

— Domnul Tavoularis mi-a vorbit o singură dată de eliminarea bolilor, spun eu.

— Deci, nu e complet inutil. Ce uşurare! Ea îşi adună gândurile. Au fost derulate ample programe pentru eradicarea bolilor, ceea ce înseamnă, în acest moment, că cea mai mare parte a lumii are un ADN sănătos. Afecţiunile moştenite, cele infecţioase, chiar şi aspecte precum tendinţa spre îngrăşare sau vederea slabă, toate au dispărut încă de pe vremea când părinţii mei erau copii, îmi spunea ea. Şi cam tot atunci, oamenii au început să îşi facă modificări cosmetice simple, ca asta.

Îşi trage gulerul lat al halatului alb. Pe dedesubt, poartă o bluză şi pe pielea cafenie de pe partea superioară a pieptului apare o operă de artă în mişcare, un tatuaj în alb şi negru, care dansează. Un ou mic se sparge pe umărul ei drept şi din el iese o pasăre micuţă, care îi traversează împleticit pieptul, apoi devine mai sigură pe picioarele ei şi începe să zboare. Pasărea pare să-i iasă în zbor din piele, pe partea stângă a corpului, dar reapare în formă de ou, pe cealaltă parte şi o ia din nou de la capăt. Îmi dau seama că Frances e mândră de opera ei şi mulţumită că are ocazia s-o arate.

— Ai mai văzut vreodată aşa ceva? întreabă ea. Scutur din capul parţial scufundat, împrăştiind unde în apă. Un tatuaj în mişcare e destul de uşor de făcut, dar când eram mică – cu mult înainte să te naşti tu – au început să fie posibile transformări cosmetice mai semnificative. Puteai, de exemplu, să adaugi chestii corpului tău, muşchi mai puternici, oase mai lungi, păr diferit, ochi mai mari.

— Creier mai mare? sugerez eu.

Frances se uită la mine şi la creierul meu mare, plutind în faţa ei.

— Da, au încercat asta. Ceea ce mă aduce la al doilea

lucru. Ştii cine este omul ăsta?

Porneşte din nou înregistrarea şi acum îmi arată o imagine care-ţi captează privirea, cu un bărbat în spatele unui pupitru auriu. Pupitrul e înţesat cu membre aurii, întinse în sus – braţe omeneşti, aripioare de peşti, picioare de câini şi cai, tentacule de caracatiţe şi aşa mai departe, toate întinzându-se în extaz către acest bărbat.

Nu-l auzim pe el, în schimb ascultăm prezentatoarea, care vorbeşte, ca majoritatea crainicilor, pe un ton care nu se schimbă niciodată, indiferent dacă este vorba despre o naştere reuşită sau despre distrugerea unui oraş. Ea spune: „Căutătorii Progreselor Evolutive – cunoscuţi de mulţi drept CPE – au anunţat azi că transmisiunile zilnice ale pastorului Tad Tadd sunt urmărite acum de un miliard şi jumătate de oameni.

Frances opreşte sonorul, lăsându-l pe omul acela să vorbească fără să-l putem auzi, plutind în aer, deasupra bazinului.

— Ai auzit de el, nu?

— Da, răspund eu, interesat, în ciuda voinţei mele. Caroline, de la Radianţa Genetică, mi-a arătat câteva înregistrări. E un personaj religios american. Dar filmul acesta e mai recent. Arată diferit.

Pastorul Tadd încă are părul negru ondulat pe o parte a capului şi păr mai deschis şi cârlionţat pe cealaltă parte, mai are un ochi verde şi unul negru, dar şi-a făcut ceva nou la piele, aşa că fiecare braţ are altă culoare. Braţul drept are pielea de un maroniu atât de închis, încât pare aproape negru; cel stâng are o culoare intensă, maroniu-roşcată, ca mahonul. Iar mâinile lui… au o nuanţă ciudată, verde-pal, ca şi cum ar fi sorbit culoarea din frunzele plantelor.

Publicul pastorului Tadd, plutind pe deasupra apei, aplaudă şi aclamă, rânduri de oameni de culori variate şi ciudate, ba chiar având nişte caracteristici neobişnuite – degete în plus şi masive rezervoare solare, implantate sub piele.

Frances examinează degetul pe care şi-l tot roade şi se uită cu ochii mijiţi la imaginea pastorului Tadd.

— Hm, partea ciudată la el este că a început ca fiind credincios, habotnic chiar, dar atât de mulţi oameni erau interesaţi de modificări, încât a sfârşit prin a strânge la un loc grupuri de la care nu te-ai aştepta să se înţeleagă. Ca savanţii sau cei care cred că Pământul e plat şi cei care susţin drepturile oamenilor.

Cadrele proiectate se schimbă din nou, acum se poate vedea un miting de proporţii, cu aceeaşi clădire cu o cupolă albă pe fundal. Mii de oameni mărşăluiesc împreună – bărbaţi pe motociclete, tatuaţi din cap până în picioare, oameni cu veşminte lungi, care cară cruci, copii în scaune cu rotile, un grup de femei cu cicatrici decorative pe faţă. Mulţi poartă pancarte cu diverse versiuni ale sloganului *Libertatea oamenilor acum!* şi aproape în fruntea coloanei de manifestanţi se află varianta mai tânără a pastorului Tadd, ţinându-se de mână cu o femeie în halat de medic şi un bărbat în robă de magistrat.

Frances opreşte filmul şi spune:

— Şi asta ne aduce la al treilea lucru, cei mai important, probabil. Ai văzut publicul pastorului Tadd. Tatuaje mişcătoare pe tot corpul, degete în plus, motoraşe implantate sub piele. Cu cât pot doctorii mai mult, cu atât vor oamenii mai mult. Acum savanţii pot chiar să obţină ţesut uman folosind celule crescute în culturi de mei.

— Ce-i meiul? E a şasea întrebare pe care am pus-o în timpul acestui curs – poate e un record.

— E o cereală, un fel de grâu. Versiunile obţinute prin inginerie pot genera celule ca să modifice oamenii. Fermierii le plantează în toate statele cu prerie. Dar unde ar trebui să spunem stop?

Nu-mi pune mie întrebarea. E doar un artificiu retoric şi o acompaniază cu un ronţăit agresiv al degetului mare.

— Ştii cine este asta? întreabă ea, arătându-mi imaginea unei femei de vreo cincizeci de ani.

Înainte să pot răspunde, crainica răspunde:

— Am vorbit astăzi cu Elsie Tadd, fiica pastorului Tadd, al cărei mesaj de Omenire Naturală – o mişcare de opoziţie faţă de credinţele tatălui ei – ajunge la sute de milioane de

oameni din toată lumea.

Frances opreşte proiecţia şi femeia rămâne încremenită deasupra apei. Este un cadru foarte apropiat, iar capul ei pare enorm.

— La Radianţa Genetică, am văzut o înregistrare cu ea când era mică, spun eu.

— Pe atunci trebuia să asculte de tatăl ei, spune Frances. Acum nu mai e cazul.

Mă interesează să studiez acest copil al celebrului pastor Tadd. La fel ca tatăl ei, Elsie Tadd are ochi diferiţi şi păr în mai multe culori, dar în afară de aceste trăsături arată ca un om obişnuit. Şi, spre deosebire de tatăl ei, Elsie Tadd nu încearcă să pară mai tânără decât este. Îmbătrâneşte firesc.

Când Frances porneşte din nou pelicula, Elsie Tadd gesticulează spre propria faţă. Spune:

— Păstrez aceşti ochi şi acest păr ca semn al smereniei. Un exemplu al lucrului împotriva căruia luptăm – manipularea frivolă şi egocentrică a speciei noastre. Ne luptăm în Statele Unite, dar suntem auziţi în toată Europa de Est şi în Asia.

Disaffected daughter.[48]

Farsighted feud cadet.[49]

— Unii spun stop la propriu, Alexios.

Cadre surprinzătoare apar deasupra bazinului. Soldaţii înghesuie uriaşa masă de cetăţeni din faţa lor folosind bastoane şi gaze lacrimogene când întâmpină rezistenţă. Oamenii fug complet panicaţi, unii căzând şi fiind călcaţi în picioare de gloata ce se apropie. Îmi dau seama că soldaţii sunt ruşi, după însemnele de pe chipiu.

— Această ultimă epurare are ca scop scăparea Republicii Ruse de orice aşa-zis susţinător al transformărilor, cei care sprijină modificările genomului uman dincolo de vindecarea bolilor, spune prezentatoarea. Pentru a rămâne în Rusia, cetăţenii trebuie acum să facă Jurământul de Principiu, asumându-şi „simplitatea formei

---

[48] Fiică neloială (în limba engleză în original, n. tr.).

[49] Mezinul vizionar al vrajbei (în limba engleză în original, n. tr.).

omeneşti…”

Soldaţii urmăresc învălmăşeala maselor îngrozite de cetăţeni, care fug spre linia de frontieră din depărtare, când Frances pune pauză.

— Înţelegi ce înseamnă asta?

— Rusia alungă oamenii care vor să se modifice, spun eu.

— Da, şi savanţii care lucrează în acel domeniu, şi profesorii care discută despre asta la cursuri, şi familiile lor.

— Când s-a întâmplat asta?

— Ultima epurare? Imediat după ce s-a dat noua lege în SUA. Dar epurările au loc de ani de zile, într-o formă sau alta.

Derulează din nou filmul şi într-o clipă apar alte cadre, de data asta cu soldaţi ruşi care mărşăluiesc şi conduc tancuri pe străzile mai multor oraşe cu aspect învechit.

Crainica anunţă:

— Soldaţii ruşi ocupă capitalele Letoniei, Estoniei şi Lituaniei, cu scopul declarat de a „restabili ordinea”. Ministrul de externe rus a descris aceste democraţii ca „fiind în pragul unui război civil”, în mijlocul unor diferenţe politice, religioase şi fundamentale, cu privire la accesul la terapiile medicale moderne. Rusia a intervenit, după cum spune prim-ministrul, „pentru a proteja viitorul cetăţenilor lor”. Guvernele mai multor ţări europene şi al Statelor Unite se întrunesc într-un summit de urgenţă…

Ea dă sonorul mai încet.

— Nu e de ajuns că Rusia face regulile pentru ea însăşi, îmi spune Frances. A ocupat şi alte ţări, ca să se asigure că vecinii ei respectă tot regulile ruseşti. Europa e neutră în privinţa modificărilor, dar şi ei se distanţează de americani, restricţionând comerţul şi călătoriile. Frances pare tulburată.

— Am învăţat despre Roma şi Evul Mediu la Radianţa Genetică, îi spun eu. Şi despre Primul şi al Doilea Război Mondial. Istoria e plină de invazii şi filosofii contradictorii. De ce te supără tocmai această versiune?

Se pare că am călcat-o pe nervi pe Frances cu întrebarea asta. (Metaforă). Se ridică în picioare şi se uită în jos, la

mine, în bazin, cu ochii conturaţi, părul negru, unghiile zimţate, devenite brusc ameninţătoare. Pentru o clipă, am impresia că vrea să sară în apă şi să mă scuture, dar dacă e aşa, se abţine.

Self-control.[50]

Tell of scorn.[51]

— Sunt supărată, spune Frances cu un calm forţat, pentru că asta se întâmplă *acum.* Domnul Tavoularis nu-ţi spune despre evenimentele recente, pentru că îi place să-ţi ţină mintea captivă în cuşca marină. Dar asta nu e istorie străveche, Alexios.

Bănuiesc că ideea ei e corectă, deşi îmi e greu s-o văd.

— Deci Rusia nu modifică oamenii? întreb eu. Întrebarea numărul nouă.

— Nu vor ca oamenii să nu mai arate a oameni, dar fac adăugări mecanice şi robotice în armată. Aşa că... Ridică din umeri. N-am fost niciodată în Rusia, ca să văd personal ceva.

Atunci se aşază la loc o piesă din puzzle-ul lui Frances.

— Eşti americancă? o întreb.

Am observat în sfârşit felul în care pronunţă anumite cuvinte.

— Acum am cetăţenie britanică, îmi spune defensiv.

Nu vreau să mă intereseze viaţa lui Frances, dar mă interesează.

— De ce ai plecat?

Frances bate darabana cu degetele pe un picior, adunându-şi gândurile. În mod clar, ne-am îndepărtat de la traiectoria lecţiei. (Metaforă). S-a frecat la ochiul stâng şi şi-a întins machiajul negru, ceea ce-i face ochiul să pară mai luminos.

— Părinţii mei spuneau că americanii se prefac că respectă natura, dar în realitate o exploatează. Aşa că am venit în Europa, unde poţi să-ţi faci modificări, dacă într-adevăr vrei asta, condiţiile sunt mai blânde.

Îmi vine în minte o întrebare ciudată şi o adresez înainte

---

[50] Autocontrol (în limba engleză în original, n. tr.).
[51] Semn de dispreţ (în limba engleză în original, n. tr.).

să-mi dau seama ce fac:

— Părinţii tăi ar crede că eu n-ar trebui să exist? Că sunt greutatea moa…

— Sigur că n-ar crede asta, Alexios! Pare furioasă acum. Dar dacă ai fi avut de ales la început, asta ai fi ales?

N-am răspuns.

— Nu este vorba doar despre modificări, totuşi, spune ea. De când s-a schimbat legea, oamenii din SUA se mută în oraşe speciale. Trebuie să achiţi o taxă uriaşă, dacă vrei să trăieşti în afara lor. Se retrag de la ţară, ca să lase pură zona rurală – pentru vizite, cum spun ei. Dar cred că motivul este altul, că atunci când îţi schimbi drastic corpul, trebuie să te afli într-un oraş, ca să poţi primi ajutor de urgenţă, dacă se întâmplă ceva rău – de exemplu, dacă pielea ta nouă începe să se desprindă sau dacă mâna ta în plus paralizează. Rusia începe să mineze sistemul solar, iar americanii o să-şi lustruiască acele coarne de unicorn şi să-şi creeze copii cu gheare şi aure multicolore.

Mă holbez la Frances şi ea mă priveşte cu ochii mari. Sunt sigur că amândoi ne gândim că, indiferent ce o fi o aură multicoloră, nu sună prea rău. Dar Frances oftează.

— Era prea mult pentru părinţii mei, aşa că am plecat.

— Dar pentru tine? o întreb eu. Rareori se întâmplă să adresez o întrebare atât de personală, pentru că nu am motiv să-mi pese, însă sunt curios să aud răspunsul.

Frances ridică din umeri şi-şi roade degetul.

— Poate.

Înţeleg că lecţia mea oficială s-a terminat şi că mi-a spus mult mai multe decât mi-ar fi spus vreodată domnul Tavoularis. Aş putea să cer să mă trimită înapoi în rezervaţie, dar nu o fac.

— Spune-mi care e cea mai ciudată modificare pe care ai văzut-o, spun eu.

Frances nu se opune. Se aşază la marginea bazinului şi îmi vorbeşte despre un bărbat cu coadă şi o femeie cu al treilea ochi, de alta care avea piele-oglindă, astfel încât era aproape invizibilă într-o anumită lumină. Nicio modificare nu arăta natural, îmi explică ea, dar într-o zi aşa vor părea,

poate. O ascult în timp ce plutesc pe spate, în bazin, uitându-mă în sus, la tavanul văruit şi calculând de câţi laboranţi ar fi nevoie ca să-l acopere complet, aşa încât să nu se vadă suprafaţa deloc. Mă întreb şi dacă o să stau şi eu vreodată în public, la una dintre predicile pastorului Tadd. Ar aduce un acvariu special, cu apă sărată, pentru mine? Ideea e amuzantă, dar irelevantă. Pastorul Tadd, fiica lui, Elsie, toată lumea de care mi-a povestit Frances… aceste lucruri îmi pare îndepărtate ca luna de pe cer.

Land-based problem.[52]

Old bedpans ramble.[53]

Totuşi, acum înţeleg că nu sunt doar Alexios, băiatul de la clinica Radianţa Genetică, acela care trăieşte acum la Remedii Binecuvântate. De fapt, sunt un produs, o piesă a întregii lumi. Versiunea domnului Tavoularis de istorie este la fel de clinică precum clinica în care lucrează. Dar în povestea lui Frances sunt o persoană.

---

[52] Probleme terestre (în limba engleză în original, n. tr.).
[53] Ploşti vechi trăncănesc. (în limba engleză în original, n. tr.).

5. FOTOGRAFIILE

Habitatul meu e sub apă, construit într-un capăt al pontonului. Există o uşă în partea inferioară, ca să pot înota în sus, în interiorul presurizat şi apoi să mă trag înăuntru, cu un sistem special de pârghii, pe care l-au construit laboranţii pentru mine. De la banda transportoare mă întorc în rezervaţia marină şi apoi în habitat, la timp pentru masa de după-amiază. Aş fi putut mânca în clinică, dar nu-mi place felul în care mă privesc laboranţii cum mestec şi înghit, de parcă plănuiesc să facă o diagramă medicală a întregului proces mai târziu.

Habitatul meu este o încăpere sferică, prin care mă deplasez cu pârghiile. Folosind traversele de pe pereţi, pot să trag leagănul oriunde vreau să mă ducă, iar acesta alunecă pe o şină de pe tavan. Nu am prea mult spaţiu de parcurs: am un birou mic şi markere colorate, în cazul în care aş vrea să scriu ceva sau, presupun, să desenez. Am un ecran video, prin care vorbesc cu domnul Tavoularis şi laboranţii, şi pentru înregistrarea observaţiilor privind grupul de lamantini şi cel format din delfini. Încăperea mai e dotată cu o cadă, o toaletă şi un robinet cu apă de băut. Mâncarea îmi este adusă pe propria bandă transportoare mică, direct de la bucătăria clinicii, şi ajunge printr-o fantă din peretele din spate. Nu am pat, pentru că membrelor mele de Frankenstein le place să doarmă în leagăn. Totul e ud, pentru că a fost făcut pentru ceva jilav. Noile mele picioare şi pielea nouă preferă umezeala.

Cina soseşte la puţin timp după ce mă întorc, iar lângă tava cu mâncare se află un plic mare, cu poze, printuri ale instantaneelor luate de mine în după-amiaza când am avut aparatul foto. Le frunzăresc în timp ce mănânc curcanul cu piure de cartofi. E mâncarea mea preferată, apropo, mai ales când vine cu sos de merişoare, ca astăzi. Mai sunt şi două pahare cu o mâzgă verde, care nu e atât de groaznică la gust pe cât aţi crede, pentru că i s-a adăugat aroma de plăcintă cu mere, pentru a acoperi celelalte mirosuri – de

medicamente, vitamine, poţiuni pentru dezvoltarea celulelor care vor hrăni partea de delfin din mine. Per ansamblu, e un fel de masă de Ziua Recunoştinţei.

I am a chimera.[54]

Aim, aim, reach![55]

Azi nu savurez pe deplin mâncarea, pentru că cel puţin optzeci la sută din atenţia mea se îndreptată spre fotografii. Am făcut portrete cu fiecare delfin şi fiecare lamantin şi mă bucur că fiecare creatură e uşor de recunoscut. Aranjez aceste portrete într-un şir lung, în jurul peretelui curbat al habitatului, cu pasta lipicioasă pe care laboranţii o lasă în incintă, care îmi permite să decorez, chiar dacă lucrurile sunt ude. După portrete am făcut poze cu parcul de distracţii şi cu toate tipurile de alge care se găsesc în rezervaţie. Sunt douăzeci şi şapte de specii, apropo, şi sortez instantaneele după mărime şi culoare. Când începe să devină prea evident, rearanjez algele în funcţie de procentajul pe care-l ocupă în crescătorie, apoi încerc alte câteva metode de triere, inclusiv ordinea în care le-am remarcat prima dată. Într-un final mă declar mulţumit. Lipesc pozele cu alge pe perete, sub seria cu delfini.

Cinci la sută din atenţia mea se îndreptată spre mâinile mele, în timp ce lucrez. O muncă delicată, ca asta, îmi aminteşte că am degetele mai butucănoase ca înainte. Au devenit mai groase, aşa cum au devenit cenuşii, pentru că pielea cauciucată se expandează. Dar încă mai pot să apuc pozele, să ţin un pix şi să fac tot felul de activităţi cu mâna. În schimb, unghiile sunt ca nişte aşchiuţe şi în curând o să dispară complet. Nu mă deranjează, dar uneori mă întreb dacă ar fi trebuit să mă deranjeze.

Vanishing Alexios.[56]

Exhaling is so vain.[57]

În teanc se află şi poze în care apare clinica, pe care le-am făcut scoţând capul deasupra apei. Într-una dintre

---

[54] Sunt o himeră. (în limba engleză în original, n. tr.).

[55] Ţinteşte, ţinteşte, atinge! (în limba engleză în original, n. tr.).

[56] Alexios dispare. (în limba engleză în original, n. tr.).

[57] E inutil să expiri. (în limba engleză în original, n. tr.).

fotografii se văd mai mulţi laboranţi care iau prânzul împreună, într-o curte interioară, în aer liber. Observ că printre ei este şi Frances. Pun poza asta deasupra lamantinilor, nu pentru că-mi place să-i privesc pe laboranţi, ci pentru că sunt una dintre formele de viaţă care trăiesc în lumea mea, la fel ca algele şi delfinii. Sunt conştiincios.

Mă cuprinde o senzaţie ciudată când ajung la ultimele fotografii din teancul de poze, de parcă am mâncat ceva stricat. Sunt trei imagini cu mine, Alexios. Uitasem de ele şi acum, privindu-le, nu mă dumiresc de ce le-am făcut. Nu există oglindă în habitatul meu, aşa cum nu aveam oglindă nici în fosta mea cameră, de la clinica Radianţa Genetică. Nu-mi place să mă văd. Totuşi, iată aceste trei poze. Una este un prim-plan, în care mi se vede doar capul. Celelalte două sunt cu întreg corpul, plutind în apropierea parcului de distracţii. Ca să le fac, am pus aparatul foto pe cel mai înalt punct al caruselului şi am folosit temporizatorul. De ce? Tot din conştiinciozitate?

Fac un pas înapoi, dar nu-mi pot lua ochii de la aceste fotografii. Mă paralizează, mă simt încătuşat de ele.

Toate sunt figuri de stil.

Iată-mă, cu un cap mare şi gri, cu ochii bulbucaţi, adaptaţi pentru vederea subacvatică. Trunchiul scurt, cu braţe lungi. Când stau cu ele apropiate, picioarele mele seamănă cu partea inferioară a unui delfin, dar când le mişc, arată ca două vâsle prelungi şi cenuşii. Deasupra lor e singurul articol vestimentar pe care îl port, o pereche de chiloţi, ca un costum de scafandru, gri, cum este întreg corpul, care să-mi ofere puţină pudoare, specifică oamenilor.

Iată-l pe Alexios. Îmi închipui că aşez doi ca mine într-o cutie dreptunghiulară şi încerc să calculez cele mai bune poziţii de folosit. Îmi e greu, din cauza mărimii capului. Dar, dacă ar fi trei ca mine într-o cutie mai mare, aş putea găsi o soluţie satisfăcătoare.

Three monsters.[58]

---

[58] Trei monştri (în limba engleză în original, n. tr.).

Stern theorems.[59]

Ten storms here.[60]

Dacă ar fi să pun pozele astea pe perete, pe ce rând m-aş aşeza? În cel cu alge? Cu laboranţii? Cu mamiferele subacvatice? În schimb, las autoportretele pe birou. Lumea se vede altfel prin lentila camerei foto. Şi Frances e un fel de lentilă de aparat de fotografiat? Nu pot să explic cum, însă doar conversând cu ea, faţa lucrurilor s-a schimbat.

Am terminat cina. Mă legăn prin cameră, ca să pun tava înapoi, în fantă. E timpul să mă întorc la lucru.

---

[59] Teoreme rigide (în limba engleză în original, n. tr.).

[60] Zece furtuni aici (în limba engleză în original, n. tr.).

6. OCEANUL

Deasupra rezervaţiei marine, soarele apune. A traversat din Grecia în Italia şi o ia spre vest. Este încă o figură de stil, o personificare. Soarele este un obiect neînsufleţit, staţionar, prin comparaţie cu Pământul. Noi suntem cei care se deplasează, cu 1668 de kilometri pe oră la ecuator – deşi aici, în Grecia, sunt mai degrabă 1288 de kilometri pe oră (dacă aş şti locaţia, noastră exactă, aş avea o cifră mai bună, dar aşa stând lucrurile, pot doar să estimez).

Estimations.[61]

Time is a snot![62]

Cu toate astea, este încă îndeajuns de multă lumină. Grupul de himere s-a dus mai aproape de mal, aşa cum procedează în fiecare zi, pe la ora asta, adus de maree, ai putea zice, deşi ar fi o metaforă, pentru că aici, în apropierea ţărmului, unde apa este mai caldă, abia dacă există flux şi reflux.

Am nevoie doar de câteva clipe să-l găsesc pe Şarpe, care fornăie prin algele roşii, aproape în mijlocul grupului de foci. Şarpe s-a dezvoltat complet, dar e mai scund decât lamantinii adulţi obişnuiţi. Compensează însă, prin gabaritul depăşit. E aproape de două ori mai gras decât cei mai mulţi dintre semenii lui. Mai degrabă o minge gonflabilă decât un dirijabil. Deci, „Şarpe”. Ironie.

Grupul mormăie şi chirăie, în timp ce eu plutesc pe deasupra lor. Am o căpăţână de salată într-o mână şi asta le atrage atenţia. Lamantinii adoră gustul salatei, alga de pe uscat, însă are un efect polarizant dramatic asupra grupului. Cei cărora li s-au prelevat organe se îndepărtează, nu atât de iute încât să-mi atragă atenţia, dar destul de repede încât să dispară, într-o clipă, în umbra apelor adânci. Lamantinii care n-au fost niciodată în capsula chirurgicală plutesc nerăbdători spre mine.

Vedeţi voi, salata e o momeală, o ispitire, modul în care îi

---

[61] Estimări (în limba engleză în original, n. tr.).

[62] Timpul e un muc! (în limba engleză în original, n. tr.).

păcălesc, pentru a-i duce la operaţie. După câteva intervenţii chirurgicale, trebuie să folosesc ceva mai bun, cum ar fi bananele. Dar asta e prima dată pentru Şarpe, aşa că fornăie surprins şi încântat când îl scarpin pe spate – din tot grupul, am venit la el! Desprind o foaie de salată şi o urmăresc cum dispare în botul lui. Îi spune prin Translator „Urmează!” şi asta face, înghiţind salata pe care o presar… firimituri de pâine prin pădure, la asfinţit. Metaforă.

În timp ce înotăm, observ că toţi cei şapte delfini s-au adunat la oarecare depărtare şi ne urmăresc. Înţeleg succesiunea evenimentelor care începe cu salata şi se termină cu un lamantin rănit, care miroase a sânge şi a oameni şi, ca nişte fani înverşunaţi ai sporturilor, vor să privească, dar numai de la distanţă. O comparaţie şi o metaforă, dar nu-i nevoie să vă tot repet, nu?

Capsula chirurgicală seamănă cu un submarin de pe vremuri, fără hublouri. La fel ca în habitatul meu, vizitatorii pot intra pe dedesubt. Doctorii intră pe deasupra, cu ajutorul unei rampe de pe ponton.

„Mâncare, mâncare, mâncare, mâncare”, acesta este sensul sunetelor emise de Şarpe, făcând o tumbă impresionantă, ca să se apropie de căpăţâna de salată.

— Mâncare, încuviinţez eu prin translator.

Am atras lamantinii aici de nouăzeci şi şapte de ori, dar în seara asta observ în mod special cât de uşoară e treaba asta. Când apăs butonul de deasupra capetelor noastre, imediat se aude uşa metalică deschizându-se. Şarpe priveşte în sus, uitându-se cu ochii înfundaţi în orbite la structura necunoscută de deasupra.

— Mâncare, spun eu din nou, rupând jumătate de salată.

Când uşa se deschide complet, văd doi doctori şi mai mulţi laboranţi în capsula presurizată de sus, privind în jos, sub luciul apei. Leagănul coboară deja şi, în timp ce Şarpe consumă restul de salată, îi prind curelele în jurul corpului.

„Mâncare, mâncare, mâncare?” întreabă Şarpe, uitându-se într-o parte şi-n alta după salată. Dar a mâncat-o pe toată.

Cu un scârţâit, troliul porneşte. Leagănul se strânge în

jurul corpului Şarpelui şi începe să îl ridice.

„Joacă?” mă întreabă, observând presiunea dispozitivului. Nu este pic de teamă în ochii lui mici, pentru că Şarpe s-a născut în rezervaţie şi aici şi-a petrecut viaţa. Nu are de ce să-i fie frică.

Nu-i răspund. Încearcă să mişte aripioarele, dar trupul lui a ieşit deja pe jumătate din apă. Corpul lui îmi pare diform, ca şi cum partea aflată deasupra ar fi prea mică, iar cea de sub apă, mult prea mare. Trece din lumea lui în alta, unde stăpânesc oamenii şi gravitaţia. Acolo, sus, el nu mai e Şarpe. E doar Himera624, proprietatea Consorţiului Remedii Binecuvântate. Dacă ar fi să verific cărţile Consorţiului, m-aş găsi şi pe mine trecut la proprietăţi?

Şarpe a fost ridicat cu totul din apă, iar un laborant se apleacă şi-mi face semn cu degetele mari în sus.

All is well here.[63]

We’ll raise hell.[64]

Pentru o clipă, văd leagănul care-l duce pe Şarpe spre masa de operaţie din oţel inoxidabil, dar uşa se închide şi mă întorc cu spatele. Vor fi scoase o inimă şi un pancreas, iar Şarpe nici nu-şi va da seama că-i lipsesc. Va pleca din capsula chirurgicală doar cu nişte cusături şi cu o vagă senzaţie de spaimă.

Prin preajmă, câţiva lamantini încă plutesc, plini de speranţă, căutând salata.

„Mâncare, mâncare, mâncare?” întreabă în timp ce înot printre ei.

Din câte ştiu eu, în lamantină nu există un cuvânt pentru *nu.* Există doar o indiferenţă solemnă, aşa că plutesc impunător mai departe, acesta fiind modul meu de a le răspunde. Mă gândesc la cei şase oameni pe care i-am văzut în capsulă şi calculez câte copii din fiecare ar trebui ca să o umplu complet. Răspunsul variază în funcţie de Şarpe, dacă las loc pentru el sau nu. Am sentimentul că aş prefera să nu-i las loc. În scenariul acesta imaginar nu pot să mi-l închipui înotând liber, neatins de mâini omeneşti?

[63] Totul e bine aici. (în limba engleză în original, n. tr.).
[64] Vom dezlănţui iadul. (în limba engleză în original, n. tr.).

Plutesc fără ţintă o vreme, până găsesc răspunsul: cincizeci şi unu. De atâţia doctori şi laboranţi ar fi nevoie pentru a umple capsula chirurgicală. Mai mulţi ar trebui tăiaţi în bucăţi mai mici, pentru a completa colţişoarele, dar asta se întâmplă deseori.

Amurgul a pătruns cu adevărat în rezervaţie, aducând umbre şi mistere. E o figură de stil? Răspunsul nu e întotdeauna atât de evident pe cât îl fac să pară. Caroline, de la Radianţa Genetică, e cea care mi-a explicat limbajul figurat. „Este limbajul imaginaţiei, a spus ea. Ne permite să descriem o lume obişnuită în moduri neaşteptate.”

În seara asta, iată ceea ce înţeleg: evoluţia limbajului se îndreaptă spre metaforă. Cu sute de ani în urmă, dacă spunea cineva: „Ard de dorinţă!”, ar fi fost o metaforă. Acum, poţi găsi definiţia aceea imaginară stabilită, în detalii prozaice, în orice dicţionar. Ştiu pentru că mi s-a permis să accesez douăsprezece dicţionare. Am luat imaginaţia şi-am transformat-o în rutină.

Atingerea destinului.

Furtuna din ochii tăi.

Pumnalul din inima mea.

Toate au fost cândva figuri de stil, însă toate au fost anulate şi desfiinţate de lexicografi. Cu timpul, limbajul nostru a devenit tot mai figurat. Asta înseamnă că oamenii, ca rasă, au permis imaginaţiei şi frumuseţii să ne infiltreze vieţile de la o generaţie la alta? Sau au distrus imaginaţia şi frumuseţea capturându-le şi codificându-le? Caz în care – eu sunt rezultatul final? Sunt o metaforă, o ironie întrupată şi banalizată?

Lamantinii care au fugit când l-am luat pe Şarpe se întorc acum, mormăind „bună”, în timp ce se îndreaptă, în amurg, spre straturile lor preferate, cu iarbă de mare. Bluebear înoată spre mine, dar apoi percep gândurile neplăcute care-i trec prin minte: „salată, joacă, urmează, stomac, au”. Se gândeşte mai bine şi se îndepărtează, aşezându-se pe fundul oceanului, alături de ceilalţi. O să uite până mâine, dar deocamdată sunt şi eu mânjit prin asociere cu unica sursă de durere din lumea lui protejată.

De unde ştiu ce i-a dat prin minte lui Bluebear? I-am spus domnului Tavoularis că „pur şi simplu” ştiu la ce se gândesc pentru că trăiesc printre ei. Dar acum îmi dau seama: mi s-a dat un cap mai mare, am mulţi neuroni în plus, pe care nu i-am utilizat în perioada petrecută într-un pat, la clinica Radianţa Genetică. Îi folosesc acum? Au format, în capul meu diform, căi alternative de conştienţă pentru lumea asta subacvatică?

Dolphin brain.[65]

I, blind orphan.[66]

Am plutit în derivă până la pădurea de varec. Siluetele zvelte ale algelor se profilează din toate părţile, în lumina slabă, când un cor de şuierături şi fluierături erupe în depărtare. Zgomotul devine imediat mai puternic – grupul delfinilor se deplasează spre mine în cea mai mare viteză. Clipesc de două ori, ca să pornesc vederea nocturnă. E o modificare pe care o folosesc mai rar, pentru că transformă oceanul într-un peisaj marin nefiresc, de un alb luminos, lăsându-mă fără percepţia adâncimii. Dar acum sunt recunoscător că o am, pentru că văd şapte delfini apărând din întuneric în jurul meu, ţipând agitaţi.

„Duşman, duşman, duşman! Om! Mulţi!”

Mike Gălăgiosul înoată aproape şi, după ce m-am prins de aripioara lui dorsală, pornim. Cu vederea mea nocturnă, oceanul e o ceaţă cu puncte luminoase. Trecem din pădurea de ierburi, pe lângă carusel, apoi ne apropiem de plasă. Reţeaua arată ca nişte fâşii contrastante de lumini şi umbre şi, aşa cum m-au avertizat delfinii, sunt trei intruşi umani, care plutesc de cealaltă parte.

„Duşman, duşman, duşman!” îmi spune Mike Gălăgiosul.

Delfinii, care pot percepe lumea aproape la fel de bine noaptea ca ziua, datorită ecolocaţiei, nu sunt niciodată siguri ce pot eu să văd, iar Mike Gălăgiosul numără intruşii pentru mine.

Am scos arma cu electroşocuri şi o ridic spre ei, când văd trei siluete de cealaltă parte a plasei făcând ceva

---

[65] Creier de delfin (în limba engleză în original, n. tr.).

[66] Eu, orfanul orb (în limba engleză în original, n. tr.).

neaşteptat. Aprind o lumină şi nu o îndreaptă spre noi, ci spre ele însele. Strălucesc atât de puternic în vederea mea nocturnă încât trebuie să închid ochii şi să mă întorc cu spatele. Apoi o voce străbate apa, vorbind în engleză.

— Am venit pentru tine, spune vocea.

Cum pot vorbi sub apă? Clipesc de două ori şi revin la vederea normală.

— Vrei să discuţi cu noi? se aude vocea din nou, pătrunzătoare şi stranie.

În lumina lanternei lor, văd că bărbatul care se află cel mai aproape de mine poartă ceva în jurul gâtului, un dispozitiv prin intermediul căruia poate să mi se adreseze. După limbajul trupului, toţi trei îmi transmit: „Priveşte, nu suntem duşmani. Îţi arătăm cine suntem!”

Ţin arma îndreptată spre ei, dar degetele mele ezită pe trăgaci. Unul dintre ei ţine o cameră, care era îndreptată spre capsula chirurgicală până acum o clipă, dar acum e aţintită spre mine. Ceilalţi doi bărbaţi au mâinile goale.

Empty hands.[67]

Many depths.[68]

— Am venit pentru tine, îmi repetă cel din apropiere prin aparat.

Drept răspuns, ridic arma.

— Stai! Stai! spune el.

N-ar trebui să aştept. Dar în seara asta, nu ştiu din ce motiv, o fac.

— Unde e prietenul nostru? întreabă el.

Aş putea să le arăt în sus, să le spun că bărbatul care a venit mai devreme în rezervaţie e în lumea de aer şi uscat, dar nu ştiu sigur dacă aşa e. Consorţiul Remedii Binecuvântate poate că-l interoghează chiar acum pe amicul lor sau poate că el se întoarce liber la consorţiul pentru care lucrează, sau poate că e mort şi pluteşte în mare.

Delfinii mei şuieră curioşi: „Mergem? Luăm? Duşman?”

Bărbatul cu aparatul pentru voce ridică mâinile cu un

---

[67] Mâini goale (în limba engleză în original, n. tr.).

[68] Profunzimi numeroase (în limba engleză în original, n. tr.).

gest împăciuitor. Ochii lui, în spatele ochelarilor de protecţie, sunt aţintiţi pe arma mea, dar îmi face semn să mă apropii.

— Putem să te luăm, spune el. Să-ţi oferim o viaţă mai bună decât cea de aici. Să-ţi oferim demnitate.

Aşa, deci. N-au venit doar să fure secretele industriale ale Consorţiului Remedii Binecuvântate despre creşterea lamantinilor şi instruirea delfinilor. Au venit să mă fure pe mine.

— Te putem ajuta, spune intrusul.

A plutit mai aproape de plasă. Prin ochelari, ochii lui mă imploră.

Mike Gălăgiosul mă împunge în umăr. Ceilalţi delfini fluieră neliniştiţi. Nu asta am exersat noi.

Cei trei intruşi plutesc până la plasă, fixându-mă cu privirea.

Îmi imaginez cum arăt în ochii lor. Gri, cauciucat, cu capul ca de meduză, cu restul corpului atârnând în jos. În cel mai bun caz, un vasal al Consorţiului Remedii Binecuvântate; în cel mai rău, un sclav.

Dacă ar fi să merg cu ei, unde m-ar duce? În alt habitat subacvatic, deţinut de altă companie pentru care aş sporovăi cu delfinii? Într-un laborator de cercetare, unde ar studia modificările făcute de Radianţa Genetică? Într-un grup pentru drepturile omului, care m-ar include în materialele filmate, ca pe o victimă a aroganţei ştiinţifice?

Human monstrosity![69]

Man mounts history![70]

— Te rog, îmi spune intrusul cu vocea lui mecanică şi stranie. Vino cu noi.

Apăs pe trăgaci. Apoi îndrept meticulos arma spre ceilalţi doi, apăsând trăgaciul de încă două ori. Şase torpile ţâşnesc spre năvod.

Intruşii, orbiţi de propria lanternă, nu văd proiectilele care se îndreaptă spre ei şi se împrăştie doar în ultima clipă, când e prea târziu. Până ajung eu la plasă, toţi trei

[69] Monstruozitate umană! (în limba engleză în original, n. tr.).
[70] Omul stăpân pe istorie! (în limba engleză în original, n. tr.).

intră în convulsii, apoi se înmoaie, până când braţele le atârnă şi din gură le ies bule de aer.

Iau cuţitul special şi tai năvodul. Delfinii sunt extaziaţi şi fluieră în jurul meu, în timp ce lucrez. „Da, da, da! Bucurie! Victorie, victorie, victorie!” După ce am făcut o deschizătură mare, scot şuieratul specific întregului grup:

— Toată lumea! Mergeţi şi luaţi!

Toţi opt înotăm prin plasă, spre intruşii tranchilizaţi. Dar, când mă apropii de siluetele vlăguite, înţeleg că am înţeles greşit situaţia. Nu sunt deloc imobilizaţi. Al treilea intrus, cel din apropierea camerei, începe să se mişte.

„Priveşte!” fluieră Mike Gălăgiosul.

Al treilea bărbat se eliberează de ceilalţi doi. Se întoarce spre delfinii care se apropie şi ridică un dispozitiv în formă de farfurie.

Şi atunci…

…lumea sughiţă.

E ca şi cum ceva străbate apa spre noi, dincolo de noi. Un val de forţă trece prin mine, gâdilându-mă.

Delfinii ţipă la unison, scot mai multe sunete ascuţite, pe care nu le-am mai auzit vreodată, dar care, în mod clar, înseamnă „Durere! Multă durere!”

Bărbatul trage din nou în noi şi simt al doilea val care alunecă prin mine. Urechile îmi pocnesc, în timp ce delfinii scot iar ţipete frenetice. E un fel de armă sonică, atacând simţul lor acut al auzului. Deşi sunt imobilizaţi, el înoată spre mine cu un cilindru în mâna dreaptă. Îl recunosc – e o seringă subacvatică. O să mă ia.

Spre uimirea mea, am lăsat arma să plutească la capătul firului. Bărbatul a parcurs distanţa şi mă prinde de braţ. Îl lovesc cu o înotătoare, dar nu-i dă atenţie – picioarele îmi permit să înot, dar nu sunt un mod eficient de atac. Întinde seringa spre gâtul meu, iar în spate îl aud pe Mike Gălăgiosul spunând „Au, au, au!”

Sunt cuprins de o senzaţie pe care n-am mai simţit-o niciodată. Nu vreau ca delfinii să sufere. Şi mai e ceva: îl urăsc pe omul ăsta.

Mai mult decât atât:

Ard de mânie!

Ard de indignare!

Mă aprind de furie!

Aruncându-mă în faţă, împing seringa într-o parte şi-l prind de gât. Omul se zbate. Acum văd că o singură torpilă i s-a înfipt în piept. A evitat şocul electric, dar e rănit. Strâng mâinile în jurul gâtului său.

Fierb de răzbunare!

Mă loveşte cu labele de scafandru, împingându-mă. Înşfac arma şi-l împuşc de la o distanţă de şaizeci de centimetri. De data asta nu are cum să scape.

Zvâcneşte şi se cutremură, o marionetă manevrată de mâini invizibile. Când se moleşeşte, seringa şi arma lui sonică se scufundă încet, spre fundul oceanului.

Care era planul lor? Să-i imobilizeze pe paznicii delfini, să pătrundă prin plasă şi să mă prindă? Să ne captureze pe mine şi pe himere? Să ne prindă pe toţi, inclusiv delfinii? Să recreeze rezervaţia subacvatică în altă parte, sub controlul lor?

Acum înţeleg înţelepciunea din politica Remediilor Binecuvântate privind reţinerea intruşilor. Dacă nicio iscoadă nu se întoarce vreodată la concurenţă, atunci următorii intruşi vor fi la fel de nepregătiţi.

— Mergeţi şi luaţi! le spun delfinilor.

Şi-au revenit de pe urma şocului provocat de arma bărbatului, dar nu vor trece cu vederea ce-a făcut. Îşi răsucesc trupurile mânioşi şi ţâşnesc spre cei trei oameni care plutesc, împingându-i mai tare decât este strict necesar pentru a-i direcţiona spre insulă.

Când ajungem pe ţărm e deja noapte, ies la suprafaţă, clipesc din ochi şi mă târăsc pe nisip. Înotătoarele nu sunt făcute pentru uscat, dar pot să mă mişc târându-mă cu spatele, ridicându-mă în sus, pe plajă. De acolo, îi ajut trăgând oamenii dincolo de porţiunea unde nisipul este ud – unde sunt în siguranţă, dacă mai sunt încă în viaţă, până vine cineva după ei. Apoi stau aşa o vreme, simţind briza serii.

„Vii, vii, vii?” întreabă delfinii, dând scurt din cap

deasupra apei, în timp ce mă urmăresc cu ochii luminoşi.

Ridic o mână, un răspuns pe care ei îl înţeleg: „Aşteaptă”.

Acoperişul habitatului meu şi al capsulei chirurgicale, pontonul şi marginea superioară a năvodului care înconjoară golfuleţul nostru sunt tot ce se vede din rezervaţie de aici. La suprafaţă, clinica e luminată de instalaţia nocturnă de siguranţă şi e tăcută, închisă. Cineva e de gardă, dar majoritatea laboranţilor şi, cu siguranţă, domnul Tavoularis însuşi au plecat acasă în seara asta. E plăcut să respiri câteva minute fără aparat, stând pe plajă. Dar pielea deja mi se strânge şi începe să mă mănânce.

Trag o rachetă de semnalizare şi mă strecor înapoi în apă. Delfinii sunt în jurul meu când mă scufund în îmbrăţişarea rece a oceanului. Clipesc, ca să trec la vederea subacvatică şi, în timp ce mă îndepărtez de insulă, privesc dincolo de plasă, ale cărei falduri fâlfâie într-o parte şi-n alta, în bătaia vântului, dincolo de îngrăditura rezervaţiei. Habitatul meu. Clinica. Lumea de uscat şi aer. Bluebear şi lamantinii. E ciudat să observi lucrurile astea de la suprafaţă şi apoi să le vezi din nou, imediat, de sub apă.

Ar trebui să vezi ce e acolo, de oriunde te-ai uita, totuşi, nu e aşa mereu. Punctul din care vezi ceva… este totul.

În locul rezervaţiei, ceea ce văd în clipa asta este o întrebare cu multiple variante de răspuns, scrise cu litere de neon în interiorul ţestei mele:

Un băiat este creat să fie foarte deştept, dar procedura eşuează. I se dau apoi picioare şi piele de delfin şi este trimis să-şi petreacă viaţa păcălind lamantinii, ca să meargă la operaţie. Acest băiat este:

A] uman
B] inuman
C] greutate moartă
D] altceva

Ştiu că răspunsul de la finalul cărţii este B sau C. Mama a

ales C, iar domnul Tavoularis, dacă era solicitat, ar fi ales B, probabil.

Întorcând capul în cealaltă direcţie, scrutez întunericul din adâncul oceanului: prădători, pradă, cunoscute şi necunoscute.

Şi iată-mă aici: plămâni, dispozitivul pentru respirat, înotătoare, mâini. Sunt menit să trăiesc în ambele locuri şi în niciunul. Este ceva ce înveţi după ce ai făcut sute de teste: persoana care a scris testul a ales un răspuns ca fiind adevărat. Dacă nu alegi acea variantă, eşti bifat că ai ales greşit. Totuşi, făcând testul, poţi să alegi care răspuns crezi tu că e corect. E alegerea ta, întotdeauna, să vezi răspunsul diferit faţă de oricine altcineva.

Vezi că

dead weight

poate deveni

eight waded?

Pentru că noi suntem opt, şapte delfini şi ce-oi fi eu. Am înaintat spre insulă şi acum ne întoarcem în adâncimile oceanului.

Mă întreb: Cum vreau să trăiesc?

Răspunsul nu este: Ca un om normal.

Pentru că aşa ceva nu a fost niciodată posibil.

S-ar putea ca răspunsul să fie: Diferit.

Vreau să fiu băiatul din clinica Radianţa Genetică sau băiatul din cuşca acvatică?

Răspuns: Poate nu vreau să fiu niciunul din lucrurile astea.

Întrebare practică: Există opţiuni în privinţa asta?

Răspuns: Probabil că nu.

Totuşi: Alexios poate primi mai mult decât ce a trăit şi l-a mulţumit în rezervaţia marină?

Răspuns: Posibil.

Cea mai bună întrebare ar putea fi: Aş vrea să aflu?

„Joacă, joacă, joacă, joacă?” întreabă Mike Gălăgiosul şi Fata Rechin. Se rotesc şi fac tumbe, mândri că s-au spălat pe mâini de oamenii ăia chinuitori. Metaforă. O să încetez să mai evidenţiez lucrul ăsta.

Ceilalţi delfini îi imită, aşa că devin o masă de mişcări circulare, elegante. „Victorie! Victorie! Victorie!” spune unul dintre ei.

Mike Gălăgiosul se aruncă în faţa mea, lăsându-mă să mă prind de el. Simt ceva nou în această atingere a mâinilor pe aripioară.

După ce l-am apucat bine, nu-i spun „joacă”. În schimb, înclinând corpul spre largul oceanului, le zic: „Fugiţi!”

O clipă mai târziu, toţi opt ţâşnim ca unul, în mare grabă, împreună, prin întuneric.

Into the sea[71]

Devine

no hesitate.[72]

Aşa că nu spun asta. Şi iată că pornim.

---

[71] În mare (în limba engleză în original, n. tr.).

[72] Fără ezitare (în limba engleză în original, n. tr.).

Tinereţea este cu totul experimentală.

ROBERT LOUIS STEVENSON

PARTEA A CINCEA
CALIFORNIA

Acum suntem cu siguranţă în viitor…

1. FURTUNA DE ZĂPADĂ

Se întâmplă atât de repede încât Jake nu-şi dădu seama că fuseseră reperaţi până când oamenii îi înconjurau deja – era cu doar câteva clipe după ce el şi Kostya se târâseră prin deschizătura zimţată a gardului de plasă, care marca perimetrul parcului industrial. Poate atrăseseră atenţia pentru că, în mijlocul unei aparente furtuni de zăpadă, purtau doar cămăşi şi pantaloni largi, de pijama, şi căciuli împletite şi subţiri, pe care le furaseră din vestiarele echipajului de pe navă. Ba nu, realiză Jake în timp ce se uita la Kostya, care se ferea de mâinile întinse ale bărbaţilor, pielea lor îi dăduse de gol. Groaza lui Kostya de a fi din nou în Rusia îi copleşea rezerva de piele. Mâinile se topeau din nou spre interior, din pricina încordării, dezvăluind metalul şi cristalul de dedesubt. Când doi bărbaţi îl înhăţară pe Kostya, lucrurile se înrăutăţiră: craniul de metal începea să apară pe sub marginea căciulii lui şi fruntea îi sclipea în lumina felinarelor.

— *„Chyort voz'mi!”* La naiba! înjură Jake în gând, încercând să scape de alţi trei oameni.

Înjurăturile americane nu mai păreau reale. Şefii ţipau la el, numai Dumnezeu mai ştie de când, şi acum nimic nu mai părea destul de agresiv, dacă nu era în rusă.

Oamenii strigau *„Zakhavtit' eti katorzhniki”,* ceea ce în mintea lui Jake se traducea automat în „Prindeţi deţinuţii!” şi apoi oamenii – înalţi, bărboşi, masivi în hainele lor de iarnă reuşiră să-l prindă şi pe Jake.

El şi Kostya se priviră unul pe altul: „Acum!”

Jake întinse braţul secundar stâng, ţinând strâns un cuţit în mâna micuţă. Simţi cum pumnalul muşcă din carnea bărbatului.

— *„Chyort voz'mi!”* La naiba! şuieră acesta, dându-i drumul lui Jake.

Kostya se smulse din strânsoarea celorlalţi în acelaşi fel. Schimbând încă o privire, ca să-şi confirme înţelegerea, alergară în direcţii diferite, prin ninsoarea care cădea din

plin, mai repede decât ar trebui să poată cineva alerga. Fusese planul lor simplu când fuseseră văzuţi – fuga subită şi surprinzătoare.

Jake nu se aşteptase să aibă nevoie de un plan atât de curând după sosirea lor; aşteptaseră să se înnopteze înainte de a fugi de pe navă şi a se aventura în orice oraş rusesc o fi fost, sperând să găsească străzi abandonate, dar oraşul, care înconjura parcul industrial într-o strânsoare puternică, era viu şi gălăgios. Pe trotuarele aglomerate, în timp ce se strecura printre trecătorii înghesuiţi din pricina ninsorii bogate, trebuia să încetinească.

În colţul străzii se întoarse încă o dată. Kostya era departe, în direcţia opusă, ascuns prin mulţimea de oameni. Bărbatul pe care-l tăiase Jake stătea în depărtare, ţinându-se de braţul care sângera. Zăpada, întinată de urme de paşi, părea verde sub luminile nocturne de siguranţă de lângă gardul înalt, din metal, iar sângele părea maroniu. Atâtea culori după lăsarea întunericului pe navă! Ceilalţi bărbaţi care încercaseră să-i prindă strigau unii la alţii, cu o emoţie înspăimântată, încântată, răutăcioasă: „Deţinuţi? De unde? N-am mai văzut alţii ca ei până acum. Credeam că o să fie mai puternici. Dar sunt ca nişte copii”.

„Noi *suntem* copii”, îşi spunea Jake în timp ce alerga. Şefii ruşi nu erau proşti. Nu voia ca sclavii din mină să-i poată ataca. Aşa că Jake şi Kostya, şi toţi ceilalţi aflaţi încă în lagăre, în vidul îndepărtat al spaţiului cosmic, erau slăbiţi ca nişte pisoi, dacă încercau să se împotrivească oamenilor normali. Un singur braţ de mărime normală al lui Jake putea folosi forţa împotriva unui om – şi acesta era un accident fericit, ca urmare a proastei mentenanţe făcute de şefi. Braţele secundare, pe care le folosiseră ca să scape de atacatori, erau membre firave, făcute pentru muncă delicată şi inutile fără o armă.

Picioarele lui Jake se scufundau în zăpada pufoasă la suprafaţă, unde abia se aşeza stratul proaspăt, şi fleşcăită dedesubt, unde se afla neaua mai veche. Oamenii îl urmăreau din priviri, pentru că avea mâinile şi picioarele goale. Erau încă acoperite de piele, totuşi, iar braţele

secundare erau îndoite lângă coaste şi ascunse pe sub cămaşă, aşa că, atât timp cât Jake continua să se mişte, le-ar fi fost greu să vadă că era diferit. Iar Kostya... spera că prietenul lui reuşise să-şi controleze pielea şi că-i creştea la loc peste fruntea şi mâinile metalice.

Jake se împinse printr-un grup de bărbaţi care cântau şi beau, blocând trotuarul. Când se deschise un culoar în dreapta, el a încetinit îndoit de la mijloc şi s-a furişat în umbrele dintre clădiri.

Aleea dădea într-una mai lungă, acoperită în mare parte de zăpadă, care trecea prin spatele unei străzi din oraş. Era foarte întunecat aici, cu excepţia unei lumini slabe, ce pătrundea pe alocuri printre clădiri. Întunericul nu conta, ochii lui Jake vedeau şi în lumina orbitoare a soarelui, şi într-o beznă aproape totală.

Hai, *„rab chertovski”!* Sclav blestemat! se răsti la el însuşi. Concentrează-te. Găseşte haine!

Un bărbat era întins în faţa unei uşi dosnice, murdare, cu obrazul în zăpadă şi vomă împrăştiată pe jos, în faţa lui. Beat. Cuvântul englezesc îi veni lui Jake pentru prima dată, de ani de zile, invocând o după-amiază însorită, pe o plajă, cu tatăl lui în scaunul pliant, cu o bere în mână. „Du-te în apă dacă vrei, Jakey, dar eu am de gând să stau aici şi să mă îmbăt.”

Beţivul bombănea în sinea lui, dar Jake nu reuşea să-i înţeleagă cuvintele. Cele nouă luni pe navă, în drum spre centrul minier, fuseseră petrecute, în mare parte, în faţa ecranelor care le băgaseră în cap limba rusă, dar bălmăjitul rusului beat încă îl depăşea.

Nouă luni. Faceţi-vă lecţiile, *„grebanyye raby”!* Sclavi nenorociţi. „Câte luni ca să ne întoarcem?” îl întrebase una pe şeful aflat la datorie, când învăţaseră destul de bine ruseşte încât să pună întrebări. Şeful privi în jos, la fata care stătea deznădăjduită în cuşeta ei de dormit şi lătră la ea: „Să vă întoarceţi? Nu o să vă mai amintiţi de treaba asta”. Niciunul dintre ei nu înţelesese atunci ce voise să spună, dar sunase ca o condamnare pe viaţă.

În timp ce Jake se chinuia să-i scoată hanoracul beţivului,

duhoarea de vomă şi bere îi invadă nările. Îi plăceau ambele mirosuri. Erau *vii* şi atât de diferite de cele simţite în mine! În micile sfere gonflabile, cu aer puţin, tot ce simţeai de obicei, dacă mai aveai miros, era cel de ars produs de gaterele electrice, care tăiau piatra, şi cel înţepător, al platinei topite.

După ce se înfăşură în hanorac, Jake îşi puse haina acestuia, cizmele şi mănuşile, aşa că nu se i mai vedea decât faţa. Era în regulă, pentru că faţa lui arăta, în mare parte, aşa cum ar trebui să arate o faţă, câtă vreme nu o examinai prea de aproape.

Înaintă pe alee. Deasupra, pe cerul apăsător şi plin de ninsoare, se conturau forme uriaşe – dirijabile, îşi zise el, sau ceva asemănător – patrulând oraşul cu o placiditate ameninţătoare. Puteau să-l vadă şi să afle ce era? Nu avu timp decât să se întrebe în treacăt.

După o vreme, ieşi într-o stradă largă, plină de bărbaţi, femei şi chiar de copii. Îşi dădu seama că nu era târziu, de fapt. Era iarnă şi, dacă oraşul era atât de departe în nord, era posibil să fie doar după-amiază. Şi iată-l acolo, scăpând prin mulţimea de la ora de vârf.

Familii peste tot. Era ciudat să le vadă după atâta vreme, deşi tocmai ideea de familie şi cămin îi dădea putere să continue. Familia lui Jake dispăruse de mult, cu siguranţă. Şi dacă mai exista casa lor, se afla de cealaltă parte a lumii şi o părăsise pentru un drum atât de lung şi de ciudat, încât nu avea cuvinte să-l descrie. Poate că toate cuvintele ruseşti le alungaseră pe cele americane şi-l lăsaseră fără nimic. Simţea o furnicătură în colţurile ochilor, dar nu avea de ce să se teamă de lacrimi; sclavii din mină nu aveau abilitatea de a plânge.

„Concentrează-te, *nekrasivi rab,* sclav urât”, îşi spuse el. Dacă voia să aibă măcar o şansă să descopere dacă mai rămăsese ceva din casa lui, trebuia să rămână cu gândurile în prezent.

Zări fata când se opri pe trotuar, la capătul străzii. O fericire nebună îl cuprinse pe Jake. *Stradă. Trotuar.* Cum de puteau fi încă acolo asemenea lucruri demodate, comune?

Cum de era lumea atât de banală când Jake însuşi devenise altceva?

Fata îi atrase atenţia pentru că părea tânără – probabil, era încă adolescentă. Ca Jake. El mai era adolescent? *„Sfocusiruy,* Jake, concentrează-te.”

Din câte putea să observe, pe sub căciuliţa tivită cu blană, era foarte frumoasă, dar nu în felul acela generic, în care feţele tuturor fuseseră splendide în centura de asteroizi. Fata era atrăgătoare pentru că avea defecte. Avea pielea rozalie, de la frigul aspru. Avea lacrimi în ochii mari şi negri, din pricina vântului, buzele crăpate şi pielea uscată. Frumoasă.

Ceva din postura elegantă a fetei sugera că era pe teritoriu cunoscut, că se relaxa, pentru că aproape ajunsese acasă. El îndoi încheieturile de la braţul şi mâna stângă, singurul membru care mai putea exercita vreun pic de forţă împotriva unui om.

Cum se făcea? Să privească în trecut era ca şi cum ar fi mijit ochii în bătaia soarelui. Amintirile erau atât de vii încât erau dureroase. Fete în costume de baie, băieţi în şorturi de înot. Pusese un braţ în jurul cuiva, cu ani în urmă… numele ei era Dahlia. Păr blond, lung şi încâlcit, pielea înnegrită de soare. O cuprinsese cu braţul şi ea nu se supărase. Dahlia se sprijinise de el. Aşa se făcea. Îşi desprinse braţul secundar stâng de cutia toracică şi-l lăsă să se întindă sub hanorac. Degetele metalice, la jumătate din mărimea normală, încă strângeau arma, o bucată ascuţită de metal, pe care el şi Kostya o şterpeliseră de pe platforma de încărcare, la întoarcerea pe Pământ. Fata urca treptele spre uşile unui bloc vechi.

„Hai, *rab!* îşi spuse Jake. Hai acum!”

Se urni în sus, pe scări, în pas alergător şi brusc ajunse în capăt, chiar lângă fată, când ea scotea mâna din mănuşă, ca s-o apese pe cititorul de amprentă de lângă uşă.

— *„Privet, kroshka!”* spuse el, cuprinzând-o cu braţul stâng, cel normal, cât de strâns putea. „Bună, drăguţo.” Chipul uluit al fetei se întoarse spre el şi, într-o clipă, îl stropi cu un spray în ochi. Când el nici nu tresări şi

strânsoarea de pe umărul ei rămase fermă, fata păru nedumerită, apoi îngrozită. Du-mă înăuntru, spuse el, continuând să vorbească în rusă.

Braţul secundar stâng ieşise din hanorac şi o împungea într-o parte cu lama ascuţită, de metal, suficient de tare ca ea să înţeleagă faptul că vorbea serios.

— Te rog, nu, începu fata.

Jake strânse braţul normal pe umărul ei şi se aplecă spre ea ca şi cum ar fi dat s-o sărute. Pentru oricine ar fi trecut pe acolo, erau doi îndrăgostiţi pe treptele din faţa blocului.

— *Acum,* şopti el în urechea ei.

2. APARTAMENT

Fata se numea Iulia Boykov, după cum descoperi Jake când o puse să se dezbrace până a rămas doar în lenjeria intimă. Conţinutul buzunarelor ei era acum împrăştiat pe pernele canapelei din livingul micuţ: monede, cartea de identitate, şerveţele, încălzitoare pentru mâini, telefon mobil (sau cum s-o mai numi acum – era un dispozitiv de comunicare, care se afla în scobitura claviculei ei, ţinut acolo de un dispozitiv magnetic implantat sub piele). Recipientul pe care îl folosise ca să-i dea cu spray în faţă era şi el pe canapea. Era spray paralizant, îşi dăduse seama Jake după ce se uitase la tub câteva clipe. Îl stropise cu spray paralizant şi nu se întâmplase nimic. Ochii lui arătau ca vechii ochi umani, dar fuseseră izolaţi şi aveau pielea înlocuită, pentru a fi rezistenţi la vaporii de platină şi ca să poată privi direct în lumina soarelui, fără nicio protecţie. Sprayul nu a avut niciun efect, iar şocul acestei descoperiri o speriase destul pe Iulia Boykov, încât să poată profita de asta.

Fata stătea în dreptul uşii deschise a bucătăriei minuscule. Sprâncenele negre, arcuite se conturau armonios deasupra ochilor căprui, mărginiţi de gene la fel de negre. Părul ei lung era foarte blond la vârfuri, dar foarte negru la rădăcină. Şefii din mină se rădeau pe cap, aşa că Jake uitase cum era părul lung. Era aşa de ciudat, să-ţi crească fire de proteină din cap, într-un şuvoi nesfârşit! Oamenii erau atât de *animalici!*

Fata nu a încercat să se acopere, în timp ce stătea acolo, în lenjerie intimă. Doar îl privea temătoare, de la o distanţă sigură. Dacă era un animal uman, era altceva, un lucru steril, care îi tulburase viaţa.

Jake ştia de la Kostya că ruşii aveau dispozitive de comunicare pe dinafară, nu pe dinăuntru. Era o chestie de mândrie. Aşa că Iulia Boykov nu putea să cheme acum poliţia, după ce-i luase totul.

— Ce eşti tu? îl întrebă ea în limba rusă. Un deţinut?

Jake clătină din cap. Braţul secundar stâng încă ţinea arma, iar mâna mică se zărea dintre faldurile hanoracului. Pe peretele de lângă uşa bucătăriei era o oglindă ieftină, înaltă, în care se putea vedea într-o imagine vălurită – faţa lui cu aspect uman, cu scalpul acoperit de căciulă, trupul de mărime şi formă normale, pe sub hanoracul uriaş. Dar acolo unde hanoracul se deschidea în faţă, silueta lui scheletică şi coastele cristalizate erau vizibile.

— Nu sunt deţinut, îi spuse el tot în rusă.

Se mira cât de puternic era accentul lui. El şi Kostya vorbeau în engleză între ei, ceea ce însemna că Jake nu folosea rusa prea mult.

— Atunci, ce eşti? şopti ea cu ochii fixaţi asupra părţilor neumane din el, pe care le putea vedea.

— Vrei să stai jos? Să stai mai comod? o întrebă el.

Ea scutură capul, că nu. O urmă de teamă îi înăsprea expresia, ca şi cum oferta era preludiul unui lucru mai intim, ce se putea petrece între ei.

— Eşti speriată?

— De ce m-ai pus să mă dezbrac? întrebă ea, măsurându-l din priviri.

— Nu pentru sex, spuse el. Nimic de genul ăsta.

Dar fata nu se relaxa.

Jake îşi scoase hanoracul şi apoi, în timp ce Iulia Boykov îl privea uluită, îşi scoase pantalonii şi cămaşa. Despuiat, dezvăluia asexualitatea totală a corpului său. Picioarele mărite, cu încrengătura indestructibilă a oaselor, se uneau în carapacea netedă a coastelor cristalizate/metalice a părţii superioare a corpului, protejând o reţea de ţesuturi înceţoşate din spatele ei. Nu se vedea nimic între picioarele lui. Încă mai existau funcţii de eliminare în zona aceea, dar despre sex nici nu mai putea fi vorba.

— Nu eşti băiat? întrebă ea, încă temătoare. Vorbeşti ca un băiat.

— Cred că încă sunt băiat, spuse el. Dar, după cum poţi vedea, nu o să te forţez.

În oglinda aceea lungă, el văzu cum faţa elastică, aproape umană, se rearanja subtil. Încă mai avea toate

expresiile. Era el însuşi, sub toate astea.

Iulia era vizibil mai calmă. Nu se aşeză, dar Jake luă loc, lăsându-se pe canapea. Nu avea terminaţii nervoase fine de-a lungul suprafeţei metalice a picioarelor şi feselor, dar simţi cum se scufundă în pernă şi ştiu că era cel mai moale obiect pe care se odihnise în ultimii ani.

Îşi desprinse braţul secundar drept şi accesă cu el un panou de-a lungul părţii de jos a cutiei toracice. Tastele de acolo erau create special pentru degeţelele membrelor mai mici. Rămânând cu ochii la Iulia, ajustă setările şi, în câteva momente, începură furnicăturile întregirii. În timp ce fata privea cu o fascinaţie înspăimântată, toate colţişoarele spaţiilor goale de pe trupul lui Jake se umplură cu un lichid transparent.

Privindu-se în oglindă, peste umărul Iuliei, observa cum un robot devenea om. Mâinile, picioarele şi capul lui arătau deja normal, dar fluidul acoperi treptat oasele picioarelor, coastele trunchiului, braţele. Nu era un lichid în sensul obişnuit, ci o substanţă cu o consistenţă între brânza topită şi pielea moale. Deşi era albă la începutul procesului de întregire, când a ajuns la forma finală, când a devenit om în faţa ochilor Juliei, ea căpătă nuanţa pielii, aceeaşi culoare ca faţa lui. În oglindă, de la distanţă, era adevărat (dacă puteai să treci peste lipsa părţilor masculine); avea muşchi, piele, chiar şi unghii. Îşi scoase căciula când pelicula de lichid termină de completat părţile scalpului pe care le ţinuse ascunse, apoi întoarse capul într-o parte şi-n alta, ca să le vadă în oglindă. Trecuse multă vreme de când îşi întregise pielea.

— Deţinuţii nu pot face asta, spuse Iulia încet.

— Ce fac ei? o întrebă Jake.

Văzuse câţiva deţinuţi, se gândi el, în drumul lui pe străzi. Fuseseră gunoieri pe una dintre aleile înguste pe care alergase, bărbaţi construiţi ca nişte maşinării scheletice de adunat gunoiul, miezul formelor lor umane abia se putea distinge prin carapacea de braţe mecanice. Adunau sârguincioşi pubelele, rostogolindu-se tot înainte.

— Fac un singur lucru până li se termină sentinţa. Fie

sting incendiile, fie adună gunoiul, repară canalizările, orice au fost modificaţi să execute. Se uita la braţele secundare ale lui Jake, care nu aveau piele şi care ieşeau în evidenţă faţă de restul corpului. Tu ce eşti creat să faci? îl întrebă ea.

— Să exploatez asteroizii, spuse el.

Ştia acele cuvinte în limba rusă pentru că erau printre primele pe care le învăţase.

Iulia primi cu uimire această informaţie.

— De ce?

Jake se văzu zâmbind în oglindă. Scotoci printre obiectele de pe canapea şi apucă dispozitivul ei de comunicare, apoi cartea ei de identitate.

— *Platina,* spuse el, cuvântul rusesc pentru platină. Vedea panglicile de platină, care traversau actul ei oficial de identitate şi, cu toate că nu vedea interiorul telefonului, ştia că era umplut cu metal. O foloseşti la orice. Vine din asteroizi.

— Credeam că vine de pe Pământ.

— Cu ani în urmă aşa era. Dar nu acum.

— Ai putea fi un deţinut trimis pe asteroizi, reflectă ea. Ezită, apoi adăugă: Dar n-am auzit niciodată de aşa ceva şi nu pari să fii rus. Pari să fii englez.

El se întrebă dacă ea încerca să discute ca să-l împiedice să-i facă vreun rău. Jake privi în oglindă trupul ei perfect, de păpuşă, îi văzu gura strâmbându-i-se într-o grimasă. Era dureros să pronunţe cuvintele, pentru că aminteau de altă viaţă:

— Sunt din California.

Iulia râse involuntar înainte să se oprească brusc. Întoarse privirea spre cuţitul pe care el îl ţinea cu braţul secundar metalic şi pipernicit.

— De ce râzi? întrebă el.

— Nimeni nu mai e din California.

Vorbea în engleză acum, cu un uşor accent rusesc. „Cal” din California sunând mai degrabă „Kel”.

— Ce vrei să spui? întrebă el, tot în engleză. California a… dispărut?

Se întâmplase ceva îngrozitor, de care nu auzise niciun

sclav? Sau ceva ce nu voise Kostya să-i spună? Gândul era devastator.

Iulia negă, dând din cap.

— Nu. Doar că nu mai e pentru noi. Duşmani. Nu mai vorbim cu America. Expresia ei deveni gânditoare. Chiar eşti de acolo?

— De cât timp? întrebă Jake. De cât timp sunteţi inamici?

Iulia ridică din umeri: „De prea multă vreme ca să mai ţinem minte treaba asta”.

Se prelinse pe lângă perete, acum stătea în şezut. Era încă atentă, uitându-se la cuţitul lui o dată la câteva secunde, însă Jake simţea că o copleşea curiozitatea.

Ea înclină capul într-o parte şi-l întrebă:

— Cum e California?

3. SANTA BARBARA

Plajele nisipoase şi apa albastră. Aerul răcoros al nopţii. Plimbări în picioarele goale, maree. Apa rece dimineaţa, ceara pentru surfing şi soarele cald la amiază. O porţiune vastă de peluză verde întinzându-se sub fereastra de la dormitorul lui, până la stâncile de deasupra oceanului. Tatăl lui, în cămaşa polo şi pantalonii scurţi, aruncând mingile de tenis dincolo de peluză, pentru cei trei câini. Mama lui, cu pălăria cu borul lat, ferindu-şi de soare faţa uşor modificată până când se vindecau toate cicatricile, comandând cina, în timp ce Jake alerga pe plajă.

Aşa era California.

Jake iubise toate aceste lucruri, oarecum. Fuseseră decorul copilăriei sale. În prim-plan, cel mai important element, vedeta, fusese Jake însuşi. Părul castaniu, deschis de soare, şi pielea foarte bronzată.

Când Iulia Boykov îl întrebă cum era California însă, primul lucru la care se gândi a fost pariul. O noapte de primăvară. Hormonii şi orgoliul.

— Dahlia nu o să facă asta cu mine pe plajă, şopti Jake. E total nedrept. Tu eşti deja *cu* Allie! Eu m-am sărutat cu Dahlia *o dată.* Ai un avantaj uriaş.

Cody îl trase pe Jake din grupul de adolescenţi întinşi în jurul focului de tabără. Soarele apunea, proiectând lumini dramatice pe cer, portocalii şi roşii. Nisipul era cald încă, dar nu avea să mai fie multă vreme. Jake îşi puse gluga când Cody se aplecă spre el.

— Nu e nevoie să fie Dahlia şi, oricum, trebuie să iei mai multe fete, pentru că eu sigur nu o să iau doar una, îi spuse Cody. Poate o să fie mai uşor pentru mine cu Allie, dar am mai mult de pierdut când va afla de celelalte fete. Se egalizează scorul.

— O să afle cu siguranţă, spuse Jake, aruncând o privire înapoi, spre grupul de fete din partea opusă a focului.

Picioarele lor bronzate erau întinse spre flăcări; părul lung flutura sălbatic în briza schimbătoare a serii. Era clar

că Allie se uita spre ei, dar se prefăcea că nu. Poate că simţise deja planurile lui Cody.

Cody scoase o sticlă ridicol de mare dintr-un buzunar al bluzei sport. Jake o ţinuse destul cât să citească pe etichetă *votcă cu aromă de ananas,* după care Cody i-o smulse şi o scutură în aer, între ei.

— Chestia asta ţi se urcă imediat la cap, dar e atât de dulce, încât nici nu simţi alcoolul. Fetele *nu* o să mai ţină cont de nimic după câteva pahare.

— Avem destulă?

Cody râse.

— Sunt vreo doi litri. Suntem în regulă.

— Hmm. Jake se gândi la ultimele detalii şi întrebă: Dacă o facem de mai multe ori cu aceeaşi fată? Se pune?

— Nu. Ar fi un fel de bonus, dacă suntem la egalitate. Altfel, nu.

Cody se pricepea la detalii, era un fel de savant în astfel de lucruri.

— Şi ce primim, dacă e să câştigăm? întrebă Jake. Deja se simţea pregătit pentru această provocare, iar mintea îi fugea spre laurii victoriei. Cel care pierde dă de băut până în iunie, la terminarea şcolii? sugeră el.

— Inclusiv la bal?

Jake se gândi puţin.

— Nu, putem pune alt pariu pentru asta – mai sunt vreo trei luni până atunci.

Cody părea mulţumit.

— Batem palma.

Se uitară înapoi, la toţi cei din jurul focului, la fetele care începeau să frigă bezele şi care uitaseră, poate, pentru moment, de Jake şi Cody. Au bătut palma pe furiş.

— Arată-le cine-i şefu', şoptiră ei unul altuia.

Era mantra lor.

Când Jake reveni lângă foc, iniţial se aşeză aproape de Dahlia. Hanoracul purtat neglijent lăsa la vedere sutienul costumului de baie şi rotunjimile sânilor. Jake îi zâmbea în timp ce discuta cu toţi ceilalţi şi ea sorbea, dintr-un pahar

de plastic, votca aceea oribilă, iar ochii ei albaştri şi frumoşi scăpărau în lumina focului.

— O să mă săruţi? şopti Dahlia, după ceva vreme de când stăteau unul lângă altul.

Cerul devenise deja de un violet-închis, cu dungi întunecate de-a lungul orizontului unde se adunau nori îndepărtaţi. Îi dăduse paharul să i-l umple la loc şi se trase mai aproape de Jake.

— Când te prind singură, îi răspunse el în şoaptă.

— Întotdeauna dai răspunsul potrivit, şopti ea.

Surâsul pe care i-l oferi era unul neaşteptat. În loc de flirtul unei fete ameţite de aburii alcoolului, ea zâmbea ca şi cum n-ar fi avut prea multă încredere în Jake, fără a fi însă deranjată de minciunile turnate de el. Îşi lăsă mâna să alunece în jos, pe pieptul lui… o invitaţie clară.

— Mă întorc cu alte băuturi, spuse el, ridicându-se brusc.

Dahlia avea să fie floare la ureche. Putea s-o păstreze pentru final.

— În sfârşit, spuse o fată pe nume Aubrey, după ce Jake ocolise focul, îndreptându-se spre lada frigorifică plină cu sucuri şi bere.

Erau în afara strălucirii puternice a focului, unde Jake era destul de sigur că nu-i putea vedea nimeni, dar era suficient de multă lumină pentru ca Jake să observe culoarea din obrajii lui Aubrey. Era la al doilea pahar de votcă. De câteva minute îşi tot aruncau priviri cu subînţeles peste umărul Dahliei.

— Termină-l pe ăla, spuse el şi o luă de mână.

Aubrey sorbi ultima picătură de votcă şi aruncă paharul. Într-o clipă, mergeau alături, pe nisipul ud, aproape de valurile ce se spărgeau la mal.

— M-am gândit toată noaptea la tine, îi spuse Jake.

— Ai fost preocupat doar de cum-o-cheamă.

El sesiză supărarea din glasul ei. Aubrey şi Dahlia mergeau la şcoli diferite şi grupurile lor de prieteni nu prea se intersectau – deşi Jake era sută la sută sigur că Aubrey cunoştea foarte bine numele Dahliei. Cu toate astea, nu

erau prietene, ceea ce însemna că aveau să fie mai puţine complicaţii mai târziu.

Jake râse uşor.

— Pentru că voiam să fiu preocupat doar de *tine.*

Cuvintele sunau ridicol, dar Cody avusese mare dreptate cu votca de ananas. Practic, Aubrey tremura de plăcere. Îşi împleti degetele cu ale lui Jake şi-l trase departe de grup, spre stâncile înalte de pe mal, ca şi cum spusese cel mai romantic lucru din lume şi voia să-l răsplătească. În întunericul mai adânc, la umbra stâncilor, asta a şi făcut.

După aceea, se întoarseră separat în apropierea focului. O văzu pe Aubrey furişându-se înapoi, în grupul de fete, foarte nonşalantă, de parcă nu se întâmplase nimic. Deja nu se mai vedea la orizont decât o dungă ştearsă, indigo, indicând unde se întâlnea marea cu cerul. Deasupra, ieşiseră stelele, care păreau tridimensionale în albastrul-închis al cerului. Jake respiră adânc aerul curat, de câteva ori, delectându-se cu propria invincibilitate.

Apoi simţi un fior de teamă când îl văzu pe Cody îndepărtându-se de foc, însoţit de silueta unei fete care zburda în urma lui. Îşi pierduse adversarul din vedere. Era tot cu prietena lui, Allie? Nu, văzu Jake când se apropie de grupul principal, Allie era lângă foc, fără Cody, ceea ce însemna că era posibil ca el să fie la conducere acum.

Jake analiză posibilităţile. Dahlia şi o altă fată beau ţinând paharele cu dinţii, în timp ce doi băieţi le prinseseră mâinile la spate. Încă mai voia s-o lase pe Dahlia la sfârşit. Atunci, cine? Erau câteva tinere pe care nu le cunoştea prea bine. Putea s-o facă, probabil, cu una dintre ele, dar ar fi trebuit să ducă multă muncă de convingere…

Un gând viclean şi frumos îi încolţi în minte, când privirea i se întoarse spre Allie. Schimbându-şi expresia cu una de îngrijorare, Jake îi făcu semn. Allie se îndepărtă de foc, legănându-se ameţită şi uitându-se spre plaja întunecată – începuse să observe absenţa lui Cody. Când ajunseră suficient de departe pentru a fi singuri, Jake îi spuse că-l văzuse pe Cody ştergând-o cu altcineva.

Allie era atât de şocată, încât Jake aproape râse. Era

destul de băută şi expresia feţei ei îl ducea cu gândul la un personaj din desenele animate, era comic de teatrală. Era *zdrobită.* Era *indignată.*

— Cine era? întrebă ea.

Strânsese pumnii de parcă ar fi avut de gând să se repeadă, ca o furtună, prin întuneric şi s-o bată măr pe fata aceea. Şi pe Cody.

Jake îşi transformă râsul în tuse şi spuse:

— Nu sunt sigur. Vrei să mergem împreună să-i găsim?

Era atât de recunoscătoare, încât aproape îl pufni iar râsul. Trăgând-o încet de mână, porni cu ea prin întuneric – mergând în direcţia opusă, ca să-l găsească pe Cody. Curând ajunseră departe de foc, iar alcoolul o ameţea mai tare pe Allie. Se împletici prin nisip şi el o prinse. O îndreptă spre piatra nisipoasă a stâncii şi o sărută.

— Opreşte-te! îi spuse Allie scandalizată. Îl împinse la o parte. Ce faci?

— Eşti dată naibii de frumoasă, zise el. Cum poate Cody să te înşele?

— E un nemernic!

Jake o sărută pe gât.

— Ar trebui să-i arăţi că nu e singurul care poate s-o facă…

— Opreşte-te! repetă ea.

— Bine, zise el îndepărtându-se.

S-au privit o secundă, apoi Allie s-a aplecat şi l-a sărutat. După câteva minute, când făceau mai mult decât să se sărute, ea îi spunea să nu se oprească.

Până să ajungă la Dahlia, Jake nu se mai simţea presat. Putea să se distreze. Se plimbară departe, pe plajă, ţinându-se de mână, şi când o simţi tremurând o cuprinse în braţe. Briza oceanul se răcise, dar se mai simţea ceva din căldura după-amiezii, în aer şi pe nisip.

— Nu prea vreau să fac asta, îi spuse când începură să se sărute.

— Ştii cât de mult îmi place de tine, spuse el. *Atât* de mult.

— O, serios? *„Atât* de mult?”
— Extrem de mult.
— Spui numai prostii.
El o sărută din nou.
— Ba nu.
O îndruma departe de ocean, într-un loc retras, unde ţărmul abrupt se prelungea cu un pâlc de stânci. Dahlia mergea uşor împleticit şi avea gust de ananas, alcool şi bezele. Păşea cu spatele, în braţele lui, până s-a lovit de stânci.
— Of, ţie îţi plac multe fete, Jake. Eşti cam dezmăţat.
În seara asta, Jake era în toiul uneia dintre cele mai promiscue activităţi imaginabile, însă vorbele ei îi stârniră o senzaţie de iritare.
— Nu sunt.
Dahlia râse.
— Nu eşti? Serios? Ce sunt eu, planul tău de rezervă în seara asta?
Acum era mai mult decât iritat, era nervos. Cum îndrăznea ea să înţeleagă adevărul exact al situaţiei?
— Sigur că nu! Flirtez. E… distractiv. Dar m-am gândit la tine toată noaptea. Ea încă se ţinea de el, aşa că trecu peste furie şi o folosi ca să-şi facă numărul. M-am tot gândit în ce fel te-aş putea lua de lângă foc, Dahlia. Şi iată-ne aici.
O sărută din nou şi, în acelaşi timp, ea îl cuprinse cu piciorul, lipindu-se suplă de corpul lui.
— Otreapă, şopti ea în urechea lui.
Suna erotic, suna sincer. Încă avea nervi la stomac din cauza iritării, dar ea era atât de fierbinte lângă el şi să fii dat de gol de o fată era o senzaţie nouă. El *era* un depravat, iar ea *era* planul lui de rezervă.
— Nu prea fac asta, spuse ea din nou, dar nu-l respingea. Sunt beată. Chestia aia continuă să te ameţească mult timp după ce ai băut-o.
— Ai gust bun.
Se mai sărutară şi era diferit decât fusese cu celelalte. Poate că Dahlia nu ştia chiar totul despre el, dar era convinsă că nu era romantic, serios sau fidel.

— Eşti cea mai nepotrivită persoană cu care să fac aşa ceva, spuse ea în timp ce el îi descheia cu îndemânare pantalonii scurţi, care i-au alunecat în jos, pe picioare. Probabil eşti plin de boli venerice.

Dacă ar fi ştiut ea! Dacă ar fi ştiut el!

— Sunt cel mai potrivit cu care s-o faci, şopti el, pentru că eu am experienţă.

Şi apoi era deja a treia în seara aceea, dar era altfel decât se aşteptase. Practic, era ca şi cum ar fi făcut dragoste cu ea, cu picioarele în nisip, cu trupul ei lipit de baza stâncii, cu vântul suflând peste crăpătura de deasupra lor, cu stelele şi luna furişându-se pe cer.

— Otreapă, zise ea aproape iubitor.

Jake îşi spuse: „Cu siguranţă o să câştig pariul. Apoi se gândi: Fata asta e minunată”.

4. SIBERIA

— Asta e tot? Ocean, nisip, fete? întrebă Iulia Boykov. Ca un film vechi?

Nu intrase în toate detaliile. Iulia stătea cu picioarele încrucişate, cu spatele lipit de perete lângă uşa deschisă a chicinetei. Jake alunecase şi el pe podea, în faţa canapelei. Nu avea nevoie să stea jos – poziţia nu era mai confortabilă decât statul în picioare sau mersul, însă era o nostalgie în şezutul pe podea. Cândva i se păruse natural. Răsuci cuţitul din braţul secundar stâng, în timp ce amintirea acelei nopţi, a acelor fete – *Dahlia* – se estompa.

Toate acele emoţii. Toate acele lucruri pe care să le *simţi.* Neuronii reconstruiţi din „pielea” lui simţeau covorul aspru de sub picioare, pluşul pernuţelor de pe canapea, temperatura aerului. Era o senzaţie, într-un fel. Dar trăirile adevărate erau în trunchiul lui, unde restul corpului fusese ascuns în spatele cristalului şi metalului. Avea furnicături pe acolo, în timp ce se gândea la căldura pielii Dahliei, la buzele ei care zâmbeau lângă obrazul lui.

— Dar domnul Tadd? întrebă Iulia, trezindu-l la realitatea din apartamentul sărăcăcios.

— Cine?

— Domnul Tadd. E un Dumnezeu pentru oamenii din America, nu? Ca papa sau ceva de genul acela. Sau ca un star rock.

— *Cine?* întrebă Jake din nou.

Prima lui reacţie era că nu mai auzise numele acela vreodată, dar apoi simţi că-i stârneşte o amintire foarte vagă.

— Domnul Tadd, zise Iulia, tot mai intrigată de faptul că el habar n-avea despre cine era vorba. A început să dea din braţe, fluturându-le în jurul capului, ca pe nişte tentacule de caracatiţă, apoi a făcut cercuri cu degetele mari şi arătătoarele şi le-a lipit de tâmple, formând doi ochi noi pe lateralele capului. „Schimbă-te! Fii pasăre, fii peşte! Dumnezeu vă iubeşte, oameni proşti!” Termină cu încă un

gest energic al braţului, imitând mişcările unei caracatiţe, şi cu o grimasă uriaşă. Asta o făcu să râdă cu poftă, sprijinindu-se de perete, ceea ce-i smulse un zâmbet involuntar lui Jake. Domnul Tadd? încercă ea din nou. El e motivul principal pentru care Rusia trebuie să izoleze America de restul lumii. De asta le place atât de mult americanilor să îşi facă modificări şi nu le mai pasă de alte lucruri.

Lui Jake i-a apărut în minte o imagine cu bucătăria din casa părinţilor de pe malurile abrupte din Santa Barbara. Televizorul de pe bufet, un interviu cu un bărbat cu părul frumos, negru şi des, care avea guler de preot şi vorbea despre modificările oamenilor sau despre tehnicile medicale moderne, sau ceva de genul acela. Bărbatul dădea din braţe într-o versiune mai liniştită decât gesturile Iuliei, iar părul lui de vedetă de matineu îi căzuse peste ochi în furia lui privind acest subiect. Jake observase televizorul doar pentru că mama lui stătea lângă chiuvetă, cu un pahar de vin în mână, întinzând brânza pe un tocător. „Tipul ăsta e nebun de legat, spusese ea. Vezi cât transpiră? Cine e el să le spună oamenilor să nu se îmbunătăţească? Uite, reporterului nu-i vine să creadă că trebuie să-i pună întrebări”. Jake nu prea îi dăduse atenţie, totuşi… scrisese pe ecran *pastorul Tad Tadd?* Amintirea începea să semene a crâmpei de speranţă, nu a ceva care se întâmplase în realitate. Cu siguranţă, nimeni n-ar putea să se numească Tad Tadd.

Iulia renunţase să mai încerce să-i explice cine era domnul Tadd şi acum îl întreba în ruseşte, ca şi cum găsise greşeala evidentă din povestea lui Jake:

— Cum ai ajuns din California pe asteroizi?

— Foarte încet, răspunse el.

Timp de cincisprezece minute, senzorul de proximitate din colţul ochiului său stâng, proiectat pentru a-i ţine interconectaţi pe mineri, vibrase, dându-i de ştire că era Kostya pe aproape. Dar acum semnalele erau tot mai puternice. Kostya scăpase de mulţime şi venea după Jake. Ar trebui să iasă afară şi să aştepte? Decise că o va face în

ultima clipă.

— Ce-o să faci cu mine? întrebă fata în limba engleză, când a observat că nu mai era atent. Se relaxase destul cât să abordeze subiectul, dar părea neliniştită. La ce te gândeşti?

— Aştept să mă găsească prietenul meu… aveam nevoie doar de un loc, să nu stau pe străzi. Şi, poate, se uită în jos, la trupul mai mult gol, poate de nişte haine mai bune. Dacă ai ceva bani… şi asta mi-ar fi de folos.

— Deci, pleci?

— În curând.

— Nu faci nimic cu mine? Sunt doar un loc de stat?

Jake confirmă, dând din cap, şi Iulia părea mai degrabă tulburată decât uşurată. Se uită la lucrurile ei, încă împrăştiate pe canapea.

— Ce e? întrebă Jake.

— Nimic.

Dar, după câteva minute, după ce o urmase în micul alcov de lângă patul ei, pe care o folosea şi pe post de şifonier, după ce scotocise după nişte blugi vechi şi un tricou cu mâneci lungi, care ar fi putut să-i vină – ambele mai bune decât ce purtase el – Iulia se încruntă.

— Chiar eşti din California?

— Da, chiar sunt.

El îşi puse hainele, care păreau nefireşti. Sclavii din mine purtau uneori echipament de protecţie când lucrau, dar blugii şi bluza i se lipeau de trup, îl îmbrăţişau, îl scoteau în evidenţă. Îl copleşi un val de amintiri: cum învăţa să-şi încheie singur pantalonii în copilărie, cum îşi punea uniforma de fotbal, cum îmbrăca o cămaşă curată după duş.

— Învăţăm despre California la şcoală, îi spuse ea. Ţinutul unde totul e permis.

Jake aproape râse.

— Da, cam aşa era.

Ea încă se încrunta. Fata îşi pierduse teama, dar se lupta cu altceva.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jake.

Iulia înghiţi în sec, dar nu se uită la el.

— Vine poliţia.

— Ce?

— Spray-ul meu, îi explică ea în ruseşte. Când îl folosesc, alertează cea mai apropiată secţie. Am crezut că o să ajungă mai repede aici, dar *guvernul,* ştii! Lent, ca un câine cu două picioare, dacă nu e vorba de bani. Dar o să apară în curând.

Vestea îl lovi pe Jake ca un pumn înfipt într-o inimă sensibilă, umană. Bineînţeles că fata nu era atât de prietenoasă pe cât păruse! Desigur că îl asculta doar ca să câştige timp. Iată ce făceau ruşii cu propriii deţinuţi! Îi transformau în gunoieri vii şi târâtori prin canale. De ce l-ar fi ajutat?

— M-ai denunţat? spuse el, luându-şi cizmele şi haina. Nu-şi putea ascunde nuanţa ruşinoasă de spaimă din glas. Nu voiam să-ţi fac niciun rău.

— Nu am avut de ales! Semnalul porneşte automat când folosesc spray-ul.

Ea se gândea intens la ceva, jucându-se cu şuviţele blonde ale părului, în timp ce Jake se schimba. Deodată, Iulia a luat o decizie.

— Poftim! spuse, aruncându-i mănuşile şi căciula.

Apoi a început să se îmbrace şi ea, cu haine din maldărul de pe podea. Jake o ignora, voia să fugă.

Se îndrepta spre uşă, când se auzi soneria.

— Ajung aici exact când m-am răzgândit, spuse Iulia dezgustată.

Se uită pe o fereastră care dădea spre stradă, în faţa clădirii.

Lumini roşii şi verzi sclipeau dedesubt. *„Chyort voz'mi!"*

Se întoarse din nou spre Jake, care stătea încremenit lângă uşă. Din doi paşi, ajunse la interfon şi rămase cu degetul în aer, deasupra butonului.

Jake îşi imagina poliţia rusă ca pe un şir de şefi din mină, cu seringi cu tranchilizante în mâini, gata să-l adoarmă şi să-l facă bucăţi. Fata asta îl ajuta sau nu? Se îndreptă din nou spre uşă, dar Iulia îl atinse pe braţ.

— Stai. Apăsă pe interfon. *Da?* spuse ea cu o voce calmă, ca şi cum habar nu avea de ce ar fi trecut poliţia pe acolo.

Cunoştinţele de limbă rusă ale lui Jake erau suficiente pentru a-i permite să priceapă că vocea de la celălalt capăt al firului întreba dacă era în regulă după apelul de urgenţă. Ea spuse că da, era bine. Că totul fusese o greşeală. Ei voiau să urce şi să verifice. Jake încercă să-şi amintească planul clădirii. Putea trece pe lângă ei, să sară pe o fereastră?

— Da, desigur, spunea Iulia la interfon. Etajul patru. Apăsă pe buton, ca să lase poliţia să intre la parter. Apoi îi spuse lui Jake: Vino!

Luându-l de mânecă, l-a scos pe Jake pe uşă şi o clipă mai târziu alergau pe hol. L-a condus spre nişte scări întunecate, aflate la capătul opus al holului, comparativ cu locul de unde veniseră. Au coborât două etaje, apoi s-au oprit şi au rămas pe loc, când i-au văzut pe poliţişti urcând scara principală, în cealaltă parte a clădirii. Apoi, Iulia l-a tras tot mai jos, spre o uşă veche, metalică, de la baza scărilor. Au ieşit într-o alee ticsită. Senzorul de proximitate al lui Jake era în plină alertă şi, urmându-i indicaţiile, a fost atras pe alee spre un şir de brăduţi piperniciţi, care străjuiau o zonă pustie. În umbra copacilor stătea Kostya. Era înfăşurat în haine furate, cu trupul acoperit de piele, aşa că arăta ca un adolescent normal… aproape normal. S-au prins unul pe altul de umeri, într-un fel de îmbrăţişare, iar Jake a observat că era atât de uşurat şi recunoscător de reîntâlnirea cu prietenul lui, încât la început nici nu a putut să vorbească.

— A mers, îi spuse Kostya, referindu-se la planul lor simplu de a se separa şi evita urmărirea. Nu ne-au urmărit. După ce am făcut rost de haine, am fost doar un rus oarecare, mergând prin zăpadă, spre tine.

A atins cu degetul colţul ochiului, unde îl îndrumase propriul senzor de proximitate.

Iulia, care-l urmase pe Jake în umbră, aruncă o privire spre girofarurile maşinilor de poliţie, care se vedeau din cealaltă parte a clădirii, după care decise că erau toţi trei

departe şi în siguranţă. Îi studia cu interes pe Kostya şi pe Jake.

— Ea e Iulia, îi spuse Jake lui Kostya, când îşi recăpătă glasul. A venit poliţia, dar ea m-a ajutat să scap.

— Mă bucur să te cunosc, spuse Kostya curtenitor, în ruseşte, deşi o privea temător pe Iulia, din cap până-n picioare. Eu sunt Kostya.

— Eşti rus? întrebă ea puţin surprinsă, după ce îi auzi vocea.

— *Da,* răspunse el.

Era pe punctul de a-l mai întreba ceva, când sunetul unui radio-transmiţător de poliţie ajunse până la ei din clădire. Ar fi fost un moment firesc pentru ca ea să plece, dar fata nu dădea semne că ar avea de gând. De fapt, îşi drese glasul şi întrebă:

— Ce plan aveţi?

— Mergem spre est, îi spuse Kostya.

— În Siberia, zise Jake.

— Siberia? Dar sunteţi în Siberia, le zise ea, gesticulând spre oraşul din jurul lor.

— Suntem în Udachny, îi explică Kostya. Cam la jumătatea drumul prin Siberia. Aceea fusese sarcina lui Kostya când se despărţiseră – să afle unde se aflau. Aşa că trebuie să ne deplasăm spre est.

El şi Jake schimbară o privire, reafirmându-şi hotărârea. Aveau să plece cât de departe spre est puteau. Vor merge până nu mai aveau unde să se ducă – fie pentru că îi oprea cineva, fie pentru că ajunseseră la destinaţie.

Jake dădu din cap spre girofarurile poliţiei.

— O să te caute în continuare?

Iulia a ridicat din umeri, vârându-şi sub căciulă cele câteva şuviţe răsfirate.

— Nu pentru mult timp, dar poate că da. Ar trebui să plecăm de aici. Vreţi să luaţi trenul? întrebă Iulia. Au încuviinţat amândoi, dând din cap. Aveţi bani?

Se scotociră în buzunare, de unde au scos o mână de monede – ruşii încă le foloseau în orice împrejurare. Kostya îi explicase asta lui Jake, pe lângă alte detalii, deşi îi fusese

greu să-i spună prea multe. Chiar şi vorbitul despre patria-mamă îl întrista pe Kostya.

— Nu e destul, zise Iulia, o să vă ajungă pentru zece străzi. Se uită la Kostya. Avea o cusătură pe gâtul gol, unde faţa lui pliabilă se întâlnea cu gâtul acoperit cu piele refăcută. Iulia îşi scoase eşarfa şi o legă cu atenţie în jurul lui Kostya, ascunzând cicatricea.

— O să-mi spui cum ai ajuns pe asteroid? îl întrebă pe Jake în engleză.

El şi Kostya s-au privit în ochi, întrebându-se ce ascundea interesul fetei pentru ei şi dorinţa de a-i ajuta. Totuşi, sprijinul ei putea să facă diferenţa între succes şi eşec.

— Bine, se învoi Jake.

Iulia Boykov dădu din cap, îi prinse de braţ şi-i conduse de acolo.

5. ULTIMUL EFORT

— E un aspect nostim al acestei boli – nu e chiar nostim, bineînţeles, *straniu* ar fi un cuvânt mai bun, presupun – acela că, dacă eşti tânăr şi în formă, tocmai rezistenţa aceea, într-un mod general, poate masca majoritatea simptomelor luni sau chiar ani de zile. Doctorul îl lua prin învăluire, apropiindu-se cu multă precauţie de adevăr, apoi se îndepărta iar de la subiect, revenind ulterior din nou la ideea de bază. Dacă faci sport, cum practici tu cu fotbalul, Jake, durerile tălpilor şi genunchilor şi orice ar mai putea să apară nu atrag atenţia cuvenită, pentru că îţi soliciţi corpul mereu. Durerea bună, sănătoasă, o ascunde pe cea rea.

Traducere: „Erai bolnav de când lumea, puştiule, şi n-a observat nimeni. Acum eşti distrus”.

Se gândea la durerile vagi, pe care le simţea şi le ignora de luni de zile. Dacă nu s-ar fi dus la o consultaţie când glezna răsucită refuzase să se vindece, boala n-ar fi fost nici acum diagnosticată.

Doctorul proiectase o serie de radiografii tridimensionale ale corpului lui Jake pe mijlocul biroului şi acum îi arăta, cu detalii minuţioase, de unde se declanşase, probabil, cancerul şi toate locurile în care se răspândise apoi, în lunile în care îl măcinase neştiut de nimeni. Devenea un tur al organelor vitale ale lui Jake: oase, plămâni, inimă, creier.

— Am nevoie de cele mai multe dintre ele, nu-i aşa? glumi Jake şovăitor, în timp ce doctorul atingea diverse locuri pe imaginile rotative. Metastazele erau marcate cu un argintiu strălucitor, pe fiecare organ în parte. Exista vreun loc care să *nu fie* mâncat de cancer?

Părinţii lui stăteau stoici, pe două scaune din lemn demodate. Îi adresaseră doctorului mai multe de întrebări care, din câte înţelegea Jake, erau doar pentru el, pentru că ei purtaseră deja toate aceste discuţii cu doctorul în particular. Era un exemplu abil al felului în care dai cuiva cu grijă o veste cumplită, oferind doar câte o faţetă a problemei, rând pe rând, până când totalul prindea contur.

„De fapt, ai trecut de faza de «distrus» acum câteva luni. Eşti cu un picior în groapă, puştiule”.

Mama lui avea lacrimi în ochi, dar era evident că plânsese deja destul înainte de întâlnirea asta, singură în dormitorul ei, poate, în timp ce Jake făcea surfing. Tatăl lui părea ca lovit de tren, dar cumva reuşea să se ţină tare. Jake se întreba cum arăta el. Ştia că ar fi trebuit să fie supărat. Dar nu îl încerca niciun sentiment încă. Mâinile lui, bronzate de la fotbal şi plajă, strângeau braţele scaunului atât de tare, încât i se depigmentau articulaţiile degetelor.

— Dar de ce nu faci chimioterapie sau ceva? întrebă Dahlia o săptămână mai târziu.

Se plimba în sus şi-n jos pe podeaua din dormitorul lui Jake, în timp ce el zăcea întins în pat, uitându-se pe fereastră şi încercând să nu se gândească la nimic. Pe noptieră era o sticluţă de calmante, dar nu avea prea multă nevoie de ele. Nu încă.

— Jake, spuse ea, aşezându-se între el şi fereastră, aşa că era obligat s-o vadă.

— Ce e?

— De ce nu te duci la cel mai bun spital din ţară, pentru chimioterapie, pentru un tratament experimental sau altceva? *Ştiu* că acum pot să vindece cancerul. Folosesc celule stern şi medicamente speciale şi sistemul tău imunitar. Mama ascultă NPR tot timpul.

— Am fost consultat de douăzeci şi două de ori, zise el. Vreo trei pe zi. Cum fereastra era blocată de Dahlia, se uita în tavan, simţind greutatea membrelor lui pe patul moale, atingerea hainelor pe piele, presiunea din plămâni în timp ce inspiră şi expiră. Totul e temporar…

— Şi…? insistă Dahlia.

— Şi pot vindeca unele tipuri de cancer, iar altele încă… nu pot fi tratate. Adică, sunt cancere prin excelenţă. Şi aş *putea* să fac chimioterapie, dar şansele de vindecare sunt mai mici de unu la sută. Eşti bună la matematică? Pentru că, ştii, unu la sută e cel mai mic procent. Aşa că, mi-aş petrece următoarele patru luni vomitând, făcându-mă

cenuşiu, căzându-mi tot părul, arătând ca un schelet şi mi-aş pierde mai întâi ambele picioare, pentru că acolo cancerul e cel mai avansat. Şi aş fi un ciot scheletic, gri, care varsă tot ce înghite.

Zâmbea pentru că, deşi era adevărat, era ridicol. Trupul lui, care se simţea atât de viguros pe pat, atât de viu, îi era măcinat pe dinăuntru.

— Dar.

Doar atât spuse Dahlia. Jake o înţelegea. Doar atât era de zis: „Dar”.

Stătea pe marginea patului, unde lumina soarelui pătrundea prin fereastră, cuprinzând părul ei într-o vâlvătaie de foc. Îşi trecu degetele prin părul acela luminat de soare, ceea ce o făcu pe Dahlia să se îndepărteze. Aflase de celelalte două fete cu care fusese în noaptea aceea pe plajă şi apoi despre multe altele. Îl făcuse otreapă cu afecţiune, când erau singuri pe plajă, în liniştea de la umbra stâncilor, dar când se dovedise că avea dreptate nu fusese prea bucuroasă. De atunci nu-l mai lăsase s-o atingă, deşi devenise, cumva, singura fată pe care şi-o mai dorea. Dahlia se afla aici doar pentru că îi părea rău că Jake era pe moarte.

Se întrebă câte fete ar simţi la fel. Dacă le putea convinge să vină aici, în casa lui, înainte de a deveni cu adevărat slăbit, poate că ar câştiga pariul dinaintea balului, pe care-l făcuse cu Cody: număr de fete şi numărul de partide. Putea să moară din postura de câştigător detaşat.

— De ce zâmbeşti? întrebă ea.

— Mă gândeam… ce-ar fi dacă ţi-ai scoate hainele?

— Asta n-o să se întâmple, zise ea râzând.

El îi oferi cel mai cuceritor zâmbet şi întrebă:

— De ce nu?

Dahlia îl privi precaută.

— Nu fi scârbos.

— Ok, nu-i nevoie să-ţi scoţi hainele. Dar ce-ar fi dacă mi-aş scoate *eu* hainele?

— Chiar te foloseşti de situaţia asta ca să agăţi fete?

Era jignită şi nu-i venea să creadă, dar şi impresionată…

puţin de tot.

— Nu fete, zise el. Doar una. Pe tine. O luă blând de mână. M-ar face să mă simt viu. Şi, ştii, nu e contagios. Şi e… eşti tu.

El îi zâmbi. Glumea. Ba nu glumea. Voia ca Dahlia să-l sărute. Voia s-o atingă fără să se ferească. Şi nu voia pe nimeni altcineva. Vedea mânia care încă se ascundea în ochii ei. Îşi amintea că o folosise şi o minţise. Înţelegea că o folosea şi acum. Dar… Dahlia îl *înţelegea.* Aşa stăteau lucrurile cu Dahlia.

Ea se ridică de pe pat şi se îndreptă spre uşă. El credea că va pleca, în schimb, o auzi încuind şi, o clipă mai târziu, se întoarse în pat.

Părinţii lui aşteptau pe hol, în faţa dormitorului lui Jake, la plecarea Dahliei. A trecut pe lângă ei cu un „La revedere, domnule şi doamnă Emmitt” rostit încet, iar ei s-au prefăcut că habar n-aveau ce făcuseră ea şi Jake. Sau poate că pentru ei pur şi simplu nu mai conta – iubitele, regulile casei, precauţia, toate lucrurile de acest fel deveniseră nesemnificative.

Jake stătea în prag, simţindu-şi toată greutatea corpului prin picioare. Cât va mai putea simţi lucrul acesta? Părinţii l-au privit fără să spună nimic atât de mult, încât devenise de-a dreptul stânjenitor. În cele din urmă, tatăl lui se căzni să vorbească:

— Jakey, vrem să te ducem în Estonia.

Restul conversaţiei se derulă după ce toţi trei citiseră cu glas tare o definiţie din dicţionarul aflat pe un raft din living, lângă şemineu:

> *Criogenie: îngheţarea completă a corpurilor omeneşti care tocmai au murit în speranţa că descoperirile ştiinţifice vor permite reanimarea lor în viitor.*

Sintagma „tocmai au murit” era toată şmecheria. Dacă

voiai să înşeli moartea prin îngheţare, pentru a fi dezgheţat la un moment dat, într-un viitor îndepărtat, când lumea va fi plină de curcubeie şi acadele, şi când toate felurile de cancer vor fi fost eradicate de zâne bune, cu înclinaţii medicale, mai întâi trebuia să mori.

Dar asta nu are niciun sens! îţi spui. Cu siguranţă ar trebui să fii congelat cu mult înainte de a fi ucis de cancer. Ar trebui să te îngheţi când boala este încă sub control, cât de cât. Ar fi mult mai uşor de luptat cu această maladie în viitorul acela imaginar, înainte ca boala să te fi distrus deja. Pare evident. Totuşi, prin lege, nu era. Chiar dacă doctorii din Singapore reanimaseră cu succes un tânăr care se criogenase voluntar un an de zile, iar doctorii din Polonia resuscitaseră o femeie în vârstă, în ultimele faze ale unei afecţiuni cardiace, care îşi dorise să fie conservată pentru ca ea şi soţul ei să moară împreună, la o dată ulterioară – în ciuda acestor cazuri şi a zecilor de alte situaţi de acest fel, Statele Unite nu permiteau nimănui să recurgă la criogenie, dacă nu decedase deja.

Aşadar, Estonia. Cu totul alte legi. Estonia, care ajuta oamenii să vină pentru proceduri mai neobişnuite. Mai periculoase. Sau chiar, ocazional, oarecum fatale.

Stăteau toţi trei în bucătărie, unde prin fereastra cu vedere spre golf, în depărtare, puteau zări valurile înspumate, stârnite de briza ce bătea deasupra Oceanului Pacific.

— Există trei instituţii care fac procedura asta, Jakey, zicea tatăl său.

— Tată, te rog. Nu mai am şase ani. Spune-mi Jake.

— Nu te răsti la tatăl tău, Jake, rosti mama. Încercăm să rămânem uniţi.

— E în regulă, spuse tatăl lui, punând împăciuitor mâna pe braţul ei. Tatăl lui, bronzat, puţin ridat în jurul ochilor, cu un pulover care costa cât o maşină de lux luată la preţ redus. Mama lui, elegantă şi nearătându-şi adevărata vârstă. Aveau să treacă împreună peste greutăţile astea, îşi zise Jake, şi să-şi dea seama cum să trăiască fără el.

Tatăl lui reluă discuţia.

— Jake, există o instituţie în Singapore, una în Dubai şi una în Estonia. Se uitau pe o hartă, unde Estonia părea o ţară mică, chiar la graniţa de nord-vest cu Rusia. Mama lui a deschis o broşură pe blatul din bucătărie şi împreună au început să deruleze hologramele care prezentau fiecare pas al procesului de admitere. Unele erau filmări reale, cu alţi pacienţi. Erau nişte imagini cu persoane care vorbeau în faţa camerelor, spunându-şi numele, afecţiunile şi cât timp ar fi trebuit să „doarmă". Filmările cu etapele ulterioare – cu oamenii care se trezeau după congelare – erau animaţii, nu filmări adevărate pentru că, bineînţeles, nu făcuseră încă reanimări. Dar, potrivit broşurii, viitorul acela magic era foarte aproape.

Părinţii lui Jake explicau logica pe baza căreia aleseseră Estonia, dar el nu-i asculta. Se uita la filmările reale, cu pacienţi adormind, exact înainte de a fi îngheţaţi. Păreau în regulă. Chiar nerăbdători. Când ai de înfruntat moartea sigură, orice posibilitate de a trăi vine ca o uşurare.

— Dar s-ar putea să nu mai fiţi în viaţă când mă trezesc, zise Jake.

A rostit aceste cuvinte pentru că aşa i-a părut că e politicos. Părinţii lui voiau să ştie că îi păsa de ei şi că avea să le ducă dorul. Însă Jake înţelegea deja că şansele de a fi reanimat erau infime şi, chiar dacă s-ar mai fi trezit vreodată, toţi cei pe care îi cunoştea ar fi fost deja morţi, probabil. Asta era alegerea lui: agonia şi moartea acum sau un adio scurt şi un viitor neprevăzut.

Ceva mai târziu, când Jake se uita pe fereastra din bucătărie, conştientiză că tatăl lui nu mai vorbea. Observă că îl priveau amândoi, aşteptând să audă ce decizie luase.

Alegerea a fost mai uşoară decât se aştepta se.

— Da, hai s-o facem, zise el.

Întrebarea era când. Dar, şi de data asta, a fost mai simplu decât crezuse. Trupul lui era încă puternic, bronzat şi arăta perfect, chiar dacă putrezea pe dinăuntru. Putea să aştepte până la final sau putea să plece chiar acum – acestea erau cele două opţiuni valabile. După o plimbare lungă şi o cină bună, el şi părinţii lui au hotărât să o facă

acum.

La o săptămână după acea după-amiază însorită, Jake şi tatăl lui erau într-un avion, spre Estonia. Jake nu-şi luase adio de la nimeni. Somnul care-l aştepta sau moartea temporară, sau oricum ai vrea să-i spui, nu părea reală, câtă vreme nu le spunea prietenilor lui nimic. Îi va lăsa pe părinţi să le comunice mai târziu. Sau niciodată. De ei depindea. Ce-i păsa lui? Avea să fie mort sau să trăiască fără ei, într-un alt timp.

6. ŞINELE

„Nu te mai holba, *rab proklyatyy,* sclav blestemat! îşi spuse Jake. De parcă n-ai mai fi văzut niciodată trenuri. Poartă-te normal.”

Dar chiar nu mai văzuse trenuri ca acestea. Sigur, Jake fusese de două ori pe o navă spaţială. Călătorise prin lumea soarelui orbitor şi prin cea a umbrelor tenebroase din minele de pe asteroizi, zburând prin vidul cosmic cu patruzeci de kilometri pe secundă. Dar altceva nu mai văzuse de când fusese reanimat.

Gara era dărăpănată, era mult jeg la îmbinarea podelelor cu pereţii şi pe treptele scărilor, orice colţişor unde prindea vopseaua era mâzgălit cu graffiti. Căile de acces erau pline de gumă de mestecat veche şi pete negre de tutun. Totuşi, era magnifică. Când au intrat în gară, pe platforma principală, peroanele atârnau zăbrelite deasupra lor, sub o cupolă mare, din sticlă. La parter erau trenurile vechi, cele pe care le recunoştea Jake, deşi erau şi acestea mai aerodinamice, mai silenţioase, aproape plutind pe şine, în timp ce opreau în staţie sau începeau să alunece din nou. Deasupra erau trenuri care doar cu greu mai puteau fi numite astfel. Erau nişte capsule plutitoare, în tuburi pneumatice translucide, ca sistemele de corespondenţă antice, ale clădirilor de birouri din filmele vechi, pe care le urmăreau mama şi tatăl lui cu plăcere. Capsulele treceau în toate direcţiile, executând un dans graţios prin aer. Şi, de jur-împrejur, zidurile exterioare erau prevăzute cu spaţii de aterizare pentru vehiculele aeriene. („Pentru auto-drone”, îi şopti Kostya.) Câteva drone goale erau parcate ici şi colo, insecte sclipitoare din metal, cu aripile închise – aterizate din pricina furtunii de zăpadă, bănuia Jake.

În ciuda ninsorii, Jake zări prin paravanul întunecat un dirijabil negru plutind în apropiere.

— Purifică aerul din oraşe şi sunt pilotate de deţinuţi, şopti Kostya. Nu sunt pentru supraveghere, aşa că nu te mai zgâi!

Îl împunse pe Jake cu cotul.

Kostya nu părea uimit de ce se afla în jur. Nu fusese niciodată îngheţat. Lumea în care se aflau era lumea lui şi îi venea greu să-şi amintească faptul că Jake era din alt timp.

— Mergem spre est, o să luăm căruţa, zise Iulia în rusă, îndreptându-i spre trenurile mai vechi, de pe platforma principală.

Gara era aglomerată, deşi nu ticsită. Interiorul era puternic luminat, în contrast total cu noaptea troienită de afară. Jake îşi trase căciula mai jos când văzu un trecător uitându-se la el. Textura artificială a feţei lui era vizibilă? Sau atrăgea atenţia pentru că se tot holba? Se aplecă mai aproape de Kostya, în timp ce mergeau.

Acum, când ştia cum să-i recunoască, Jake vedea deţinuţi peste tot. Pe străzile întunecate, în drum spre gară, fuseseră alţi gunoieri şi câţiva pe care Iulia îi numise electricieni, care se târau în jurul unei deschizături pe stradă, cu trupurile cocoţate pe cărucioare care puteau fi introduse în spaţiile de sub asfalt, cu braţele şi degetele încorporate într-o instalaţie de unelte. Aici, în gară, era alt electrician care meşterea sub unul dintre peroanele superioare, unde el (sau ea) lucra în tăcere la sistemul de iluminare.

— Nu te mai holba, şopti Kostya din nou. Ţi-am spus despre deţinuţi.

Dar abia dacă îi pomenise lui Jake despre ei. Kostya îi povestise atât de puţin despre Rusia şi Jake întrebase şi mai puţin, pentru că subiectul era dureros pentru prietenul lui. Petrecuseră o mare parte din timp împreună, încercând să se facă unul pe altul să râdă.

Iulia cumpără bilete de la ghişeu, folosind toate monedele pe care i le dăduseră şi alte câteva din buzunarele proprii, pentru a nu se asocia achiziţia cu creditul ei, presupunea Jake. Asta le oferi un moment de intimitate lui Jake şi Kostya.

— De ce e cu noi? şopti Jake. E atât de neclar! O să ne denunţe?

Kostya scutură din cap.

— Ar fi putut să o facă deja. De mai multe ori.

— Atunci, de ce? Practic, eu… am atacat-o. De ce ne-ar ajuta?

— Nu râde, da, cred că… pentru că eşti american, şopti Kostya. Americanii pentru noi… e ca şi cum ai întâlni pe cineva care trăieşte pe fundul oceanului sau pe Lună. Bineînţeles că vrei să ştii mai multe, vrei să discuţi mai multe.

— Peronul doisprezece, zise Iulia senină, când se întoarse cu biletele.

Bucuria i se stinse o clipă mai târziu, când văzu trei poliţişti intrând în partea principală a gării. Iulia se uita cu încăpăţânare în pământ, în timp ce mergeau pe peron.

— Se uită la noi?

— Nu, stai calmă, zise Kostya. Doar patrulează.

Dar el adoptase aceeaşi postură, cu privirea în pământ, târşâind paşii, cu Jake în urma lui.

Când ajunseră la peronul doisprezece, lui Jake i se păru că poliţiştii se opriseră să verifice mulţimea. Iulia îl trase după ea, dincolo de platforma suspendată a gării, unde stăteau în bătaia rafalelor de zăpadă şi vânt, unde niciun călător nu şi-ar fi dorit să fie. Se uită în urmă şi oftă.

— Poliţiştii au plecat, le spuse ea.

Tremura în atmosfera geroasă, gârbovindu-se sub gulerul hainei. Jake şi Kostya, care nu simţeau nici pic de frig, care înduraseră temperaturi extreme, mult mai severe decât oriunde pe Pământ, stăteau strâns lipiţi de fată, ca să o încălzească.

— Nu trebuie să stai cu noi, zise Jake. Poţi să ne dai biletele şi să te duci acasă.

Iulia râse.

— Credeţi că vă puteţi urca în tren singuri şi să vă descurcaţi până în est? îi întrebă ea în limba rusă. O să vă scoateţi hainele şi căciulile, pentru că o să atrageţi atenţia, dacă le păstraţi atâta vreme. Veţi călători întreaga zi până veţi ajunge la capătul liniei. Arătaţi a oameni, dar nu îndeajuns pentru atâtea ore în care oamenii se vor zgâi la voi. Apoi şopti în engleză: Vor observa că nu sunteţi

normali.

— Poliţia?

— Oricine! Vorbea tot ruseşte, părând că a decis că era mai sigur aşa, în acest loc public: Şi noi denunţăm deţinuţii. Aşa obţinem mai mulţi.

Dădea din cap spre o platformă vizibilă din poziţia lor. Dedesubtul peronului, doi deţinuţi electricieni lucrau la cablurile de sub plăcile din plafon.

— E adevărat, încuviinţă Kostya fără tragere de inimă. O să ne dăm singuri de gol.

— Tu… vii cu noi, cu trenul, atunci? întreabă Jake.

— Am ore vineri după-amiază. Trebuie să mă întorc până atunci.

— Ce zi e azi? întrebă Jake.

— Miercuri. E momentul perfect. Şi poate o să-mi oferiţi inspiraţie pentru lucrarea mea de sfârşit de semestru.

Jake şi Kostya au avut un schimb de priviri, iar Kostya a şoptit: „American”. Cât de ciudate deveniseră oare lucrurile în America, încât să i se pară atât de interesant?

— Estonia face parte din Rusia acum, zise ea, întrerupându-i firul gândurilor, aşa că părinţii tăi au ales locul greşit. Ghinion.

— Mi-ai spus doar fragmente din poveste, zise Kostya. Asta a fost adevărat. Până de curând evitaseră subiectul. Vreau să aud şi restul.

Iulia, încă tremurând în haina ei grea, îl îmboldi pe Jake:

— Părinţii tăi aleg Estonia. Pe urmă, Rusia alege Estonia. Şi multe alte ţări – chiar până în vestul îndepărtat al Germaniei.

Se uită la Kostya pentru confirmare şi el dădu aprobator din cap.

— Au invadat acele ţări? întrebă Jake. A fost un război?

— Într-un fel, a spus Kostya.

— Ştii ce e Războiul Rece? întrebă Jake. Între sovietici şi America? îl întrebă Iulia în şoaptă, pentru că pusese întrebarea în engleză, gândindu-se la vocabularul lui limitat.

— Da, cred că da.

Nu moţăise la toate orele de istorie din liceu; din când în când, mai fusese şi atent.

— Acesta a fost Războiul Genomului. Un fel de război filosofic. Ce este în regulă să facă oamenii şi ce nu.

Gesticulă spre corpul lui Jake, care era complet acoperit, dar pe care îl văzuse gol cu puţin timp în urmă.

— Asta e în regulă în Rusia, spuse Jake încet, arătând spre el, apoi la Kostya. Dar nu în America?

Iulia scutură din cap.

— Nu mai ştiu ce fac în America. Dar nu asta. Ei modifică ADN-ul, schimbă corpurile. Biologic. Orice doreşti. Cel puţin, asta aflăm. Ruşii rămân puri, dar fac maşinării ca astea. Aruncă o privire spre deţinuţii de sus. Şi ca voi.

— Nu au murit atât de mulţi în războiul ăsta, zise Kostya, dar s-au schimbat alianţele şi politica. S-au schimbat şi cei cu care putem comunica.

— Când ai ajuns în Estonia, te-au îngheţat? întrebă Iulia.

Departe pe şine, vizibile acum prin zăpada vânturată, erau farurile trenului lor. O masă argintie şi lucioasă aluneca spre ei, sclipind din pricina fulgilor mari, când cădeau pe ei luminile din gară.

Peronul se umplea, chiar şi aici unde erau expuşi intemperiilor. Iulia se înclină ca să blocheze orice trecător care i-ar fi putut remarca pe cei doi însoţitori ciudaţi. Cu feţele ascunse, erau doar trei tineri care s-au strâns la un loc, ca să se încălzească.

Văzând că Jake nu răspunse, Iulia întrebă:

— Te doare când eşti congelat?

— Nu, nu chiar, zise el.

7. SOMNUL

Adormirea nu era lipsită de dureri, dar nu era atât de rău. Per ansamblu, Jake decise că filmuleţele de prezentare fuseseră destul de exacte.

Estonia era o ţară care preţuia identitatea sa medievală, în ciuda celor câteva clădiri moderne din oraşul în care aterizaseră el şi tatăl lui. Era iarnă şi acoperişurile înclinate şi turlele bisericilor erau grele de zăpadă. „Precum casele din turtă dulce”, îşi spuse Jake. Era, într-un fel, începutul unei poveşti.

Abia când ateriză avionul îi dădu prin gând că avea să fie ultimul zbor cu avionul din viaţa lui sau, cel puţin, din această etapă a vieţii sale.

Mama lui rămăsese acasă, pentru că nu voia să-l împovăreze şi mai mult stând înlăcrimată în preajma lui. În secret, Jake se simţise uşurat. Tatăl lui făcea comentarii într-un şir neîntrerupt, în timp ce maşina îi ducea spre centrul de internări.

— Vezi castelul de peste râu? Ai observat că aici nu mai au şoferi deloc? Am citit că în centrul oraşelor s-a impus acest lucru aproape în întreaga Europă de Est. Uite, încă un castel – nu, e o biserică.

— Tată, murmură Jake, cu fruntea lipită de fereastră. Chiar nu dau doi bani pe asta. Nu mă mut aici. Sunt aici doar ca să-mi înlocuiesc sângele cu antigel şi să adorm.

— Îmi pare rău. N-am vrut să pară ca şi cum, ştii, ne aruncăm în abis de pe stânci sau ceva asemănător.

— Nu, doar eu mă arunc în gol.

Centrul de internări era o clădire modernă, din sticlă, cu vedere spre un lac îngheţat. Jake şi tatăl lui au cerut să li se facă turul spaţiilor de depozitare înainte ca Jake să înceapă procedura. Depozitul, o clădire enormă, cărămizie, ca o cazarmă, se afla la mică distanţă în pădurile troienite. Au fost sfătuiţi să-şi păstreze hainele pe ei în timp ce se plimbau prin spaţiul cavernos, păstrat la o temperatură de circa zero grade Fahrenheit. Şirurile de capsule metalice, în

fiecare dintre ele fiind un corp uman îngheţat sau un spaţiu care aştepta să fie ocupat de un corp uman congelat, ajungeau până la tavan în toate direcţiile. Ghidul lor, o femeie fermecătoare, de vârstă mijlocie, în halat de laborator, se oprea din când în când să arate un specimen foarte interesant.

— Acesta este un străbunic din Germania, le spunea ea, punând mâna pe o capsulă din apropiere şi citind, de pe afişaj, detaliile despre ocupant. Va fi reanimat când protocoalele privind prelungirea existenţei vor putea să-i asigure încă douăzeci de ani de viaţă. Şi aici, este unul dintre cei mai tineri clienţi ai noştri. Este o fetiţă de opt ani, cu o tumoră cerebrală inoperabilă, de pe lista pacienţilor noştri diagnosticaţi cu cancer la creier, evident. Avem informaţii estimative privind data la care toate tipurile de cancer ar trebui să fi fost deja vindecate. Putem doar să facem presupuneri bine documentate, fireşte, dar progresele din ultimul deceniu ne dau nenumărate motive să fim optimişti. A, iar aici, fata asta are cincisprezece ani, e doar puţin mai mică decât tine. Suferă de o boală neurologică.

Jake atinse o capsulă metalică de pe raftul cel mai de jos. „Nici n-o să ştiu că sunt aici, îşi zise el. O să mă trezesc ca şi când nici n-ar fi trecut timpul. Ca prin farmec.”

O oră mai târziu, Jake era pe masa de operaţie, cu o pătură încălzită peste trupul gol. Tuburile perfuziei şerpuiau spre aparatul din stânga, care bâzâia. La fereastra sălii se vedea tatăl lui, care-l privea cu o expresie optimistă – ba, nu. *Disperată.* Bineînţeles, toţi erau disperaţi. Nimeni nu venea aici altfel. În timp ce se uita la tatăl lui prin geam, Jake simţea un nod în gât. Avea să plângă. Nu voia să moară plângând. Nu voia să moară deloc…

— Eşti pregătit? îl întrebă cu blândeţe medicul anestezist.

Jake abia îşi stăpânea lacrimile, ochii îl usturau.

Confirmă, dând din cap.

— Sunt gata.

O clipă mai târziu, anestezicul a început să-şi facă efectul. Îl simţi la început ca pe un gust ciudat în gât şi un

prurit de-a lungul arterei din braţul stâng. Apoi s-a simţit din ce în ce mai destins, îndepărtându-se tot mai mult de sala de operaţii, de doctor. Se gândi la toate fetele cu care se culcase, la tot alcoolul pe care-l băuse, la toate zilele petrecute pe plajă, la băile făcute în zorii zilei, la nopţile târzii în jurul focului de tabără, la dimineţile de sâmbătă când lenevea până târziu în pat. Toate astea se îndepărtau de el. Deveneau nesemnificative, de parcă ar fi fost vorba despre viaţa altcuiva, ca şi cum ar fi fost trăite de altcineva. Ar fi trebuit să se poarte mai frumos cu fetele acelea. Dahlia. Îi plăcuse de ea. Ar fi trebuit să i-o dovedească.

Presupunea că acum adormise. Nu simţea durere, însă erau alte senzaţii ce încă persistau. Ceva rece, antiseptic şi impersonal îi curgea prin vene. Ştia că era crioprotectorul. Prin intermediul lui, celulele vor fi împiedicate să formeze cristale de gheaţă. Antigelul uman. Când îi ajunse la nivelul gurii, el a constatat că acel crioprotector avea gust de novocaină şi câine ud. Apoi, întuneric total, fără nicio percepţie senzorială. Nu era un somn de moarte, ci un repaus, o aşteptare.

8. TRENUL

— La naiba, zise Iulia, dar nu şi-au dat seama imediat dacă replica se referea la poveste sau la altceva.

Îi dădu un ghiont lui Jake şi el îi urmări privirea. Un bătrân arăta cu degetul spre Kostya. Când îl surprinse pe Jake privindu-l, întoarse ochii, apoi bărbatul îl prinse de mânecă pe alt bătrân şi împreună se îndepărtară prin mulţime.

— La naiba, repetă Iulia, dând din cap spre Kostya.

Gulerul hainei lui Kostya era răsfrânt şi fularul i se ridicase pe gât. Cusătura dintre craniul cu piele refăcută şi carnea artificială de pe gât era, în luminile puternice, vizibilă cu ochiul liber.

Iulia îi scoase repede fularul lui Kostya şi îl legă la gâtul ei, apoi îi ridică gulerul până îi ajunse la bărbie. Pentru mai multă siguranţă, îşi schimbă căciula cu a lui.

Navetiştii roiau pe peron, în timp ce trenul lor se opri, în sfârşit, din mişcare. Toată lumea din jur vorbea doar ruseşte. Oare era numai imaginaţia lui Jake care îi juca feste când auzea cuvântul *„katorzhnik”,* „deţinut”, plutind spre el?

— La naiba, şopti el.

Dintr-o privire scurtă, au observat că bătrânii se îndreptau spre poliţiştii care se odihneau la capătul peronului.

— Nemernici bătrâni! huidui Iulia.

Îi împinse mai departe pe peron, scoţând biletele din buzunarul ei când uşile trenului se deschiseră. Iulia îi împinse pe Jake şi pe Kostya în faţa ei, în cel mai apropiat vagon, printre pasagerii înghesuiţi. Afară, bătrânul arăta cu degetul tremurând spre tren, spunând: *„Katorzhnik, katorzhnik!”* cu patru poliţişti după el.

— Kostya, şopti Jake, împingându-l discret.

O pereche de ochelari de vedere demodaţi ieşeau din buzunarul hainei unei femei în vârstă.

Cu o mişcare rapidă, Kostya luă ochelarii şi şi-i puse pe nas. Nu avea urechi care să-i susţină, dar braţele se

înfipseră sub căciula lui. Iulia îl împinse pe un scaun şi-i puse în mâini o cărticică. Ea şi Jake se aşezară în dreptul culoarului.

Poliţia intrase în vagon cu bătrânul.

— Un tânăr cu fular roz, spunea acesta, mijind ochii înspre pasageri.

Jake îndrăzni să-l privească pe Kostya. Cu ochelarii şi cartea, părea un simplu student înfrigurat, dornic să se închidă uşile trenului. Bătrânul şi poliţiştii au trecut direct pe lângă Kostya şi apoi în vagonul următor, fără să mai privească în urmă.

În câteva minute, trenul se puse în mişcare.

Iulia se aplecă aproape de Jake şi întrebă:

— Chiar credeai că o să te mai trezeşti?

Jake ridică din umeri.

9. TREZIREA

O săptămână, un an, un deceniu sau o viaţă de om – oricât timp ar fi trecut, Jake a resimţit totul de parcă ar fi fost doar o clipă – Jake se trezea în ţipete, ecouri şi lumini puternice. Strigătele omeneşti se amestecau cu alte zgomote, într-o disonanţă iritantă – scârţâitul ferăstraielor de oase, tânguitul perforatoarelor, vuietul aspiratoarelor, sâsâitul scânteilor electrice. Mirosurile pestilenţiale veneau în valuri, o fiertură de sânge cu iz de cupru, carne arsă, metal, fum, sudură, vomă.

Simţea o apăsare. *Presiune.* Îşi simţea picioarele şi braţele, din pricina presiunii exercitate asupra lor. Numai că era mai mult decât atât; devenea altceva.

Jake deschise ochii când recunoscu senzaţia: „Durere! Fir-ar să fie, cât de multă durere!”

Urlă. Ţipa într-o lume tulbure, pentru că era încă pe jumătate anesteziat, iar ochii vedeau totul ca prin ceaţă. O clipă mai târziu, pupilele şi-au amintit cum să focalizeze, iar totul în jur i-a apărut clar în faţa ochilor. Era legat de un pat, asemănător celui în care adormise, dar nu mai era în acelaşi loc. Adormise într-un centru steril de internări şi se trezise într-un film de groază. Nişte oameni stăteau deasupra lui în halate de laborator stropite, purtând măşti pe toată faţa. Şi îl străpungeau cu ace şi-l tăiau în bucăţi.

Urlă din nou.

— *„Rak vylechen – Chyort voz'mi!”* se răsti nervos bărbatul de lângă capul lui Jake. *„Ty smotrish smes'? Ili ty spish?”* Jake nu vorbea ruseşte pe atunci, dar mai târziu, când învăţă limba, avea să-şi amintească foarte clar că bărbatul spusese: „Cancerul e vindecat – La naiba! Urmăreşti amestecul? Sau dormi?”

Jake a încercat să se zbată, dar era ţinut bine pe loc. Încă o împunsătură de ac în umăr, apoi senzaţia rece a seringii care se golea în el. Din fericire, durerea s-a mai ameliorat, dar încă putea să *vadă* totul. Îi tăiau picioarele, jupuindu-i tălpile şi pielea, de parcă era un porc la abator. Doi bărbaţi

se chinuiau cu un aparat enorm, care se înălţa deasupra lor, ataşând tuburi în oasele care-i mai rămăseseră lui Jake. Un tub se înfipse în albul strălucitor al osului abia tăiat din coapsa lui Jake, care îmbătrâni, se închise la culoare şi se îngroşă foarte repede, apoi începu să se îndoaie, în timp ce maşina huruia. Îi acopereau scheletul cu metal.

Acesta era depozitul, înţelese el vag. Se afla în locul pe care îl vizitaseră el şi tatăl lui; era în incinta în care fusese lăsat să se odihnească în capsula metalică. Spaţiul înalt se pierdea în întuneric deasupra lui; lumini uriaşe, orbitoare, care-l scăldau în alb; nori de aburi în jurul vizierelor oamenilor, pentru că aerul era aproape la fel de rece ca atunci când Jake venise prima dată în vizită. În toate direcţiile erau grupuri de bărbaţi, asemănătoare celui strâns în jurul lui, dezmembrând oamenii, refăcându-le oasele. Un bărbat foarte bătrân zăcea pe o masă, în apropiere, cu gura deschisă ca să spună ceva, în timp ce oamenii erau ocupaţi să-l disece. Nu ieşea niciun cuvânt. Putea doar să se holbeze la ce mai rămăsese din el.

Începeau să lucreze la braţele lui Jake. Când îi tăiară mâna dreaptă, Jake urlă din nou, chiar înainte să leşine.

O săptămână plină de străfulgerări de moment:

Jake stătea pe picioare noi, scheletice, care, undeva, în cadrul metalic, conţineau resturi din membrele lui umane, din oasele lui de om. O doctoriţă stătea în faţa lui, cu o lanternă într-o mână şi o componentă de calculator înfăşurată în jurul celeilalte.

— Piciorul drept, ordonă ea într-o engleză rudimentară. Stângul. Acum, dreptul.

Jake putea să îşi mişte picioarele noi. Îi luase câteva minute să se obişnuiască, dar nu mai mult de atât. Cumva, propriii nervi fuseseră legaţi de membre. Nu era loc de groază sau confuzie în locul acesta. Lucrurile *existau* pur şi simplu. Ridică ascultător mai întâi un picior, apoi pe celălalt.

— Braţele, ordonă ea.

Era orbit de lanterna femeii şi de luminile puternice de

deasupra.

— Îngustează ochii, porunci ea. Te vei adapta.

Încercă ce-i spunea ea, mijind ochii spre luminile puternice. Ochii lui au făcut imediat ceva ce nu mai făcuseră până atunci – au schimbat modul în care el percepea lumina, o estompau, permiţându-i să vadă la fel de bine şi în zonele întunecate ale camerei. Îi schimbaseră ochii, ceea ce explica, probabil, de ce simţea că îi luase foc capul.

Se uită spre umbrele îndepărtate, de pe cealaltă parte a depozitului, reuşind să distingă fiecare detaliu. Capsulele metalice în care fuseseră toţi îngheţaţi erau stivuite, goale acum, de-a lungul peretelui din spate. Cadrele înalte, care conţinuseră cândva capsulele, erau dezasamblate şi scoase pe o rampă de încărcare. Întinderea nesfârşită a podelei din depozit era acoperită cu sânge, bucăţi de carne şi alte obiecte şi lichide mai greu de identificat. Jake încă detecta nişte mirosuri în aer, dar simţul său olfactiv se schimbase, era diminuat. Auzul, pe de altă parte, era ascuţit. O echipă de curăţenie se târa pe podea cu furtunuri, împingând totul în scurgeri, iar clipocitul apei ajungea clar până la urechile lui.

— Braţele! îi aminti femeia.

Îndoi braţele pe rând.

După o serie lungă de mişcări simple, doctoriţa dădu din cap.

— Destul, îi spuse ea.

Unealta înfăşurată în jurul mâinii stângi şerpui în faţă, se înfipse într-un receptacul de sub coastele lui metalice şi cristalizate. În spatele acelor coaste erau bucăţi din vechiul său corp. Un val de euforie când un analgezic opioid se descărcă în noul său sistem circulator. Apoi bâzâitul unor perforatoare minuscule şi al zecilor de instrumente de mici dimensiuni, care înţepau, tăiau şi răsuceau, senzaţiile provocate de ele fiind diminuate de medicamente, dar încă perceptibile, în timp ce ea făcea mici ajustări pe noul său trup.

Jake într-un grup de zece, urmărind mişcările altui doctor care stătea cu faţa la ei. Tânărul stătea ghemuit, sărea în sus, se învârtea pe loc. Mişcările lui erau copiate de cei zece noi… ce erau ei? Oameni? Maşini? Pe Jake îl dureau toate părţile corpului, o durere care ardea, care se răspândea spre interior, din metalul nou implantat şi spre exterior, din creier şi inimă.

Doctorul spunea câte un cuvânt rusesc pentru fiecare acţiune, iar oamenii-maşini îl repetau cu glas tare. Încă îşi păstrase fiecare vocea proprie, timbrul personal. Jake trebuia să stea cu ochii pe lider, dar când şi-a făcut curaj şi a privit spre ceilalţi a văzut cum arătau, cum arăta şi el, probabil: cu formă umană, dar refăcuţi din metal transparent, închis la culoare, având coastele, osatura braţelor şi a picioarelor şi claviculele foarte proeminente. În interiorul cutiei toracice din metal se afla ce se mai salvase din organele umane ale fiecăruia, ţinute la un loc de rămăşiţele roz şi cărnoase ale trunchiului.

Iar feţele… feţele erau cumva identice şi unice totodată. Erau ca nişte măşti, pentru că ceea ce părea să fie pielea acoperea doar partea din faţă a capului, până în locul unde ar fi trebuit să fie urechile (dar nu mai erau). Totuşi… fiecare faţă era diferită. Toţi păreau tineri sau, poate, *fără vârstă* ar fi o expresie mai bună, bărbieriţi, cu ochii luminoşi, însă trăsăturile fiecărei feţe erau diferite. Erau, după cum spera Jake, trăsăturile personale care alcătuiseră feţele lor adevărate înainte să fie modificate. Dar era imposibil să se vadă, pentru a şti sigur, întrucât în depozit nu erau oglinzi.

— Săriţi, aruncaţi-vă spre stânga, atingeţi podeaua şi săriţi din nou, ordonă tânărul în limba rusă, traducând prin gesturi.

Jake îl urmărea alături de ceilalţi, iar corpul său nou deprindea cu uşurinţă fiecare mişcare.

O femeie severă, într-un halat de laborator, îi făcu un semn lui Jake şi spuse în ruseşte:

— Loveşte-l!

Jake stătea în faţa unui doctor şi femeia îi ordona să-l lovească.

— Da, loveşte-l! repetă femeia cu asprime, în engleză de data asta, când Jake părea că ezită.

Trecuseră zile în şir de când se trezise, din câte reuşea să-şi dea seama, deşi era lăsat inconştient cu atâta regularitate, încât îi era greu să perceapă trecerea timpului.

— Fă-o acum, spuse femeia pe un ton ferm.

Victima lui Jake părea complet netulburată de ordin, aşa că Jake o lovi cu braţul drept. Numai că nu a putut să termine corect acţiunea. Lovitura a fost doar ca o mângâiere. N-a fost timp pentru confuzie, nici pentru vreun alt sentiment.

— Acum, braţul stâng! ordonă femeia.

Jake încercă din nou cu braţul stâng, care era, după cum observa, la fel de agil ca dreptul. Abilitatea de a fi dreptaci îi fusese înlăturată, la fel ca atâtea alte părţi din corpul lui. Cu toate astea, nu a reuşit să-l lovească pe bărbatul acela nici cu braţul stâng.

Victima îl privea placidă pe Jake, iar femeia a dat aprobator din cap. Jake a înţeles: acum erau sclavi şi erau creaţi astfel încât să nu-şi poată lovi stăpânii.

Sute de oameni noi, pe jumătate mecanici, toţi cei care fuseseră treziţi din somnul criogenic, umblau prin depozit, ca o turmă de creaturi extraterestre speriate de un prădător. Jake putea să alerge acum, să fugă de-a binelea. Antrenorii lor stăteau în mijlocul spaţiului, iar sclavii alergau într-un cerc larg în jurul lor, din ce în ce mai repede, iar picioarele noi răspundeau la comenzi, purtându-i cu viteze pe care oamenii nu le puteau atinge. Într-o debandadă de nedescris.

O mică secţiune din peretele exterior al depozitului era din sticlă şi, pentru că afară era noapte, geamul devenise oglindă în luminile puternice din interior. O oglindă! Pe parcursul mai multor ture, în timp ce Jake descoperea că plămânii lui puteau transporta uşor aerul în corpul nou, chiar şi la viteze mari, se mişcă spre cercul exterior al

gloatei. Când ajunse la margine, s-a văzut în sticla ca oglinda, când a trecut prin dreptul ei. Ochii săi modificaţi au captat imaginea cu uşurinţă. Faţa lui… faţa lui era o imitaţie a celei adevărate. Se consola măcar cu atât. Nu era o clonă fără identitate. Arăta ca Jake.

În ultima zi petrecută în depozit, doctorii au activat un dispozitiv nou în corpul tuturor sclavilor. Apoi Jake şi ceilalţi au fost instruiţi cum să-şi ajusteze setările de pe panoul aflat în partea de jos a cutiei toracice.

Jake a simţit o furnicătură în tot trupul, o senzaţie care era cumva rece şi caldă în acelaşi timp. În câteva clipe, cadrul metalic al trupului său nou a început să se umple cu un lichid gros şi ciudat. Li se întâmpla tuturor, iar depozitul a fost invadat de icnete de uimire, în mai puţin de un minut, pielea artificială crescuse şi mascase toate părţile din cristal şi metal. Jake privi uluit cum oasele picioarelor şi braţelor lui dispăreau sub acest înveliş.

Niciunul dintre oamenii reconstruiţi nu mai putea să plângă, însă unii sclavi, cam jumătate din ei, vărsau lacrimi adevărate, se căinau prin gesturi şi suspine când îşi vedeau trupurile acoperite de ceea ce semăna a carne umană. Când erai reconstruit, orice semn al fostului tău trup era preţios. Jake plângea alături de ceilalţi. Nu mai rămăsese nimic, de fapt, cu excepţia umanităţii pe care şi-o amintea şi pielea asta artificială, care era ca un memento, un cadou.

10. ÎNTRE VAGOANE

Iulia le găsise două scaune pliabile, în zona pentru bagaje dintre vagoane. Aici era mult mai frig, aerul rece pătrundea nestingherit prin uşile neetanşe ale trenului, aşa că nu era nimic suspect în faptul că stăteau toţi trei cu hainele de iarnă încheiate până la gât.

Ea căzuse într-o reverie, în timp ce Jake îi vorbea despre depozit. Când se opri din povestit, fata continuă să-l privească fix, tulburată, cu buzele întredeschise.

Se dezmorţi şi spuse:

— Asta a fost…

Dar se opri fără să mai termine propoziţia şi, pe bune, îşi zise Jake, ce-ar fi putut spune? O nouă emoţie se furişase pe faţa ei: mila.

— Biletele!

Au tresărit toţi trei la unison. Jake aproape uitase de el însuşi, dar îşi aminti în ultima clipă că nu trebuia să-şi lase faţa la vedere, aşa că lăsă capul în jos când se întoarse spre tânărul în uniformă de controlor, care apăruse atât de brusc între vagoane. Kostya nu a fost la fel de grijuliu şi se uită direct la acesta înainte să coboare privirea.

— Am eu biletele, spuse Iulia în ruseşte, pe un ton aspru, care reuşi să-i distragă atenţia controlorului de la Kostya.

Îi întinse biletele, unul câte unul, ca să le poată scana.

— Ştiţi, le-am scanat deja când ne-am urcat în tren, îi spuse ea.

— Eu tot trebuie să-mi fac meseria, răspunse controlorul.

Ceva în vocea lui suna mai prietenos decât se aştepta Jake. Privind în sus, pe sub chipiul lui, Jake observă că era doar cu câţiva ani mai în vârstă decât Iulia, cu un soi de privire flămândă, pe care Jake o cunoştea din liceu. Era un bărbat care nu-şi petrecea tot timpul gândindu-se la fete, doar nouăzeci şi nouă la sută. Ultimul procent trebuia să ajungă pentru toate celelalte aspecte ale vieţii, cum ar fi: să-şi câştige existenţa şi să-şi amintească să se îmbrace.

— Sunteţi în vacanţă? întrebă controlorul, uitându-se de

la Iulia la Kostya.

— O situaţie familială! răspunse Iulia.

Părea supărată, ceea ce atrase imediat privirea bărbatului înapoi spre ea.

Cumva, în ultimele zece secunde îşi desfăcuse nasturii de sus ai bluzei, pe sub partea din faţă a hanoracului, care era deschisă, decolteul fiind astfel vizibil. Ochii controlorului se fixară asupra pieptului ei, în timp ce îşi făcea de lucru cu scanatul biletelor rămase.

— Te pot aşeza într-un loc mai călduros, spuse el, privind spre sânii ei. Jake bănuia că Iulia făcea ceva cu braţele pe sub haină, ca să-i împingă în sus şi să-i scoată şi mai mult în evidenţă. Pot să găsesc un loc pentru voi – mă rog, pentru voi *toţi,* adăugă el mărinimos, fără să se uite cu adevărat nici la Jake sau Kostya de data asta, deşi îşi îndreptă scurt privirea către faţa Iuliei. Un stres mai puţin pentru călătoria voastră.

— Poate mai târziu, îi spuse Iulia, plimbându-şi nonşalantă mâna în jos, pe gât.

— Deci… la revedere, atunci, zise tânărul.

El ezită, ca şi cum Iulia ar fi putut uita că se oferise să se culce cu el şi voia să-i dea ocazia să-şi amintească. Întâmpinând doar o tăcere de piatră în privirea ei, a trecut în vagonul următor, prin uşa deschisă.

— Aşa flirtează ruşii? o întrebă Jake după ce uşa s-a închis bine în urma controlorului, lăsându-i aproape singuri în zona de bagaje. Fără să zâmbească vreodată?

— Noi nu zâmbim decât dacă ceva e nostim, îl informă Kostya. Ţi-am spus asta.

— A *fost* nostim, spuse Jake, imitând postura Iuliei când îşi împinsese sânii în sus.

— Americanii, spuse Iulia clătinând din cap în timp ce-şi încheia bluza. Transformă totul în glumă…

Controlorul se oprise să se uite în urmă, prin uşă, iar Iulia îl prinse pe Kostya de gulerul hainei şi-l trase spre ea, pentru un sărut prelung. Controlorul îi privi cu durere preţ de o clipă, apoi se întoarse în sfârşit cu spatele.

— A plecat, zise Jake.

Kostya se uită la Iulia oarecum şocat când ea se dezlipi de buzele lui. Jake, care citea atât de uşor faţa artificială a prietenului său, nu mai văzuse niciodată expresia aceea – un amestec de ruşine şi surpriză. Kostya privea neajutorat în jos, la mâinile lui, când Iulia îi dădu drumul.

— Îmi pare rău. A fost cel mai rapid mod de a scăpa de el. Când observă cât de tulburat era Kostya, îl întrebă în engleză: E atât de cumplit să fii sărutat? Buzele tale parcă ar fi adevărate.

Kostya scutură din cap, prea încurcat să mai spună ceva. Iulia îşi mască stânjeneala îndreptând gulerul lui Kostya, ca să-i ascundă mai bine faţa şi gâtul. Apoi i l-a aranjat şi pe al lui Jake, care se minună din nou de toate detaliile pe care le-a observat când a văzut-o de aproape: pielea ei, porii, firele din sprâncene, buzele, toate uşor imperfecte şi, prin urmare, frumoase.

— Ce e? întrebă Iulia, observându-i privirea scrutătoare.

— Atât de adevărate, spuse Jake.

11. DRUMUL LUNG

A durat nouă luni până au ajuns la centura de asteroizi. Nouă luni petrecute pe platforma de încărcare a navei miniere ticsite cu sute de sclavi. Dormeau pe rafturi, erau hrăniţi cu tuburi, mai erau trimişi pe rând în spaţiul pentru reziduuri, ca să-şi golească intestinele, atât cât aveau. Erau învăţaţi să-şi folosească braţele secundare pentru activităţile de fineţe, cum ar fi extragerea minereului sau folosirea unor instrumente infinitezimale, de mare precizie, şi să-şi folosească braţele obişnuite pentru munca de jos. Dar cea mai mare parte din timpul petrecut la bord trebuiau să suporte incandescenţa chinuitoare a unui ecran de studiu. O femeie necunoscută de pe ecran le băga în cap limba rusă, ore în şir.

Jake se obişnuise cu modul în care arătau noile sale mâini, întregite de carnea artificială asemănătoare celei umane, în lumina albă a ecranului de studiu.

„Da. Nyet. Da, ser. Ya budu. Nemedlenno. Moya ruka slomana. Chto-to sluchilos's moim datchikom geograficheskogo polozheniya. Ya nuzhdayus' osnovnogo sredstva k sushehestvovaniyu". „Da. Nu. Da, domnule. Aşa voi face. Imediat. Am braţul rupt. Ceva s-a defectat la senzorul de geolocaţie. Am nevoie de suportul de subzistenţă."

Şi, bineînţeles: *„Platina, platina, platina!"* Platină. Platina e Dumnezeul vostru acum. Platina e Sfântul Graal, dorinţa cea mai arzătoare. O veţi extrage din asteroizi, sângele preţios care hrăneşte pieţele ruseşti flămânde de acasă.

Pe nava de transport şi-au întâlnit şefii. *Boss* – cuvântul era la fel în engleză şi în rusă, dar pluralul în ruseşte era *bossy (BO-se),* iar acest cuvânt, care în engleză avea şi conotaţii peiorative, era insuficient pentru a-i descrie pe noii lor stăpâni.

Bossy nu semănau deloc cu medicii din depozit. Acei bărbaţi şi femei fuseseră distanţi, dar interesaţi de sclavi din punct de vedere ştiinţific. *Bossy* nu erau savanţi. Erau

bărbaţi cu bărbile ţepoase, amestecaţi cu câteva femei, care, din mizantropie sau dintr-un simţ al aventurii deplasat, sau ca să-i evite pe recuperatorii de creanţe, sau ca să scape de închisoare, aleseseră să lucreze în afara lumii, într-un loc izolat, brutal şi inuman. Firea lor se potrivea cu mediul de lucru, fie din pricina unei înclinaţii native, fie din cauza deformaţiei profesionale, deprinse după ani şi ani de lucru. Ei au aflat că acum era prima dată când *bossy* aveau sclavi şi profitau la maxim de pe urma acestei experienţe.

Bossy trăiau pe punţile superioare ale navei. Uneori nu vedeau niciunul o zi întreagă, dar de obicei erau câţiva şefi cu sclavii, ordonându-le să meargă la cuşetele lor sau lăsându-i inconştienţi, ca să facă vreo ajustare la mecanismele interioare sau modificând sistemul de subzistenţă ca să restricţioneze caloriile celor care li se păreau recalcitranţi, insubordonaţi sau ciuca miştourilor. Câţiva *bossy* fumau nişte trabucuri negre, urât mirositoare (pentru Jake erau banale, dar foarte demodate, după spusele sclavilor născuţi mai recent) şi toţi beau cantităţi uriaşe de alcool. Jake crezuse, după toate acele nopţi pe plajă cu prietenii lui, că ştia câte ceva despre beţie. Nu fusese decât un amator.

La două luni de la începutul călătoriei, un şef l-a conectat pe Jake la tubul de opiacee, numai că erau analgezice. Un hormon îi inundă venele, dându-i o stare de surescitare: adrenalina. Şeful îi îndepărtă perfuzia, îi puse un cuţit în mână lui Jake şi-l împinse în mijlocul unui cerc de *bossy* care păreau ca o haită de hiene. Alt sclav a fost împins în cerc, în faţa lui. Niciunul din ei nu era acoperit de piele, aşa că trupurile lor erau nişte schelete metalice, iar carnea falsă era ascunsă după oase. Celălalt sclav era o fată. Jake nu ştia cum o chema, dar începuse să-i recunoască pe toţi deja.

— *„Boy! Ubyts!”* Luptă! Ucide! scandau paznicii.

Jake a fost împins mai aproape de adversara lui.

La început, niciuna din victime nu a făcut nimic. Se uitau unul la altul, stârniţi de adrenalină, sărind de pe un picior

pe altul, strângând cuţitele, dar fără animozitate, doar cu regret. Jake se întreba: Oare fusese tânără sau bătrână când adormise? Fusese americancă, la fel ca el, sau era din altă parte a lumii? Călcase vreodată pe nisipul ud, într-o seară călduţă, în California, urmărind apusul soarelui în Pacific?

Bossy s-au enervat văzând că nu se băteau. Împunsăturile în spate au devenit mai puternice, iar ameninţările mai dure.

— Fără mâncare, o lună de zile! Două luni! îi întărâtau ei.

Dacă aceste ameninţări nu au avut efect, Vadim, unul dintre cei mai violenţi şefi, îl lovi pe Jake în umăr şi spuse:

— O să-ţi smulg tot braţul, sclavule – chiar şi părţile adevărate care au mai rămas pe interior. Pe urmă o să-ţi scot ochii. Înţelegi?

Fata primea, la rândul ei, ameninţări asemănătoare. Cuprins din cap până în picioare de fiori şi de teamă, Jake îşi înjunghie adversara, privind lama cum aluneca printre coastele ei. A simţit o piedică atunci când cuţitul a sfredelit carnea adevărată, de dedesubt. O înjunghia cu adevărat. Fata a căzut pe spate cu o privire atât de uimită pe faţa ei falsă, frumoasă, încât Jake strigă, fără a scoate niciun sunet, totuşi.

Bossy aclamau şi-l băteau pe spate pe Jake, în timp ce fata era târâtă de acolo. Cineva îi puse un trabuc în gură lui Jake.

— Micul meu ucigaş, şopti Vadim în urechea lui. Arată-i fetei cine-i şefu'. Apoi, Jake a fost dat uitării când *bossy* urcară pe punţile superioare, schimbând bani între ei, iar zgomotul patrulei mobile se estompă, lăsându-i pe sclavi în beznă.

Jake nu putea să verse lacrimi, dar în cuşeta lui de dormit se scutură de suspine, copleşit de remuşcări. Atunci îl întâlni pe Kostya.

— Anja e în regulă, spuse o voce din cuşeta de lângă a lui. Nu ai de ce să plângi.

Vocea era masculină, cu accent rusesc, dar vorbea în engleză, iar sunetul limbii materne îl lovi pe Jake ca o

găleată cu apă rece primită drept în faţă. Începuse să se întrebe dacă era ceva adevărat din ce îşi amintea dinainte de momentul reanimării sau erau doar visurile frumoase ale jumătăţii umane a unui hibrid bionic. Totuşi, iată că îi vorbea în limba engleză şi el înţelegea.

S-a întors şi a văzut un chip privindu-l în lumina obscură. Jake studia feţele artificiale de ceva vreme deja; aproape îşi putea imagina cum arătase băiatul original.

— Cred că am lovit-o drept în inimă, şopti Jake.

Băiatul negă, clătinând din cap.

— O să fie în regulă. Am văzut când au luat-o. Pot s-o repare. Nici măcar nu e prea greu. Suntem greu de ucis.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur.

Uşurarea a fost atât de mare încât Jake abia a reuşit să respire câteva clipe. În cele din urmă, icni:

— A fost doar un joc?

— Doar un joc, încuviinţă băiatul.

— Of, Doamne.

Un nou val de remuşcări l-a copleşit şi a plâns din nou, mai mult timp.

— Ce este? întrebă celălalt băiat.

Când Jake a putut în sfârşit să vorbească, vocea lui era răguşită.

— *Eu* spuneam aşa, exact în felul acela. „Arată-i cine-i şefu'." *Eu* spuneam asta şi o făceam.

Camaradul său a întins tăcut o mână spre umărul lui. Când Jake a început să-şi revină, băiatul a rostit solemn:

— Cred că te-ar ierta, oricine ar fi.

— Dar tu?

Băiatul a confirmat, dând convins din cap.

Jake nu ştia de ce iertarea acestui străin îl afecta atât de profund.

— *„Spasibo",* zise el. Mulţumesc.

A ridicat o mână, ca să se şteargă la ochi, dar n-avea lacrimi, desigur. Le lăsase pe toate pe Pământ.

După ce au mai trecut alte câteva minute, iar respiraţia lui Jake revenise la normal, el întrebă, referindu-se la fata

pe care o înjunghiase:

— O cheamă Anja?

— Da, e nemţoaică.

— O cunoşti?

Băiatul scutură afirmativ din cap.

— Am învăţat numele tuturor. Cuvinte, nume… mă pricep la ele.

— Pe mine cum mă cheamă? întrebă Jake.

— Tu eşti Jake. Englez?

— American.

— Serios? Băiatul se gândi puţin, aparent fascinat.

— Tu eşti rus? întrebă Jake.

Băiatul ezită. Buza de sus tremură – de dezgust? Dezamăgire?

— Da, a recunoscut el. Am accentul atât de evident?

— Nu. Engleza ta e foarte bună. E plăcut să o aud.

Asta îl îmbună.

— Chiar şi tata spunea asta, şopti băiatul. Cât despre mine, mă bucur să vorbesc orice în afară de limba mea maternă. Şterse o pată de pe fruntea lui Jake. Era împlinit, cu corpul aproape uman şi mâinile fine. Cei mai mulţi dintre noi nu suntem originari din Rusia, aşa că şefii nu sunt prea precauţi când vorbesc. I-am tot ascultat. Ne pot răni, dar nu mai mult decât pot repara. Noi aparţinem companiei de minerit, aşa că nu ne pot produce avarii permanente. Ar avea necazuri, dacă ar face aşa ceva.

Se prezentă. Numele lui era Kostya.

— Şi tu ai fost îngheţat? îl întrebă Jake.

— Nu. Crio-îngheţarea – parcă aşa se numeşte, nu-i aşa? E ilegală în Rusia. Şi forţarea oamenilor să meargă pe asteroizi e împotriva legilor ruseşti. Dar voi nu sunteţi cetăţeni. Sunteţi un fel de… pradă de război. Oamenii îngheţaţi în ţările cucerite au devenit bunurile guvernului rus. Pot face experimente pe voi.

— Şi tu? Tu nu eşti cetăţean? Cum pot să-ţi facă aşa ceva ţie?

— Eu nu mai sunt cetăţean, îi spuse Kostya pe un ton care nu mai încuraja alte întrebări.

O şefă care rătăcea pe acolo lovi cu bastonul metalic în cuşeta lui Jake, speriindu-i pe amândoi. Vorbiseră prea tare.

— Tăcere! ţipă femeia. N-aveţi ce să vă spuneţi! Platina este singurul lucru la care ar trebui să vă gândiţi!

Îl smulse pe Jake din Cuşeta lui şi-l depuse în alta, mai îndepărtată, unde nu aveau şanse să mai continue discuţia.

Sclavele, deşi aproape identice cu sclavii, aveau forma sânilor construită în piepturile din metal. *Bossy* se distrau apucând aceşti pseudo-sâni şi râzând zgomotos când sclavele se trăgeau înapoi. În cele nouă luni pe drum, Jake s-a bucurat că nu era nimic între picioarele sclavilor. Dacă ar fi fost lăsaţi intacţi, cine ştie ce le-ar fi putut face paznicii?

— De ce crezi că le fac pe fete diferit? Te pune pe gânduri, îi spuse în şoaptă Jake lui Kostya într-o zi. Ar fi putut să ne alcătuiască trupurile la fel.

Stăteau în cuşete învecinate, acesta devenise obiceiul lor. Ca să evite să fie despărţiţi, vorbeau atât de încet, încât oamenii, care nu aveau auzul îmbunătăţit, abia le desluşeau cuvintele.

Kostya a avut nevoie de puţin timp, ca să răspundă întrebării lui Jake. La început, Jake crezuse că prietenul lui vorbea încet în mod obişnuit, dar acum înţelegea că, atunci când ezita, Kostya scotocea într-un ghem încâlcit de amintiri neplăcute, căutând-o pe cea de care avea nevoie. După câteva clipe, Kostya spuse:

— Eu am fost în primul lot de sclavi. Înainte să vă trezească pe voi, străinii. Am fost vreo douăzeci de ruşi, probabil. Pionierii. Zâmbi prefăcut la auzul acestui cuvânt, care duhnea a propagandă guvernamentală. La început, nu ne-au dat chipuri. Eram doar…

Şi-a trecut cu mâna peste faţă, ca şi cum îşi înlătura toate trăsăturile.

— Goi? întrebă Jake.

Gândul îl făcea să se înfioare.

— Nu goi. Dar metal cu ochi şi gură – ochii goi, ca nişte mingi de ping-pong, cu dinţii la vedere. Nu umani. Kostya

se cutremură. Cu o empatie involuntară, Jake s-a cutremurat la rândul lui.

După o perioadă de tăcere, Kostya a continuat:

— Nu era posibil… Când arătam aşa, credeam că nu a mai rămas nimic din noi. Voiam doar să dispărem. Închise ochii. Am încercat să ne sinucidem.

Jake nu reuşi să-şi înăbuşe cele două cuvinte:

— Şi tu?

— Da. Atunci am început să înţelegem cât de greu eram de ucis. Poţi să te înjunghii, poţi să cazi de la o înălţime mare, poţi să înghiţi otravă… dar, în cele mai multe cazuri, nu vei muri. Pur şi simplu ne-au reparat. Dar, după perioada aceea, ne-au dat feţe. Fetelor le-au pus sâni. Ne-au dat pielea falsă. Nu sunt chipuri reale, nici sâni adevăraţi, nici piele naturală. Totuşi, sunt importante.

12. PIETRE

Nouă luni până la centura de asteroizi. Intervalul unei sarcini umane. Când au ajuns, s-au născut în noua lor lume, pentru care noile corpuri erau perfect adaptate.

Noua lume era astfel:

Fragmente de piatră spartă, care străbăteau spaţiul întunecat. Unele mari, cât nişte ţări, altele mici, ca pietrişul. Unele se agăţau de altele, aproape în concordanţă, în timp ce orbitau în jurul soarelui îndepărtat, arătând ca un şir de fraţi gata să se atingă. Aceste lumi fragmentate existau la extreme, strălucirea luminii nefiltrate a soarelui, pe de o parte, bezna ca de smoală a spaţiului glacial, pe de alta.

Locuitorii erau sclavii metalici din mină, cu feţele netede şi frumoase şi braţele în plus, mişcându-se pe suprafeţele neregulate, scoţând platina închisă în roca îngheţată.

Taberele de sclavi erau instalate pe trei asteroizi care se deplasau în grup. Erau Phaenna5, Phaenna6 şi Phaenna7. Sclavii erau împărţiţi în cele trei tabere, la fel ca *bossy.* Jake şi Kostya, printr-o întâmplare norocoasă, ajunseră în acelaşi grup, trimis pe Phaenna7, cel mai mic asteroid.

Extragerea platinei se desfăşura astfel:

Corturi gonflabile erau înfipte în suprafaţa de pe Phaenna7, deasupra unui punct de acces la un filon de platină. Un colector solar enorm, cu o suprafaţă de câţiva kilometri, era întins, ca o floare mare cu faţa spre soare. Căldura solară era captată de floare, concentrată şi transportată în exploatările din mină, unde Jake şi ceilalţi sclavi o foloseau pentru a lichefia minereul de platină, ce se putea evacua apoi în containere de depozitare. Gravitaţia de pe Phaenna7 era atât de scăzută, încât picăturile de metal lichid care cădeau din evacuator săreau în sus, prin aerul rarefiat din cort, formând o ceaţă topită.

Corturile erau acoperite, protejând sclavii de cea mai mare cantitate de radiaţii înconjurătoare, şi etanşeizate, oferind o atmosferă slabă, în care să respire. Lăsau să pătrundă doar atâta lumină cât să se distingă întunericul

adânc ce pândea dincolo de ziduri.

Sclavii nu erau întregiţi în timpul orelor lucrătoare, iar corturile de lucru erau pline de feţe omeneşti pe corpuri metalice forfotind ca furnicile în jurul echipamentelor şi pe suprafaţa stâncoasă. Mirosul de rocă arsă şi platină topită era constant.

Picăturile de platină şi vaporii de rocă se lipeau de corpurile sclavilor şi pătrundeau în fiecare crăpătură din oasele lor solide. Aceste impurităţi erau fierbinţi şi, când particulele ajungeau la părţile mai moi, din spatele scheletului lui Jake, stârneau o durere care străbătea fiecare părticică din el. Urma înţepenirea, în timp ce metalul topit se răcea şi îngreuna mişcările.

De-a lungul mai multor zile, reziduurile se acumulau până când începeau să împiedice mişcarea membrelor sclavului. Pentru a stopa acest proces, erau sedaţi şi impurităţile le erau curăţate de pe corp de o maşină care vaporiza stratul de deasupra oaselor, pentru a aduna moleculele preţioase de platină – nimic nu se pierdea, în ceaţa plutitoare din timpul acestui ritual săptămânal, Jake îşi imagina procedeul ca pe o versiune extremă a curăţării dinţilor. Durere provocată de frecare, de căldură, dar era atât de ameţit încât nu se putea plânge.

Bossy erau acolo, ca să supravegheze, în costume spaţiale complete, pentru ca plămânii lor preţioşi să poată respira aer adevărat, de pe Pământ.

— Jake, eşti treaz? întrebă Kostya.

O mână de pe umărul lui Jake îl scutura, dar el plutea pe un val de opiacee, înotând în visuri luminate de soare.

— Jake, pierzi telenovela.

Mâna îl scutură din nou. Jake urmă presiunea înapoi, spre starea de trezie, unde se vedea în locul lui de dormit, alături de Kostya. Cuşetele erau stivuite în cortul *zhiloy,* cortul de locuit, în care era menţinută o atmosferă similară celei de pe Pământ şi forţa gravitaţională era mai mare. O dată la câteva zile erau lăsaţi să stea patru ore în *zhiloy,* ca să reoxigeneze ce mai rămăsese din corpul lor omenesc.

Cortul era împărţit în două: pe o parte erau cuşetele pentru sclavi, pe cealaltă parte erau camerele celor cinci *bossy* care supravegheau Phaenna7. Un panou transparent despărţea cele două secţiuni – transparent, pentru ca *bossy* să stea cu ochii pe muncitorii lor. Dar se vedea din ambele direcţii.

— Lev şi Makar o să se bată, spuse Kostya cu o nerăbdare înăbuşită. Adăugă: Nu vreau să ratezi.

Jake întoarse capul. *Bossy* cu pricina erau de cealaltă parte a panoului despărţitor. Lev, care era mărunt pentru un şef, cu ochii permanent mijiţi, pe o faţă de nevăstuică şi un corp atât de costeliv încât te făcea să te întrebi dacă mânca vreodată ceva, împungea agresiv cu degetele în pieptul lui Makar, o brută de vreo doi metri, cu barba veşnic puţin crescută, indiferent cât de des se bărbierea.

— A aflat Lev despre Makar şi Zlata? întrebă Jake.

Nu văzuseră nicio dovadă clară, însă erau convinşi că Phaenna7 adăpostea un început de triunghi amoros între *bossy.*

— Probabil. Sau bănuieşte. Ooo!

Cu un gest dramatic, Makar îi dădea la o parte degetele lui Lev de pe pieptul lui. Aceasta era emisiunea lor TV, o poveste continuă a oamenilor pseudo-umani numiţi *bossy.* Sclavii pseudo-umani numiţi Jake şi Kostya urmăreau programul de câte ori aveau ocazia.

Jake s-a rostogolit pe o parte, ca să vadă mai bine. Zlata, femeia respectivă, era în partea opusă a cortului şefilor, bând cu ceilalţi *bossy* şi prefăcându-se, foarte neconvingător, că nu observase gâlceava care se stârnea între Lev şi Makar.

— Ea îi agaţă pe cei mai buni, zise Jake.

— Pentru că are silueta mlădioasă. Uită-te la vulpiţă, cum îşi etalează părţile femeieşti, să le vadă toată lumea.

Zlata se ridicase de la masă, arătându-şi pieptul voluptuos, bicepşii bine lucraţi şi capul ras. O văzuseră făcând skandenberg cu Makar şi-i dăduse ceva de furcă.

— Cu siguranţă e cea mai arătoasă femeie de pe asteroidul ăsta, preciză Kostya. *Şi cea* mai puţin frumoasă.

Ambele afirmaţii erau adevărate, pentru că Zlata era singura femeie de pe Phaenna7.

Priveau cu interes cum Zlata traversa cortul, ca să se aşeze între cei doi bărbaţi, făcând gâlceava lor să se transforme într-o competiţie de zbierete, în trei. Vocile le erau estompate de peretele despărţitor antifonat. Aşadar, Kostya completa dialogul aşa cum şi-l imagina.

— Nu-mi plac bărbaţii mai înalţi ca mine, Makar, zise el, imitând destul de bine vocea Zlatei. Sau mai păroşi. Sunt sensibilă în privinţa părului meu de pe faţă. Hei, ia-ţi mâinile alea mari, de găină, de pe ea – era felul în care-l imita Kostya pe Lev, probabil, care acum îl împingea pe Makar, altfel o să-mi las barba să crească şi vă fac de râs pe amândoi. Concurs de bărbi? – era Kostya, imitându-l pe Makar, cu o voce detunătoare, care tărăgăna cuvintele – vă zdrobesc pe amândoi cu mâinile mele de găină! O să fiţi ca nişte insecte zdrobite pe podea – Au!

Era Lev din nou, pentru că Makar îl împinsese la pământ.

Jake râdea incontrolabil, în timp ce Zlata se întoarse cu spatele la ambii bărbaţi.

— Băieţi, este inacceptabil! spuse Kostya cu vocea Zlatei, iar Lev plecă valvârtej. Nu avea unde să se aducă, aşa că ajunse să stea pe podea, cu faţa spre peretele gol. Sunt fericit aici, şopti Kostya, imitându-l pe Lev. Aici voiam să stau de la început.

Încă râzând, Jake întrebă:

— De ce mâini *de găină?*

— Mâinile de găină sunt slăbănoage, cu gheare. Arătă spre mâinile lui Makar, care erau opusul acelei descrieri; arătau, în cel mai bun caz, ca nişte mănuşi de baseball.

— Mâinile lui Makar sunt uriaşe.

Kostya, căruia îi plăcea ironia, ignoră obiecţia lui.

— Atunci, sunt de mărimea unei găini. *Găină* e un cuvânt nostim. Chiar suna amuzant, dacă se gândea Jake mai bine.

— Ştii că găinile n-au mâini? preciză el. Doar picioare.

— Detalii.

Detalii. Nu toate detaliile erau îngrozitoare.

Erau momente când Jake stătea neprotejat pe stâncă, în timp ce lumina soarelui îl ardea într-o parte şi frigul îl îngheţa pe cealaltă, ţinându-şi respiraţia în vidul aspru, când se simţea mai liber decât o făcuse vreodată. Trupul său dinainte ar fi murit în câteva secunde. Acum putea să reziste minute întregi la radiaţii şi la vid, şi la schimbările extreme de temperatură, fără să fie deteriorat iremediabil. Putea să privească în depărtare fără mască de protecţie de faţă, fără atmosferă, fără nicio pavăză între el şi vastitatea galaxiei. De pe Phaenna7 se vedeau culorile văzduhurilor. Calea Lactee era o infinită dâră luminoasă. Nebuloasele şi galaxia Andromeda atârnau în beznă cu o claritate perfectă. Razele cosmice şi solare îl bombardau; frigul era un alt fel de atac. Rănile erau constante, dar Jake ignora durerea, în timp ce picioarele mecanice se agăţau de piatra care călătorea prin spaţiul deschis. El era ceva nou.

Dar pe urmă, nou sau nu, îşi amintea că devenise doar un lucru, un obiect, o maşinărie. Lucra roca şi metalele topite, dres cu ajutorul opiaceelor care îl turmentau, recuperându-se într-o cuşetă metalică pentru dormit. Vedea imensitatea universului, dar îl privea cu ochi de sclav.

13. WC

Au găsit o toaletă defectă în tren şi s-au aşezat confortabil acolo. Iulia stătea de-a curmezişul pe capacul închis al closetului, cu trunchiul sprijinit de perete. Jake şi Kostya stăteau înghesuiţi pe podea, astfel încât Jake să blocheze uşa, dacă încerca cineva să intre – ceea ce se întâmplase deja de câteva ori.

Iulia l-a scrutat pe Jake cu o privire intensă.

— Ţi-au dat tot ce e mai bun, dar şi tot ce e mai rău, spuse ea. Cea mai bună privelişte, cea mai rea sarcină.

— Şi multe alte dintre „cele mai rele”, zise Kostya. Se uita pe fereastra toaletei. Era zi, o zi scurtă şi întunecată, iar peisajul înzăpezit devenea tot mai pustiu cu fiecare oră petrecută pe drum. Oraşele şi târgurile mari trecuseră de mult. Acum, pustietatea era întreruptă doar de clădirile gărilor din micile depouri feroviare, de turnuri electrice vechi şi de câte o fermă complet îngheţată în miezul iernii. Iar ei mergeau mai departe, tot mai departe, spre est.

Iulia nu avea telefonul, dar din când în când ducea o mână la claviculă, ca să atingă locul unde stătea de obicei. Când degetele ei nu găseau nimic acolo, se foia, îşi verifica buzunarele, de parcă nu s-ar fi simţit în largul ei fără el.

— Vrei să ştii cât e ceasul? întrebă Jake.

Ea încetă să se mai agite şi clătină din cap.

— Nu, nu contează. Din obişnuinţă. Călătorim toată ziua.

Cineva încercă să împingă uşa.

— Toaleta nu funcţionează! se răsti Iulia. Nu vezi ce scrie?!

— Atunci, tu de ce eşti aici? întrebă o voce de afară.

— Ca să te duci tu dracului, de aia! strigă ea.

Auzeau paşii îndepărtându-se. Toţi trei au intrat într-o stare asemănătoare cu anabioza[73], privind peisajul troienit ce se derula prin ochiul ferestrei.

— Îmi imaginez cum a justificat guvernul faptul că te-au

---

[73] Stare a unui organism viu în care procesele vitale sunt încetinite (n. tr.).

luat, Jake, spuse Iulia în ruseşte, după o vreme. Dar Kostya cum de-a ajuns să fie luat un cetăţean rus?

Kostya nu-şi luă ochii de la privelişte, nici n-a dat vreun alt semn că auzise întrebarea Iuliei, dar ea nu a repetat. Înţelesese, rusoaică fiind, asemenea lui Kostya, că el nu se grăbea. Când a vorbit, vocea lui a sunat monoton.

Spuse:

— Tatăl meu m-a dat.

14. TRANSPORTUL

Pentru Jake şi Kostya, sclavi în mina de pe asteroid, şansa de evadare nu venise ca un plan pus la cale cu grijă, ci ca o revelaţie bruscă. Sclavii supravieţuiau ceva mai mult de un an pe asteroizi, dar *bossy* se îmbolnăveau. Oamenii obişnuiţi nu erau doborâţi de vreo gripă sau de vreun virus, ci se mistuiau treptat, mai degrabă. Aerul reciclat, gravitaţia scăzută şi raţiile de mâncare procesată îşi spuseseră cuvântul.

Pe măsură ce *bossy* se vlăguiau, sclavii câştigau un minimum de libertate. Jake începuse să iasă afară de câte ori supraveghetorii luau o pauză, iar Kostya rămânea prin preajma şefilor suficient de aproape încât să poată trage cu urechea. Aşa a auzit de transportul de provizii cu doar câteva ore înainte să ajungă.

Nava de transport nu fusese aşteptată cum se cuvine de niciun *bossy* – sistemul de comunicaţii şi rapoartele de evidenţă deveniseră dezordonate. Pe măsură ce nava se apropia, taberele de pe asteroizi au trecut prin ore întregi de confuzie şi haos. În ziua aceea, când Kostya şi Jake au ieşit din cortul de minerit, la finalul turei, cu particulele de platină încinse încă iradiindu-le părţile omeneşti, Kostya atinse braţul lui Jake şi şopti:

— Stai pe aproape. Plecăm.

Pe Phaenna7, *bossy* slăbiţi îşi adunau lucrurile şi urcau sclavii în navetă. Mergeau să ia contact cu nava de transport pe Phaenna6, cel mai mare dintre cei trei asteroizi. Dar înainte să ajungă cargoul, hotărâseră să schimbe sclavii prin rotaţie, de pe un asteroid pe altul, ceea ce, din câte se părea, ar fi trebuit să facă *bossy* încă de la început. Dacă Jake şi Kostya ar fi încercat să pună la cale acţiunile cuvenite, ar fi eşuat. Dar în acel haos, doi dintre *„proklyatyye raby*” – doi dintre sclavii blestemaţi, identici cu toţi ceilalţi – se furişaseră şi nu li se simţise lipsa.

Când motoarele navei au fost pornite pentru drumul de întoarcere, erau ascunşi pe platforma de încărcare, unde

platina extrasă din rocă şi prelucrată era aşezată în stive uriaşe, de jos până în tavan. Trupurile lor pe jumătate mecanice erau mai grele decât ale oamenilor obişnuiţi, dar ascunşi printre mormanele compacte de metal erau doar o cantitate neglijabilă.

De mâncare aveau ce reuşiseră să apuce în ultimele momente petrecute pe Phaenna6 – o cutie cu fiole cu substanţe nutritive. Întreaga navă era presurizată, aşa că puteau respira. Dar pentru izolare nu aveau decât foi de cort şi funiile care fixau un maldăr de mostre de rocă de la capătul platformei. Erau de ajuns pentru corpul lor aproape indestructibil. Au făcut un pat deasupra unei stive de cuburi din platină. În lunile lungi şi friguroase ale drumului spre casă s-au înghesuit unul în altul în acest adăpost întunecat. Stăteau întregiţi, pentru că pielea falsă îi ajuta să-şi menţină căldura şi le permitea să-şi amintească faptul că erau separaţi de metalul necruţător din jurul lor. În cea mai mare parte din timp păstrau liniştea, aproape hibernând şi folosind doar o mică parte dintr-o fiolă alimentară în fiecare zi.

— Uneori cred că suntem morţi, a spus Jake într-un moment oarecare, în ceea ce părea a fi o înşiruire infinită de momente nuanţate doar de sunetul motoarelor şi rareori de un zgomot venit de la nivelurile superioare ale navei.

Foştii *bossy* erau acolo, înghesuiţi în paturile lor, aşteptând sfârşitul călătoriei, probabil.

— Cu siguranţă suntem morţi, medită Jake.

Totuşi, erau aici, în această stare ciudată de existenţă.

După un timp, după zile sau multe săptămâni, Kostya a spus ceva atât de încet, încât Jake aproape că nu l-a auzit:

— Cred că ştia înainte să ne găsească. Vocea lui părea că vine de departe, deşi gura lui se afla la doar câţiva centimetri de urechea lui Jake. Deşi nu vorbiseră de multă vreme, Jake înţelesese imediat că vorbea despre tatăl lui. Era un subiect pe care prietenul lui îl evitase în toate lunile petrecute împreună şi era singurul subiect care, atunci când era adus în discuţie, îi gâtuia vocea.

— Când eram mic, continuă Kostya, credeam că *pidor* era

doar un cuvânt urât, pe care îl spuneai cuiva când erai supărat. Tata îl striga oamenilor care îi stăteau în drum sau îl enervau. *Pidor!* Ca şi cum ai spune „tâmpitule”, credeam eu. Folosea cuvântul doar pentru bărbaţi, dar el nu obişnuia să aducă injurii femeilor, aşa că n-am prea băgat de seamă că apelativul era adresat exclusiv bărbaţilor. Vorbele lui ajungeau la urechile lui Jake ca o conversaţie purtată într-o cameră învecinată, ca un zumzăit îndepărtat.

— Aveam doisprezece ani când am aflat că *pidor* înseamnă ceva complet diferit, spuse el. Era un băiat pe stradă, când mergeam spre casă, seara, eu cu tata. Cred că băiatul avea vreo optsprezece ani şi stătea la colţul unei clădiri, îmbrăcat ca o fată. Aproape ai fi crezut că *era* fată, pentru că era frumos, dar privind mai atent îţi dădeai seama că nu era.

Băiatul ăsta, din cine ştie ce motiv nebunesc, a decis să i se adreseze tatălui meu. Poţi să-ţi imaginezi? I-a zis: „Hei, frumosule, acordă-mi câteva minute şi o să pleci cu zâmbetul pe buze”. Adică, până şi un băiat de doisprezece ani înţelegea ce înseamnă asta, nu? M-a făcut... cum se zice? – să *tremur* de un fel de emoţie teribilă. Tata a avut o reacţie diferită. L-a lovit pe băiat fără să ezite. S-a întors, a lovit, a plecat. Unu, doi, trei. S-a întâmplat cât ai clipi. Băiatul care stătea în picioare era acum căzut la pământ şi îi curgea sânge din nas. Tata i-a zis peste umăr: *„Otvratitel'noye pidor izvrashehenets.* Homosexuali perverşi şi dezgustători”. Atunci mi-am dat seama că *pidor* era un cuvânt special pentru băieţii ca el.

Jake îl auzi pe Kostya înghiţind în sec pe întuneric, un sunet foarte uman.

— Privind la băiatul de pe jos, am înţeles că de doisprezece ani treceam fericit prin viaţă, dar că asta avea să se termine, zise Kostya. Vocea lui părea că vine atât de departe, de parcă se desprinsese de navă şi plutea lin, tot mai departe, prin spaţiu. Eram un copil, aşa că nu mă prea gândeam la chestii sexy. Eram curios câteodată, ca orice copil, dar asta era tot. Numai că, de câte ori mă gândeam la viitor, la a săruta, a iubi şi a-mi scoate hainele lângă

cineva – de câte ori îmi veneau gândurile astea în minte, mă vedeam împreună cu alt băiat. Nu cu un băiat anume, nu conta care, băiat să fie. Îmi plăceau băieţii, m-am gândit eu. Poate că *iubeam* băieţii. Niciodată nu-mi trecuse prin minte că era ceva... greşit în asta. Dar. *Pidor.* Pumn în faţă. Pervers.

Tata mi-a spus în timp ce mergeam spre casă: „Guvernul scapă de ei, dar nu îndeajuns de repede”. Şi simt un nod în stomac, de parcă şi cădea în gol. Dacă sunt şi eu unul dintre „ei”?

S-a lăsat tăcerea şi vreme îndelungată s-a auzit doar zgomotul motorului, dar Jake îşi imagina că-l vedea pe Kostya printre stele.

— După aceea, mi-am impus să nu mă mai gândesc la băieţi, continuă prietenul lui. A fost uşor la doisprezece ani. Dar nu la fel de uşor la paisprezece şi cincisprezece ani. Aveam un vecin, Vasili, cu trei ani mai mare ca mine. Doamne, iartă-mă, juca hochei, era înalt, cu nişte braţe... Kostya se cutremura gândindu-se la el. Era greu să nu-l priveşti, să nu-ţi *imaginezi...* dar era de neatins. Un bărbat, aproape. Fetele îl urmăreau după ore. Apoi, într-o zi, a venit la mine acasă, pentru că eram vecini şi ne vizitam adesea unul pe altul. Eu eram în baie, mă spălam pe faţă, iar el a venit după mine. Am crezut că a intrat din greşeală, dar el m-a sărutat, apoi ne-am scos unul altuia hainele. Chiar dacă m-aş fi gândit la episodul acela cu băiatul cu nasul plin de sânge, nu m-aş fi putut stăpâni. Ar fi fost ca şi cum ai fi vrut să opreşti un potop. Sau o eclipsă. Cum ai putea?

Timp de o lună, fie a venit el la mine, fie m-am dus eu la el, ori de câte ori părinţii noştri plecau de-acasă. Am păstrat secretul, dar mi-am impus să nu mă gândesc la *motivul* pentru care păstram acest secret; refuzam să mă gândesc la tata şi la guvernul care scăpa de „ei”.

S-a oprit din povestit, iar huruitul motoarelor de pe navă le-a invadat urechile, alături de clinchetul îndepărtat care venea de la nivelurile superioare ale navei. Jake intuia mişcările pe care le făcea Kostya. Îşi ducea mâinile la cap, îşi zise Jake, ca şi cum ar fi vrut să pareze o lovitură.

— Ne-a găsit într-o după-amiază, şopti Kostya. Tata a venit mai devreme de la serviciu, a dat de perete uşa de la baie, crezând că nu e nimeni acolo, însă a dat peste noi. Nu ţi-ar veni să crezi ce repede s-a mişcat. S-a uitat la noi şi a ezitat preţ de o secundă. Eram aproape goi, aşa că nu exista altă explicaţie decât adevărul. Apoi i-a dat un pumn în cap lui Vasili. Eu trăiesc pentru că Vasili era mai aproape de uşa de la baie când a intrat tata.

S-a auzit un sunet, ca un pepene care crapă. Un pumn. Vasili a căzut secerat. *Era* mort. Când a căzut pe podea, sângele îi curgea şiroaie. Tata a chemat ambulanţa şi l-au dus la spital, dar era mort când a ajuns acolo. Dintr-o lovitură, hemoragie craniană, Vasili mort. *Pidor.*

M-a plesnit, dar n-a ţipat. N-a spus nimic. Adevărul e că n-a mai vorbit cu mine de atunci. Nici nu s-a mai uitat la mine, doar privea *prin* mine, ştii? La peretele din spatele capului meu, la podeaua de sub picioare. Pe urmă m-a condus la centrul de detenţie şi m-a predat în mâinile lor.

— Poftim?

Jake nu voise să pună întrebarea atât de tare. Sunetul propriei voci îl speria.

— Tata a renunţat la cetăţenia mea rusă şi m-a predat unui bărbat care conducea centrul de detenţie. Închisoarea Indezirabililor, aşa îi spunem. Lui Kostya îi revenea vocea. Jake şi-l imagină înotând prin spaţiu şi urcându-se pe platforma de încărcare. E un loc pentru oamenii cu păreri politice interzise, pentru cei care cred în modificarea genetică, pentru persoanele de sorginte non-rusească, aşa, ca mine.

— Cum adică?

— Dacă nu încerci să obţii idealul, dacă nu te potriveşti cu Jurământul de Principiu sau cu mottoul – „Trăieşte aşa cum oamenii au fost meniţi să trăiască!” – poţi fi catalogat ca nefiind rus. Ceea ce am făcut eu şi Vasili nu făcea parte din acel ideal.

După câteva săptămâni ne-au trimis, pe mine şi pe alţi câţiva, în Estonia. Restul îl cunoşti. Am fost în primul lot, tu ai fost în al doilea. Sfârşit.

— Sfârşit, repetă Jake. Pe mine tata m-a dat dintr-o greşeală. Al tău a făcut-o intenţionat.

— Ce *pidor* era, şopti Kostya.

Nu plângea, pentru că nu putea, dar Jake simţea cum trupul prietenului său se zguduia de suspine.

S-a ghemuit lângă Kostya, astfel încât stăteau pe o parte, potrivindu-se perfect, jumătăţi de oameni îmbinate, cu piele fină, artificială. Apoi Jake îl cuprinse pe Kostya cu braţul peste piept şi ridică mâna până ajunse deasupra inimii prietenului său.

Pe neaşteptate, povestea lui Kostya îi amintise de Dahlia, i-o adusese clar în gând lui Jake. Poate o iubise în felul lui egoist. Cu siguranţă, *ar fi putut* să o iubească. Şi nu făcuse nimic în privinţa asta. Tot luase şi luase şi ce oferise vreodată înapoi?

— Dacă n-ai fi fost cu mine în toate lunile astea, zise Jake, aş fi murit. Adică, probabil aş fi încă în viaţă, pentru că ne-au făcut greu de ucis, dar ar fi fost nasol de tot.

Kostya a dat afirmativ din cap.

— Şi pentru mine. Respiră tremurând şi spuse: Întoarcerea în Rusia… e un fel de moarte.

— Nu o să rămânem acolo. O să mergem în California. Jake nu ştia cum ar fi fost posibil, dar erau *gornodobyvayushehiye raby,* sclavi din mină. Dacă putea să meargă neprotejat pe un asteroid, putea să găsească şi drumul spre Coasta de Vest a Statelor Unite.

— California, şopti Kostya.

Făcea să pară ca numele unui regat fermecat. Cuvântul plutea în aer, amestecându-se cu huruitul motoarelor, ca şi cum alimenta nava şi-i împingea înapoi, spre casă.

— Întotdeauna am crezut că homosexualii sunt nişte tipi de treabă, reflectă Jake. Se îndrăgosteau unii de alţii şi rămâneau mai multe fete pentru ceilalţi.

Asta îi smulse lui Kostya un sunet între suspin şi râs. „O îmbunătăţire”, îşi zise Jake. Îi luă mâna prietenului său şi o duse la buze. Aproape simţi ceva cu buzele, într-un fel, în timp ce săruta apăsat degetele artificiale ale lui Kostya.

15. CAPĂTUL LINIEI

— E ceva al dracului de oribil, şopti Iulia în limba rusă, după ce Kostya termină povestea.

— Nu, spuse Kostya. Cuvintele acelea nu înseamnă nimic.

— Fir-ar să fie, mama ei a naibii de ticăloşie! Asta e, a explodat Iulia.

— Mai bine, spuse Kostya.

Afară se lăsa întunericul, în timp ce continua să ningă des şi abundent, cu fulgi mari cât palma unui om, ce zburau în urma lor, în timp ce trenul îşi făcea pârtie prin troiene. Trenul acesta avea să-i ducă tocmai la hotarul estic al Rusiei, la capătul lumii. Călătoriseră aproape toată ziua şi Iulia le spusese că se apropiau de ultima staţie.

Din senin, Iulia a izbucnit în plâns. Lacrimi grele îi curgeau pe obraji.

Kostya a întors ochii spre fată şi a început să priceapă.

— Iulia! spuse el tăios. Ce-ai făcut?

Iulia se ridică brusc şi se şterse la ochi. Părea mânioasă când spuse:

— De unde era să ştiu despre viaţa voastră? Nu aveam de unde să ştiu!

Se întinse spre uşa toaletei, dar Jake sări în picioare, înainte să pună ea mâna pe clanţă. Îi blocă ieşirea şi, cu braţul stâng, o împinse departe de uşă. Privi nedumerit, uitându-se când la ea, când la Kostya.

— Tot timpul m-am gândit: „E prea drăguţă, nu poate fi adevărat, poate că am dat peste un om bun...” îi spuse Kostya Iuliei în ruseşte. Ce-ai făcut?

— Cum ai putut... ce ai de gând să... întrebă Jake.

Şi Kostya era acum în picioare şi o împungea pe Iulia cu degetul în piept.

— Nu plânge din cauza poveştii triste, Jake. Plânge pentru că a făcut ceva mai rău.

Iulia se uită la cei doi băieţi ale căror braţe secundare, înarmate, se vedeau pe sub hainele deschise. Jake nu citise

nimic în lacrimile fetei, dar Iulia renunţase acum la orice prefăcătorie.

— Voi ce credeţi că o să fac?! urlă ea sălbatic, în limba engleză.

— Când ne-ai denunţat? întrebă Kostya. I-ai făcut semn taxatorului de la început? Altui pasager? Sau ai aşteptat până te-ai dus să iei de mâncare?

Plecase aproape cu o oră mai devreme şi se întorsese repede, cu pâine şi brânză, şi cu vestea că trenul se golea deja.

Jake se uită de la prietenul lui la fata care-i salvase, apoi din nou la el.

— *Chiar* ne-ai denunţat? o întrebă el.

— Da. Când am luat mâncarea, recunoscu Iulia. Pe urmă, cu vocea plină de dispreţ, spuse: Uitaţi-vă la micul american. O să plângă pentru că nu sunt prietena lui? Sunt exact aşa cum învăţăm la şcoală.

— Dar… de ce n-ai făcut-o în oraş? întrebă Jake. Ai venit cu noi ca să torturezi nişte *grebanyye raby?* Să ne faci să credem în tot acest timp că evadăm?

Iulia a negat scuturând din cap şi a avut bunul-simţ să pară puţin ruşinată de ea însăşi.

— Voiam să-ţi aud povestea. N-am întâlnit niciodată un american până acum. E ca şi cum ai întâlni un astronaut. Iar tu eşti american *şi* astronaut. Poate voi scrie un articol despre tine, despre dreptatea socială. Dar…

— Dar ţi-ai dat seama că ai putea primi o recompensă pentru că predai nişte sclavi, spuse Kostya.

Ea clătină din cap.

— Nu. Poate. Nu recompensă. Dar când el vorbeşte despre platină şi costuri, şi muncă… îmi dau seama cât de importanţi eraţi. Proprietate guvernamentală valoroasă.

— Proprietate, exact, scuipă Kostya.

— Am trei bile negre pentru comportament inadecvat în cadrul universităţii, îi spuse ea în limba rusă, aproape rugându-se să înţeleagă. Două mitinguri politice, fostă simpatizantă a modificărilor genetice. M-am gândit că… poate o să-mi şteargă dosarul, dacă vă aduc înapoi. Ridică

din umeri, ca şi cum ar fi spus „Ce era să fac?”

— Când? întrebă Jake. Când vin să ne ia?

— Poate sunt deja în tren, răspunse ea. Sau poate aşteaptă la Anadyr. Era numele ultimei staţii. Şi, cu siguranţă, acum, că se lăsa întunericul, se apropiau deja de destinaţie. Trenul e aproape gol, continuă ea în limba engleză. Poate aşteaptă să coborâţi, să vă ia de pe peron. Uşor.

— Uşor, încuviinţă Jake, imaginându-şi cum libertatea lor urma să se volatilizeze în câteva minute.

A prins clanţa şi a deschis uşa doar cât să vadă afară – gândindu-se să verifice coridorul şi apoi s-o apuce spre capătul trenului. Dar patru poliţişti stăteau pe coridor, chiar în faţa toaletei. Aşteptau. Lui Jake i-a trecut prin minte că poliţiştii ascultaseră în faţa uşii sau poate urcaseră la staţia anterioară şi verificau fiecare vagon, dar acum nu mai conta; erau aici ca să-i aresteze pe Jake şi pe Kostya.

Văzându-l pe Jake, cel care se afla cel mai aproape de ei a sărit spre uşă, împingând-o cu Jake cu tot spre interior, către Iulia şi Kostya. Bărbatul acesta ţinea în mână o armă cu electroşocuri. A dat-o pe Iulia la o parte, ca să se întindă spre Jake.

Mai rău decât vederea poliţiştilor l-a marcat privirea resemnată din ochii lui Kostya, de parcă ştiuse de la început că drumul lui spre casă avea să se sfârşească aşa.

— Fereastra! strigă Jake.

Braţul său secundar s-a întors în sus şi a tăiat, cu lama cuţitului improvizat, încheietura bărbatului, o dată, de două ori, apoi încă o dată, până când acesta se retrase, blocând cadrul uşii, astfel încât ceilalţi, pentru un moment, nu au reuşit să intre.

— Fereastra, Kostya! strigă Jake din nou.

L-a înşfăcat pe prietenul lui şi împreună s-au izbit de fereastră. Sticla s-a crăpat ca o pânză de păianjen cu o mie de fisuri. Poliţistul rănit a fost scos pe coridor şi altul a intrat în toaletă. Înainte să apuce să-i prindă pe sclavii evadaţi, Jake şi Kostya au lovit din nou cu picioarele în fereastră. De data asta reuşind s-o azvârle în afară, în viscolul întunecat.

Toaleta micuţă a fost răscolită de vânt şi fulgi de zăpadă. Noul poliţist întinse arma spre umărul lui Jake, dar Iulia îi stătea cumva în drum, împiedicându-l nu o dată, ci de două ori să ajungă la camarazii ei.

Jake l-a prins pe Kostya de mână şi au sărit împreună pe fereastră, afară, în furtună.

S-au lovit de rambleu, s-au rostogolit prin omătul proaspăt din ce în ce mai jos, prin nămeţii masivi, îngrămădiţi la baza pantei, unde vântul adunase de ore întregi zăpada. Erau complet dezorientaţi şi au urmat câteva momente de panică, până au reuşit să treacă de dealurile pufoase şi să găsească un teren solid. Trenul, care aluneca înainte, cu o sută şaizeci de kilometri la oră, se îndepărtase deja. Chiar şi cu zăpada care le amortizase căderea, ar fi fost deja morţi, dacă ar fi sărit aşa din tren în fostele corpuri. Însă Jake nu simţea nici măcar o vânătaie.

În lumina slabă şi ninsoarea deasă, a mijit ochii, ca să vadă peisajul rural. Pustiu. Întunecat. Departe, abia perceptibil, se zărea vag lumina plăpândă a unui oraş. Dacă era Anadyr, era la vreo douăzeci şi cinci de kilometri distanţă.

El şi Kostya erau încă întregiţi, încă îmbrăcaţi. Kostya îşi îndrepta căciula şi-şi scotea mănuşile din buzunarele hainei. În lumina crepusculară arăta la fel de uman ca oricine altcineva.

— Crezi că poliţia o să oprească trenul înainte să ajungă în gară? Sau o să aştepte să intre în oraş, ca să vină să ne caute? îl întrebă Jake, în timp ce îşi încheia fermoarul hanoracului.

Nu-i era frig, dar trebuiau să menţină aparenţele.

— Nu ştiu, răspunse Kostya. Oricare variantă e posibilă.

— Lăsăm urme mari. O să vadă cu uşurinţă încotro mergem.

Kostya râse încetişor.

— Tu chiar că te-ai născut într-un loc călduros! Urmele o să fie complet acoperite în zece minute.

— A! Bine.

În intervalul scurt în care stătuseră la baza rambleului, urmele pe care le făcuseră prin zăpadă aproape dispăruseră sub fulgii noi şi grei de nea.

— Şi ai uitat, Jake? Putem fugi. Ei nu ştiu cât de repede ne putem mişca.

Treptat, faţa lui Jake a fost cuprinsă de un zâmbet larg. Peisajul rural, sterp, zăpada care-i proteja, burta ghiftuită cu bucăţile de brânză şi pâine pe care le mâncaseră zile întregi în tren, plămânii care nu aveau să cedeze niciodată.

— Dacă Anadyr e acolo, spuse Kostya, arătând în lungul şinelor de tren, atunci, estul este într-acolo. Dacă mergem spre sud-est, ajungem la ocean. Desenă traseul cu mâna. Ştii ce e de cealaltă parte a oceanului acela?

— Alaska, spuse Jake. Şi ştii unde putem ajunge pe jos din Alaska?

Kostya zâmbi.

— Hai, băiatule din California. Mergem acasă.

Visez? A înnebunit lumea
sau am înnebunit eu?

H.G. WELLS, *Omul invizibil*

PARTEA A ŞASEA
CURIOZITĂŢI

Ne-au lăsat mult în urmă…

1. CĂZUŢI DIN CER

Luck a văzut una dintre santinele căzând. Uneori ţâşneau prin aer intenţionat, într-un mod care îi tăia răsuflarea. Dar întotdeauna, în astfel de cazuri, santinelele îşi întindeau aripile în ultima clipă, cu penele lungi umflându-se cât erau de mari, oprind o săritură care părea fatală. Apoi pluteau mai departe, în jos, deasupra vârfurilor de copaci din rezervaţie, cu o urmă de zâmbet pe faţă, de parcă ar fi ştiut că Luck fusese îngrijorată, de parcă s-ar fi jucat cu ea, proto-fiinţă proastă, şi ea se lăsase păcălită.

Aşa se întâmpla de obicei când i se părea că o santinelă cade, se dovedea că nu a fost decât o glumă. Dar de data asta era complet diferit. În timp ce Luck stătea pe Vârful Stâncos, cel mai înalt punct al rezervaţiei Proto, privea cum o santinelă urca tot mai sus, pe un curent ascendent, dis-de-dimineaţă, apoi se oprea, iar trupul i se contorsiona. Soarele se ridica şi-l scălda într-o lumină aurie, în care vedea bucăţi de… *ceva* căzând din el.

O voce cunoscută s-a auzit nepoftită în clipa aceea.

— Ce cauţi aici atât de devreme?

— Uite, Starlock! spuse ea, arătând disperată şi incapabilă să-i arunce o privire măcar. Se rupe în bucăţi!

Santinela nu s-a mai putut ţine drept. Într-un vârtej de pene s-a rostogolit către graniţa sudică a Rezervaţiei. Celelalte două santinele din patrulă – un mascul şi o femelă – goneau pe cer, spre el, dând înnebunite din aripi.

— Uite! Uite! spuse Starlock acum, captivat, alături de Luck, de drama care se desfăşura în aer, în zorii zilei. Se întâmplă şi cu ea la fel!

Santinela femelă, cu rotunjimi vizibile în primele raze ale soarelui, se zbătea acum, în timp ce bucăţi de ceva îi cădeau din aripi – sau erau chiar bucăţi din aripi? O clipă mai târziu, cădea şi ea. A treia santinelă a plonjat să o prindă şi toate trei au dispărut.

Luck şi Starlock s-au întors unul spre celălalt, iar Luck şi-a văzut propria consternare oglindită pe faţa lui. Răsăritul roz

şi portocaliu dădea lumii o aură de vis, dar acesta nu era un vis. Oamenii chiar căzuseră.

— Ar putea să ne păcălească, spuse Starlock, uitându-se spre sud, unde dispăruseră santinelele. Ar fi putut să ţină ceva şi să scape nişte bucăţi din acel ceva, ca să *pară* că erau părţi din aripile lor…

— Da, încuviinţă Luck fără prea mare convingere, s-ar putea. Dar arăta…

— Destul de real, spuse el, continuându-i ideea.

Starlock era membru în patrula de observare şi îşi făcea rondul de dimineaţă, aşa că-şi scoase aparatul de emisie-recepţie din clapeta de pe talie (aparatul avea peste o sută de ani vechime, dar funcţiona destul de bine pentru a comunica în incinta Rezervaţiei), dar apoi ezită.

— Dacă vor să ne ducem să-i căutăm, ca să râdă de noi şi să arunce cu pietre?

Santinelele exact aşa procedaseră în urmă cu un an sau doi, se prefăcuseră rănite, apoi ridiculizaseră proto-fiinţele care veniseră să vadă ce se întâmplase, deşi gluma nu fusese făcută într-un stil atât de dramatic. Era aproape imposibil să aibă cu adevărat probleme. Totuşi… cine putea şti? O frază nepotrivită s-a ivit în mintea lui Luck şi s-a materializat în cuvinte înainte să o poată opri.

— Atunci, ar trebui să verificăm înainte să raportăm? a sugerat ea, păstrându-şi un ton neutru.

„Verificarea” necesita o lungă plimbare împreună, tocmai până la graniţa Rezervaţiei, poate.

A evitat ochii lui Starlock, dar simţea apăsarea privirii lui, care analiza momentul. O plimbare împreună era o idee proastă, totuşi nimeni nu-i putea învinui că investigaseră ceea ce tocmai văzuseră.

Când Starlock rămase tăcut, ea spuse, ademenindu-l:

— Nu vrei să mergem să verificăm? Chiar şi după ce au *căzut?* Atunci, raportează… şi eu o să mă duc să văd.

Luck s-a întors repede, ca să plece, dar făcuse doar doi paşi când Starlock a prins-o de braţ, făcând-o să scoată un sunet de uimire. Se uită la mâna lui pe pielea antebraţului ei, neagră în bătaia luminii. Nu trebuiau să se atingă.

Uneori aveau un contact trecător, un picior care îl mângâia din greşeală pe altul, la ora mesei, o mână care dădea peste alta în mulţime, momente pe care le puteau amândoi nega. Dar acesta era un contact intenţionat, era ceva diferit. Surprinzător. I-a dat imediat drumul.

— Nu, ai dreptate, Luck, spuse el, evitând, la rândul lui, să o privească în ochi. Sunetul numelui ei pe buzele lui stârni în ea ceva ce ştia că era mai bine să rămână netulburat. Putem ajunge acolo la fel de repede ca oricine altcineva. Ar trebui să mergem să vedem.

Au pornit imediat, mergând către graniţa Rezervaţiei, în direcţia în care căzuseră santinelele. Era un drum lung şi, în timp ce soarele se ridica de tot deasupra liniei orizontului şi lumina Munţii Stâncoşi îndepărtaţi, ei treceau prin lanurile de grâu, mei şi porumb, pe lângă serele hidroponice, pe lângă crescătoriile de peşti şi ţarcurile de oi, păstrând permanent distanţa unul faţă de altul. Dar când au trecut de terenul cultivat şi au pătruns în zona mai sălbatică, unde erau tufişuri şi copaci, unde nicio altă proto-fiinţă nu mai avea şanse să-i vadă, Luck a observat că Starlock se apropiase, astfel încât mâinile aproape li se atingeau din când în când şi fiecare ratare provoca o senzaţie ca un curent electric în buricele degetelor ei. S-a dus pe Vârful Stâncos, ca să privească singură răsăritul, dar aşa era mai bine.

Fiecare proto-adolescent ştia regulile: împerecherile erau făcute de oameni, potrivit Legământului Legal al Genofondului Proto-uman, iar împerecherile se bazau, în esenţă, pe aspectul fizic. Oamenii se aşteptau ca proto-fiinţele să-şi păstreze tot coloritul distinctiv, toate „variaţiile genetice nealterate”, astfel încât aceştia să poată studia şi cataloga variaţia respectivă. Era preţul plătit de proto-fiinţele care trăiau aici, în rezervaţie, protejate de orice va fi devenit între timp lumea.

Starlock avea şaptesprezece ani, cu un an mai mare ca Luck, cu pielea de un cafeniu atât de intens, încât amintea de scoarţa stejarilor seculari din pădurea Rezervaţiei, cu

ochii atât de negri, încât păreau din obsidian, iar părul era la fel de închis ca ochii, foarte creţ şi tuns scurt de tot. Pe cât era Starlock de oacheş, pe atât era Luck de albă, cu ochii de un albastru-deschis, precum cerul senin dimineaţa devreme, cu pielea ca laptele, cu părul blond, cu tente roşcate, când strălucea în razele soarelui. Era imposibil ca ei doi să fie vreodată împerecheaţi, iar asta însemna că nu mai aveau voie nici să se atingă.

Când privirile li s-au întâlnit o secundă prea mult, el s-a uitat în altă parte şi a întrebat:

— Ce citeşti acum?

— Altă carte de Dickens, spuse ea. *Dombey şi fiul.*

— Povesteşte-mi.

— E despre iubire şi ură, despre familie şi regrete, explică ea, şi aproape nicio parte nu lipseşte din ea.

Pentru plăcerea lui, Starlock prefera să citească manuale de inginerie, dar cândva fusese dornic să asculte descrierile pe care Luck le făcea romanelor şi reluară cu uşurinţă vechea legătură aşa cum, se gândi Luck, plecaseră cu uşurinţă în această plimbare, cu un pretext oarecare, după ani în care evitaseră orice lucru de genul acesta.

Au discutat despre carte, în timp ce conturul strălucitor al gardului din Rezervaţie se apropia treptat. Cu fiecare pas, Luck era tot mai convinsă că santinelele îi păcăliseră. Bineînţeles că fusese o farsă elaborată, una suficient de inteligentă încât să o sperie şi să-i atragă. Se uita întruna peste umăr, să vadă dacă oamenii pândeau prin apropiere, urmărind dintr-un copac, poate, cele două proto-fiinţe proaste, care muşcaseră momeala.

Când se aflau la vreo patru sute de metri de gardul Rezervaţiei, i-au putut auzi zbârnâitul. Gardul aproape transparent, care apărea ca o distorsiune neclară, era înalt de doisprezece metri şi marca limita lumii lui Luck. Gardul trasa o linie în jurul Rezervaţiei, despre care Luck îşi dăduse seama, cu ani în urmă, că avea vreo nouăzeci şi cinci de kilometri lungime, pentru că Rezervaţia forma aproape un cerc, care cuprindea o porţiune de pădure, râuri şi teren arabil de cel puţin treizeci de kilometri lăţime, iar cărţile de

matematică erau disponibile la biblioteca primăriei. Proto-fiinţele aveau voie să înveţe geometria, chiar şi calculul matematic şi ştiinţele exacte, dar până la un punct. Puteau să aibă chiar şi destule cunoştinţe biologice, ca să îi instruiască pe medicii din Rezervaţie. Se putea afla şi puţină istorie, din romanele permise, deşi orice referinţă privind politica şi războiul fusese înlăturată, desigur. (Sau, mai bine zis, din context se putea presupune că părţile lipsă se refereau la politică şi război. De asemenea, multe alte subiecte fuseseră la rândul lor şterse, probabil.) Dar toate cărţile şi toată tehnologia din şcoala şi biblioteca Rezervaţiei se opreau la Perioada Calculatoarelor, la momentul Marii Schimbări, cum îl numeau oamenii, când proto-fiinţele lăsaseră loc noii specii dominante.

Chiar lângă gardul Rezervaţiei, pe interior, era un cerc format dintr-o pădure, un cerc concentric, la care au ajuns după aproape o jumătate de oră de mers. După ce au pătruns în interiorul fâşiei împădurite, vibraţia gardului a umplut aerul, amintindu-i lui Luck că linia de demarcaţie te-ar fi prăjit în trei secunde, dacă o atingeai (deşi erau ani întregi de când fusese careva îndeajuns de prost să facă asta). Trebuiau să găsească santinelele pe partea din interiorul graniţei Rezervaţiei, evident, sau să abandoneze căutarea.

— Fii atentă, în caz că aruncă cu pietre, îi şopti Starlock, în timp ce înaintau printre copaci.

Plăcerea ilicită a plimbării era acum dată uitării. Luck era în alertă, aşteptându-se la restul farsei puse la cale de santinele. Dar acolo unde copacii se răreau şi începea o porţiune cu iarbă mare, la numai câţiva metri de gardul Rezervaţiei, au descoperit că nu era deloc o farsă.

— Îi chemi? se auzi o voce foarte aproape şi în mod cert foarte îndurerată.

Starlock a ridicat un braţ, ca s-o oprească pe Luck să mai meargă dincolo de copaci. Şi acum Luck a văzut: în iarba înaltă, între copaci şi gard, la nici trei metri distanţă, era o santinelă… şi era grav rănită.

— Vai de mine, a şoptit ea când Starlock a dus un deget

la buze.

Santinela era aproape de aceeaşi vârstă cu Luck şi Starlock. Cumva, aripile lui rezistaseră cât să-i amortizeze căderea şi să-l ţină în viaţă, dar erau sfâşiate şi împrăştiate în jur, într-un cuib zdrenţuit de pene stacojii şi argintii enorme. O încheietură a mâinii atârna moale, în spate. Picioarele lui, ieşite în unghiuri anormale, erau în mod evident rupte, deşi costumul negru, elastic, le ţinea la un loc.

— Nu răspund! se auzi altă voce, de data asta speriată şi disperată.

Starlock arătă cu mâna şi Luck se uită în direcţia degetului. Dincolo de porţiunea cu iarbă, pe cealaltă parte a aerului viciat de gardul despărţitor, erau celelalte două santinele, un mascul şi o femelă. Masculul stătea în picioare, cu magnificele aripi violet lipite de corp, dar aparent intacte. El era cel care prinsese femela în aer, a dedus Luck, şi părea să fi aterizat cu ea dincolo de graniţa Rezervaţiei, pe când amicul lor căzuse în interior. Masculul se bătea cu degetul în piept – unde aveau santinele staţiile radio – fără rezultat. Fata era ghemuită pe jos, ca un prunc, în costumul ei negru, rămasă de tot fără aripi.

— Mai încearcă, spuse santinela din iarbă, care nu-şi vedea bine camarazii, din pricina tulpinilor înalte din jurul lui. Haide!

— Staţia mea nu mai funcţionează deloc acum! strigă santinela din afara gardului, cu vocea alarmată de panică. A murit de tot.

— Atunci, zboară şi ia-mă, se rugă băiatul din apropiere.

— Nu pot să zbor dincolo! strigă santinela aflată la o distanţă mai mare. Ţi s-a întâmplat ţie, apoi lui Christine. Dacă mi se întâmplă şi mie în timp ce sunt în aer? Şi cad… buf… şi mor?

— Nu mă lăsa aici cu proto-fiinţele, frate! Christine ar face-o? Ea e…

— E rănită, la fel ca tine. Aripile şi ambele glezne, spuse cealaltă santinelă. De ce crezi că mi-a luat atât să te găsesc? A trebuit s-o car şi pe ea, mergând pe jos. Şi nici

staţia ei nu funcţionează!

Luck nu mai fusese niciodată atât de aproape de santinele. Deşi corpurile lor – exceptând aripile frumoase – semănau cu cele ale proto-fiinţelor, pielea, părul şi culoarea ochilor lor erau un amestec pe cât de fermecător, pe atât de straniu, exact cum se aşteptase Luck: părul auriu, părul arămiu şi lucios, părul negru ca abanosul, pielea de un bronz impecabil sau care trecea gradual de la nuanţe foarte deschise până la cele mai închise, de la mâna dreaptă până la cea stângă, cu un luciu metalizat, care strălucea la soare. Luck se întreba dacă oamenii aveau voie să se amestece unii cu alţii după bunul plac.

— Dar te-am auzit contactându-i prin radio, când am aterizat prima oară. Era fata aflată dincolo de gardul Rezervaţiei, vorbind pentru prima dată, cu o voce gâtuită de durere.

— Mi-au spus să aştept! strigă amicul ei de după gard.

— Deci… înseamnă că vin? întrebă santinela cea mai apropiată, ridicând capul cu optimism, dar încă incapabil să vadă pe deasupra ierbii. Slavă lui Tadd! Mă termină picioarele…

— Nu, ei… mi-au spus să aştept înainte să-mi preia raportul, explică santinela cealaltă. Luck auzea cum se chinuia să-şi menţină glasul ferm. Părea că… parcă ar fi fost o urgenţă la bază. Nici nu m-au lăsat să termin de explicat!

— Ar trebui să facem ceva? şopti Luck. Veniseră să găsească santinelele, dar ea nu se aşteptase că le vor găsi la ananghie; era ceva nemaiîntâlnit. Regulile pe care le-ar fi încălcat, dacă s-ar fi apropiat mai mult, au făcut-o să ezite – rareori se sfârşea cu bine pentru acel proto care era raportat la Autoritatea Proto-fiinţelor. Cu toate acestea, dacă staţiile santinelelor nu funcţionau, cu siguranţă proto-fiinţele ar fi trebuit să le ajute, aşa cum ar fi procedat cu oricine s-ar fi aflat în suferinţă…

— Se pare că staţiile funcţionau acum câteva minute, şopti Starlock. Părea la fel de nesigur pe cât se simţea şi Luck. Alţi oameni trebuie să fi pornit deja la drum, ca să vină să îi ajute.

Dar când santinela mascul din iarbă murmură „Mi-e atât de sete”, suferinţa lui le-a determinat pe proto-fiinţe să ia o decizie. Luck şi Starlock s-au privit în ochi şi au ieşit dintre copaci.

— Hei! strigă santinela aflată de cealaltă parte a gardului, care i-a reperat imediat, în timp ce înaintau prin iarba care le ajungea până la brâu, îndreptându-se spre amicul lui căzut. Nu vă apropiaţi de el. E rănit!

— V-am văzut căzând, spuse Starlock calm, ridicând bidonul. Voiam să-i dau apă. E în regulă?

— O, slavă lui Tadd, spuse santinela din apropiere.

— Doar că… ştiţi regulile! spuse cel de după gard. Ţineţi-vă labele departe de el!

Luck s-a abţinut să îi dea o replică mânioasă – proto-fiinţele nu se certau cu oamenii, iar Starlock a îngenuncheat şi a turnat nişte apă în gura băiatului rănit. Acesta a băut pe nerăsuflate, dar ochii lui, de un gri ireal, care contrasta puternic cu bronzul pielii şi cu părul auriu, se uitau defensiv la el, în tot acest timp, ca şi cum ar fi putut să-l muşte. („Ochi gri”, îşi zise Luck. Ca bunica prietenei sale, Skylark. Iar pielea lui avea aceeaşi culoare ca a prietenei ei, Riverbend, şi a familiei acesteia. De aproape, cel puţin la acest om, ea conştientiza relaţia rece dintre cele două specii.)

Acolo unde aripile enorme ale santinelei erau lipite de spate, unde ar fi trebuit să fie muşchii necesari pentru a zbura… era doar un fel de pastă, ca o spumă, ca o frişcă roşiatică, uscată. Luck credea că pasta aceea ar fi *fost* cândva muşchi… doar cu o oră în urmă, poate, când zbura… dar acum chiar şi pasta se descompunea, lăsând găuri căscate în spinarea şi pe umerii lui.

După ce s-a oprit din băut, ochii santinelei s-au închis pe jumătate, apoi a început să geamă.

— Am staţie radio, spuse Starlock, ridicând staţia de emisie-recepţie, astfel încât s-o vadă santinela de dincolo de gard. Pot să chem pe cineva pentru voi?

— Cât de departe emite chestia aia? întrebă santinela bănuitoare. Vreo doisprezece metri? Aţi putea la fel de bine

să trimiteţi un semnal cu fum…

Dar s-a oprit şi a început să strige când o bucată mare din aripa lui stângă a căzut, urmată de o cascadă de carne şi pene care se descompuneau din ambele aripi, până când, după doar câteva clipe, aripile i s-au desprins complet de corp şi au aterizat pe pământ, cu două bufnituri greoaie.

— Ce… ce… strigă santinela, isterizată, în timp ce corpul i se desfăcea în bucăţi.

Striga incoerent, iar maxilarul i se deschidea tot mai tare… apoi a căzut pe jos. Când a încercat să vorbească, limba îi atârna, oribil de lungă, în absenţa unei fălci care să o reţină.

— O, asta nu e bine deloc, şopti Luck oripilată. E chiar foarte rău.

Starlock, cu vigilenţa lui concentrată şi obişnuită, a căutat repede printre frecvenţele staţiei, dar Luck nu-şi putea lua ochii de la santinelă. Băiatul – căci acum chiar arăta ca un băiat, mutilat şi îngrozit – scâncea, adunându-şi de pe jos maxilarul căzut. Asemenea aripilor, falca părea să se dezintegreze, iar dinţii albi deveneau din ce în ce mai vizibili. Şi, cu toate că el simţea în mod cert durerea, Luck a constatat fascinată că nu suferea atât de mult pe cât s-ar fi aşteptat. Era ca şi cum oamenii evoluaseră dincolo de agonie.

— La naiba, la naiba, la naiba, la naiba, strigă fata de pe jos. O să-mi cadă şi mie faţa?

Santinela de lângă Starlock şi Luck a început să cârâie:

— Lui i-a căzut faţa? Şi-a făcut falca… ca să guste chestii în vânt.

— Deci, modificările noastre nu mai funcţionează? a întrebat fata.

— Păi, da, zise băiatul care stătea lângă ea.

El renunţase să mai încerce să-şi vadă camarazii şi părea să se chircească.

— Vin ajutoare, le spuse Starlock santinelelor rănite, când a oprit staţia.

Toţi trei se uitau cu optimism la Starlock, ceea ce i-a stârnit lui Luck un fior de nelinişte. Îl auzise comunicând cu

primăria şi că urma să vină medicul din Rezervaţie, nu un om.

— Dar cum o să ajungem la ceilalţi doi? şopti Luck, arătând spre santinelele aflate dincolo de hotarul rezervaţiei.

Privind câmpul energetic, care sclipea, Starlock spuse simplu:

— Trebuie să întrerupem curentul de pe gardul electric.

2. S-AU DEZBRĂCAT LÂNGĂ LAC

Trebuie să întrerupem curentul de pe gardul electric.

Cuvintele acestea i-au transmis lui Luck o stare de nelinişte. În toată copilăria lor, când stăteau întinşi pe un câmp sau se urcau prin copaci, ori când mergeau cu picioarele goale prin apa râului, Luck şi Starlock îşi imaginaseră adesea că întrerupeau curentul electric de pe gardul Rezervaţiei. Acel gest fantastic fusese startul câtorva zeci de aventuri imaginare, care le purtau pe cele două proto-fiinţe dincolo de graniţa habitatului lor, în lumea largă.

— Serios? şopti Luck.

— Cum altfel să ajungem la ei? o întrebă Starlock.

După expresiile feţelor lor n-ai fi zis că erau pe punctul de a-şi împlini un vis din copilărie. Expresia lui părea să spună: „Fac doar ceea ce-mi impun împrejurările”. Stâlpii din oţel ai gardului se aflau la aproape cincizeci de metri unul de altul, iar Starlock părea foarte implicat, privind la cel mai apropiat pilon.

— O să vă aducem înapoi, în Rezervaţie, până vine cineva de la bază să vă ia, le spuse el celor trei oameni. Ştiţi cum funcţionează gardul?

Santinela fără falcă a negat, scuturând capul (cu limba atârnând), şi a ridicat din umeri: „Nu-i treaba mea”.

Îi era greu să nu tresară văzând faţa desfigurată a băiatului, dar Starlock disimula destul de bine.

— Există regulatoare de curent din loc în loc, de-a lungul întregului perimetru – pe partea voastră, explică el, arătând spre şirul de stâlpi care se întindea în ambele direcţii. Începuse instruirea ca inginer în Rezervaţie şi învăţase îndeajuns ca să înţeleagă asta – deşi, în realitate, încă de când era de-o şchioapă, Starlock făcuse tot felul de speculaţii în privinţa felului în care funcţiona gardul Rezervaţiei. Găsiţi un regulator şi folosiţi-l ca să opriţi gardul.

Santinela mutilată se uită, pentru susţinere, la fata care

zăcea la picioarele lui cu ambele glezne rupte. Luck înţelese gândul care-i trecea băiatului prin minte: „Nu trebuie să le lăsăm pe proto-fiinţe să iasă”. Dar fata s-a ridicat atât cât să bâiguie:

— Du-te. Avem nevoie de un doctor şi nu avem staţii.

Aşa că băiatul fără aripi şi fără falcă a plecat pe jos, spre nord.

Santinela din iarbă căzuse într-un somn agitat, iar Luck şi Starlock se retrăseseră la distanţă de el, aşteptând. Starlock se uita prin gard, la peisajul exterior, iar Luck, căreia îi venea greu să-i ghicească gândurile în ultima vreme, îi urmă exemplul, privind spre pădurile şi munţii din afara Rezervaţiei, aşa cum făcuse în fiecare zi a vieţii sale.

— Crezi că noi am fi făcut-o vreodată? îl întrebă ea.

— Să ne furişăm afară din Rezervaţie, ca să explorăm? şopti el, ştiind exact la ce se referea ea. Negă, clătinând din cap. Gardul are doisprezece metri înălţime; santinelele ne urmăreau permanent.

— Dar dacă am fi găsit un mod de a trece peste gard, cum ne imaginam noi. O praştie umană. Un planor. Şi dacă am fi găsit un mod de a evita santinelele. Am fi făcut-o? Doar ca să vedem?

— Probabil că nu, spuse el, gândindu-se puţin. Adică… ce-i acolo? Şi cât ar dura ca Autoritatea Proto-fiinţelor să ne găsească? Şi ce ne-ar face dacă ne-ar găsi?

— Da, încuviinţă Luck.

Acestea fuseseră întotdeauna întrebările. Le puseseră mereu când erau mai tineri, dar la un moment dat încetaseră să mai întrebe, pentru că nu existau răspunsuri.

După trei sferturi de oră, niciun om nu venise să-i salveze pe răniţi, însă vocile altor proto-fiinţe străbăteau prin aer dinspre pădure. Luck şi Starlock s-au ridicat şi atunci Luck văzu din nou santinelele. Pielea ambilor – băiatul din interiorul rezervaţiei şi fata aflată de cealaltă parte a gardului – începea să se rideze profund.

— Starlock, priveşte, spuse ea în şoaptă. Se agravează.

— Cu fiecare minut, încuviinţă el alarmat. Părea că se vor

ofili de tot.

Vocile proto-fiinţelor se auzeau din ce în ce mai tare, iar acum Luck distingea un grup mare de persoane printre copaci. În curând, o mulţime şi-a făcut apariţia prin iarba din apropierea gardului. Erau patru sute patruzeci şi şapte de proto-fiinţe care trăiau în Rezervaţie şi vreo cincizeci dintre ele se opriseră din lucru – cultivat, pescuit, construcţii, cusut şi predat – ca să o urmeze pe Consiliera Twinfate spre graniţă, răspunzând în masă la apelul de urgenţă al lui Starlock. Nu era ceva surprinzător, pentru că era o întâmplare nemaiauzită ca oamenii să cadă.

Mulţimea de proto-fiinţe, care aveau felurite culori de piele, ochi, structuri osoase şi trăsături faciale care-i făceau atât de interesanţi pentru oameni, deveniseră gălăgioase şi turbulente. Dar, la vederea santinelelor căzute, toate au amuţit brusc.

Fiecare persoană din Rezervaţie, până la cel mai mic copil, privise în sus, la oamenii magnifici, care zburau pe deasupra capului lor, şi se gândise: „Frumoşi, dar aroganţi”. Acum, două dintre acele creaturi perfecte picau chiar în faţa lor şi nimeni nu ştia ce ar fi trebuit să simtă.

— A dat cineva de Autoritatea Proto-fiinţelor până acum? întrebă Starlock. Staţiile lor radio sunt defecte.

Gesticula spre cea mai apropiată santinelă şi, în timp ce vorbea, s-a îndepărtat câţiva paşi de Luck. Ea a înţeles repede de ce: o fată din grupul nou-sosit arunca spre ei priviri otrăvite. Era Moonlight, desigur, fata cu care urma să fie împerecheat Starlock.

— Autoritatea nu-mi răspunde prin radio, spuse Consiliera; Twinfate recăpătându-şi glasul, care părea tulburat. Consiliera avea peste o sută douăzeci de ani şi era responsabilul oficial al Rezervaţiei. Am încercat să-i contactez de mai multe ori, fără succes, ceea ce nu s-a mai întâmplat până acum.

— Este şi a treia santinelă, a adăugat Luck, privind făţiş în altă parte decât la Moonlight. Scoate gardul din funcţiune, ca să-i putem lua pe el şi pe fata de afară.

Când au auzit cuvintele „scoate gardul din funcţiune”, un

murmur a străbătut mulţimea de proto-fiinţe. Consiliera Twinfate a făcut câţiva paşi ezitanţi către graniţă. Şi-a frecat bărbia îmbătrânită, părând stânjenită, în timp ce îi examina pe oamenii răniţi.

— Ce spuneai că face celălalt? întrebă ea, uitându-se la Luck.

N-a mai fost nevoie să răspundă pentru că, în clipa aceea, bâzâitul constant al gardului a amuţit. Toţi ochi proto-fiinţelor – căprui-închis, căprui-deschis, căprui-aurii, albaştri, gri şi verzi – se întoarseră spre hotarul Rezervaţiei. Acolo unde fuseseră scânteieri, căldură şi distorsiuni, brusc nu mai era nimic. Gardul nu mai funcţiona. Stâlpii din metal erau la locul lor, dar lumea de pe cealaltă parte nu mai era *pe cealaltă parte.* Era chiar acolo.

— Autoritatea Proto-fiinţelor va fi aici dintr-o clipă în alta, îi avertiză Consiliera Twinfate, de parcă oamenii ei ar fi putut s-o ia imediat la goană, deşi niciunul nu dădea vreun semn că ar avea intenţia de a părăsi siguranţa Rezervaţiei. Probabil că se vor întoarce înainte de căderea serii. E o zi ciudată, dar mâine totul va fi la fel cum a fost mereu.

Nimeni n-ar fi gândit altceva. Totuşi, când Luck a păşit peste linia arsă, unde fusese gardul, pentru a lua santinela de pe cealaltă parte, ochii ei i-au căutat automat pe ai lui Starlock şi a descoperit că şi ochii lui urmăreau să îi întâlnească pe ai ei. Brusc a înţeles: mai devreme purtase o mască indiferentă, ca să nu-şi facă prea mari speranţe că vor trece graniţa Rezervaţiei. Acum, ochii lor s-au întâlnit şi ea a priceput că momentul acela era la fel de important pentru el, cât era şi pentru ea.

Luck era pregătită să înfrunte zgomotul asurzitor al sirenelor puternice, care anunţau sosirea iminentă a vehiculelor Autorităţii Proto-fiinţelor. Dar totul rămase învăluit în tăcere.

Băiatul fără falcă s-a întors. Odată ajuns în câmpul vizual al mulţimii de proto-oameni, el a căzut în genunchi, răpus de epuizare. Luck şi alte câteva proto-fiinţe l-au ajutat să urce pe o targă. A evitat să se uite la falca lui căscată, dar

nu a putut să nu observe că pielea i se zbârcea, la fel ca a camarazilor săi.

Toţi trei oamenii au fost transportaţi pe tărgi de proto-fiinţe, în timp ce Consiliera Twinfate spunea întruna: „Nu ştiu ce putem face pentru oameni”. Starlock nu a mers împreună cu Luck, când mulţimea a pornit înapoi, spre centrul Rezervaţiei. Moonlight îl revendicase, aşa cum făcea mereu când Luck era prin preajmă, şi-l ţinea de mână, rămânând mult în spatele grupului.

Moonlight era cu aproape un an mai mare decât Starlock, deci cu doi ani mai mare ca Luck. La aproape optsprezece ani, răspândea feminitate prin toţi porii. Avea sânii generoşi; şolduri voluptuoase, talia subţire. Avea buze pline şi mâini mici şi gingaşe, dar cel mai grav era că se potrivea cu Starlock; pielea de un cafeniu intens; ochii mari şi negri; părul brunet şi foarte creţ, mai lung decât al lui Starlock, părea o aură impresionantă în jurul capului.

Moonlight şi Starlock aveau să fie împerecheaţi de îndată ce ea împlinea optsprezece ani, peste doar câteva luni. („Nu, nu luni. Cinci săptămâni şi trei zile”, îşi spuse Luck.) Totul la Moonlight anunţa că îi va dărui o duzină de copii lui Starlock; că o să-l facă să o iubească necondiţionat; iar progeniturile lor aveau să fie frumoase şi asemănătoare cu trăsăturile lor genetice specifice, ceea ce însemna că îşi puteau păstra copiii. Sigur că era ridicol – proto-fiinţele nu aveau voie să aibă *doisprezece* copii. Rezervaţia ar fi fost copleşită în câteva generaţii. Totuşi…

— Luck, Luck! Aici erai.

Un băiat roşcovan şi pistruiat alerga spre ea cu răsuflarea tăiată. Era Rocky care, deşi avea părul mai roşu decât al lui Luck şi ochii lui erau puţin mai deschişi, avea un aspect destul de asemănător pentru a fi aproape sigur împerecheaţi, la un moment dat, într-un viitor nu suficient de îndepărtat pentru a fi pe gustul lui Luck.

— Ai alergat până aici? l-a întrebat ea.

Nu-l văzuse în grupul de lângă gardul Rezervaţiei. Probabil auzise cu întârziere ce se întâmpla şi dăduse fuga să se alăture grupului care se întorcea spre primărie.

Rocky i-a pus posesiv o mână pe umăr şi i-a zâmbit.

— Da, zise el, trăgându-şi sufletul, în timp ce mergea alături de ea. De ce nu mi-ai spus că te duci la gard?

— De ce să-ţi fi spus? l-a întrebat Luck.

O enerva faptul că Rocky, care era cu un an mai mic decât ea, presupunea că aveau să-şi petreacă viaţa împreună şi o trata în consecinţă.

— Se descompun, spuse Rocky fără niciun rost, dând din cap spre santinelele transportate pe tărgi şi trăgându-se de prohabul pantalonilor – alt obicei dezgustător. Luck şi-a stăpânit impulsul de a-i da mâna la o parte. Apoi el îi spuse chicotind: Mai ales tipul ăla fără faţă.

— Nu râde de el, îl mustră ea. Dacă erai în locul lui, nu ţi-ai fi dorit să râdă cineva de tine.

— Dar nu sunt, i-a răspuns el vesel. Cu el, sunt cinci oameni pe care i-am văzut de aproape, Luck. Tu câţi ai văzut?

— Şase, i-a răspuns Luck înciudată. O interesa subiectul, chiar dacă Rocky era cel care-l deschisese. Dar mai ales pe Mister Caldwell.

Mister Caldwell era ofiţerul de legătură pentru proto-fiinţe, omul care vizita lunar Rezervaţia, pentru a efectua examinarea oficială a fiecărui rezident şi să ia mostre de ADN. Pielea lui Mister Caldwell era de un albastru marin aprins. Braţele şi picioarele lui erau excesiv de lungi şi elastice, aşa că trebuia să depună un efort foarte mare ca să se ţină drept. Pe gât avea două branhii micuţe, aproape de claviculă, ceea ce le-a determinat pe proto-fiinţe să creadă că petrecea destul de mult timp sub apă.

— Plus aceste trei santinele, îi spuse Luck lui Rocky, numărându-şi întâlnirile cu oamenii, plus alţi doi care au venit o dată împreună cu Mister Caldwell. Ea a început să-i descrie pe ultimii doi: o femeie cu un cap atât de mare, încât îţi tulbura perspectiva când te uitai la ea şi un bărbat cu patru mâini şi patru picioare, dispuse astfel încât să se deplaseze în spirală. Oricare ar fi fost ruptura evolutivă care îi separase pe oameni de proto-fiinţe, aceasta le permisese oamenilor să continue să se dezvolte în mai multe direcţii –

santinele zburătoare, ofiţeri amfibieni de legătură cu proto-fiinţele, vizitatori cu mai multe membre şi cine mai ştie ce.

Rocky era impresionat de lista lui Luck.

— L-ai văzut în persoană pe cel cu patru picioare?

Luck a confirmat dând din cap.

— Am trecut direct unul pe lângă celălalt, la Centrul de Recreere. Fiecare mână avea alt număr de degete.

— Cât de multe? întrebă Rocky. Sau cât de puţine?

Luck ridică din umeri.

— N-am putut număra exact, dar cel puţin zece la o mână şi, poate, doar unul sau două la celelalte.

— De ce crezi că era aşa?

Ea ridică din nou din umeri.

Rocky părea încântat de această informaţie despre oameni şi, totodată, dornic să plece – ca s-o împărtăşească prietenilor săi, probabil. Preţ de o secundă care aproape a paralizat-o, Luck a crezut că va încerca să o sărute, dar înainte să-i vină ideea asta, el a fugit spre un grup de băieţi de vârsta lui.

Ea se felicită că scăpase de el atât de repede. Singură acum, Luck a încetinit pasul până a ajuns în spatele grupului, unde Starlock şi viitoarea lui soţie nu se mai vedeau. Se mută până ajunse aproape de marginea pădurii care acoperea o mare parte din acest sector al Rezervaţiei. Acolo, umbrele alternau cu razele soarelui cald şi briza era încărcată de parfumul florilor sălbatice. Ea s-a întors şi a mers cu spatele, uitându-se în jos, la panta domoală, ce ducea către locul unde gardul nu mai scânteia. Lumea era acolo. Pur şi simplu, *acolo.*

Ca din senin, o mână a prins-o de cot, făcând-o să se sperie. Era Starlock care, în trecut, se furişase adesea în acest fel lângă ea. A tras-o în pădure şi, făcând repede câţiva paşi, au ajuns la o potecă îngustă, folosită de căprioare, ascunşi de privirile celorlalţi, care erau, oricum, mult în faţa lor.

— Mă atingi, spuse Luck, uitându-se în jos, la mâna lui, care zăbovea pe braţul ei gol.

Starlock i-a dat drumul automat, iar ea a regretat că

spusese ceva.

El o luat-o la stânga, unde cărarea căprioarelor se bifurca, iar Luck l-a urmat la fel de firesc cum respira, de parcă nu trecuse nicio zi de când se hârjoneau prin Rezervaţie, ca şi cum plimbarea nesancţionată din dimineaţa aceea ştersese cu buretele ultimii trei ani.

— Ştii că n-am de ales, îi spuse Starlock încet, după ce multă vreme merseseră în tăcere. N-am ales-o eu pe Moonlight.

Erau cuvinte pe care amândoi le evitaseră atâta vreme, pentru că era inutil să le spună cu glas tare. De ce o făcea acum?

— E frumoasă, răspunse Luck, încercând să nu pară amărâtă. Eşti norocos, Starlock. Ar putea fi mult mai rău. Pentru mine, va mai rău.

— Încetează. Luck, de ce încerci să mă răneşti?

Luck a tăcut din nou. Câteva clipe mai târziu erau la râu, mergând în amonte, pe mal. Grupul de proto-fiinţe care transporta oamenii încă se întrezărea din când în când, dincolo de pădure, dar ea şi Starlock erau ascunşi.

— Nu-mi mai pasă, se forţă ea să spună după o vreme. Se străduise atât de mult ca vorbele ei să pară sincere, dar aproape că o ardeau pe gât când le-a rostit. A durat multă vreme, dar ştiu că n-am niciun motiv să-mi mai pese.

— Te rog, Luck, şopti Starlock. Există toate motivele.

Ea îşi privea picioarele, dar continua să-l urmeze, fără să-l contrazică. După ce au ajuns puţin mai departe, el s-a oprit pe malul râului atât de brusc, încât Luck aproape că a dat peste el.

— Vezi unde suntem? a întrebat-o el.

Ea nu fusese atentă, dar acum privea în jurul ei. În faţa lor, lateral faţă de cursul principal al râului, era un iaz adânc şi rece, unde apa îşi croise drum printre pietre, ca să creeze un bazin izolat. Crengile copacilor atârnau deasupra malului, dar soarele pătrundea printre frunze, astfel încât razele lui ajungeau până la nisipul din adâncul iazului, invitându-i să intre.

Ochii lui Luck s-au umplut de lacrimi.

— De ce ai venit aici? l-a întrebat ea cu glasul gâtuit. Nu vreau să fiu aici.

A ieşit de pe potecă, pentru a fugi de acolo, dar a oprit-o brusc vederea unui copac de la marginea iazului. Sculptate pe trunchi erau literele *L+S,* deşi lichenii începeau să crească peste ele.

Starlock era chiar în spatele ei. Nu o atingea, însă îi simţea căldura, fiind la doar câţiva centimetri de ea. Se uita la copac şi Luck a înţeles că, la fel ca ea, îşi amintea şi el ziua aceea, când veniseră împreună în acest loc, în urmă cu trei ani. Ultima şi singura lor după-amiază intimă.

În ziua aceea, lângă acest iaz, au stat spate în spate, astfel încât Luck simţise cum cutia lui toracică se ridica şi cobora, lipită de a ei, în timp ce vorbea.

— Mâine împlinesc paisprezece ani, spusese el.

Luck se uita la imaginea lor oglindită în luciul neclintit al apei – care îi reamintea că ei doi nu vor fi niciodată împerecheaţi. Doar la aniversarea lui Starlock se gândea de săptămâni întregi; paisprezece ani era punctul despărţitor. După ziua lui, contactul fizic le va fi interzis în mod oficial, la fel şi timpul petrecut singuri, nesupravegheaţi. Aşa că perioada în care Luck şi Starlock hoinăriseră prin Rezervaţie împreună se încheiase.

— Poate nu vor afla că ne petrecem timpul împreună, a spus Luck.

— Da, sigur, răspunse Starlock. Ca în cazul surorii mele.

Toţi cei paisprezece ani erau examinaţi în fiecare lună şi, dacă se găsea ADN-ul altcuiva asupra ta, puteai fi înlăturat de acolo. Nimeni nu ştia cât ADN reprezenta prea mult – pentru că, bineînţeles, proto-fiinţele se atingeau accidental adesea, în timpul adunărilor şi la lucru – însă toţi erau de acord că orice schimb semnificativ de biofluide cu o persoană nepotrivită era un motiv suficient pentru a fi alungat. Se întâmplase cu sora lui Starlock, când avea cincisprezece ani. Starlock avea nouă ani pe atunci, iar Luck opt. Sora lui, care se numea Mist, jurase în faţa părinţilor ei şi a lui Mister Caldwell că sărutase un băiat doar de câteva ori, dar fusese de ajuns ca viaţa ei în

Rezervaţie – şi a băiatului – să se termine. La câţiva ani o dată, cineva era luat de acolo.

Chiar dacă ea şi Starlock scăpau cumva nedepistaţi, dacă Luck ar fi avut vreodată un copil cu Starlock, un bebeluş cu pielea creolă şi ochii lui, de exemplu… acel copil avea să fie luat. Copiii micşti, ai proto-fiinţelor, erau duşi să trăiască printre oameni, fără excepţie – erau exemple de amestecuri necorespunzătoare de tipare genetice primitive şi pure.

— Crezi că sora ta a murit? îl întrebă ea.

Starlock ridică din umeri.

— Uneori cred că nu, spuse el în şoaptă, şi mă întreb cum e viaţa ei.

— Şi eu, zise Luck.

— Dar cel mai des mă gândesc că nu mai e în viaţă.

Luck a lăsat o frunză să cadă pe suprafaţa apei şi a privit cum undele micuţe se împrăştiau.

— Dacă am face-o *toţi,* reflectă ea, dacă ne-am răzvrăti toţi deodată… n-ar putea să ne alunge pe toţi.

Starlock se întoarse spre ea şi o prinse de umăr. Era mai afectat de menţionarea surorii lui decât îşi dăduse Luck seama.

— Luck, ei *chiar* ne-ar lua pe toţi sau ne-ar pedepsi pe toţi. Ar fi foarte uşor. Dacă le facem probleme, de ce n-ar împărţi Rezervaţia într-o duzină de rezervaţii, fiecare cu oameni care arată la fel? Sau ar putea să nu ne mai înveţe nimic util. Legămintele sunt ceea ce ne ţin uniţi şi în viaţă. Starlock, care nu era aproape niciodată agitat, o strângea tulburat pe Luck de umăr. Nu vreau să te ia de aici, şopti el. N-aş putea trăi ştiind asta.

Luck a dat uşor din cap. Visurile ei de nesupunere erau doar nişte iluzii. Consecinţele punerii lor în practică ar fi fost prea severe.

— Dar ce ar trebui să facem după ziua de mâine? şoptise ea.

— Nu pot să-mi imaginez, spusese Starlock. Nu vreau să mă gândesc la asta.

Ştiind că era ultima zi când erau singuri, au profitat din plin de ea. S-au dezbrăcat de tot, chicotind stânjeniţi, dar

redevenind serioşi când au alunecat în apa rece a iazului. Timizi la început, apoi din ce în ce mai naturali, se atinseră unul pe altul după pofta inimii. Nu aveau decât treisprezece ani şi nu se întâmplase nimic serios, dar Luck îşi amintea cum mâinile alunecau pe corpul celuilalt, fine şi înfrigurate de apa iazului, cu piepturile îngemănate, strâns îmbrăţişaţi, ei s-au sărutat îndelung şi dulce, având doar capetele deasupra apei.

Acum, în acelaşi luminiş, trei ani mai târziu, Starlock a eliminat spaţiul dintre ei şi s-a lipit strâns de ea. Luck a inspirat brusc, simţind greutatea şi căldura lui. Mâna lui a alunecat în jos, pe braţul ei, şi şi-a împletit degetele cu ale ei. Ea analiza degetele astfel îmbinate, alb-deschis şi cafeniu-închis, alternând. Complet opuşi.

— Santinelele cad, oamenii nu răspund prin staţiile de emisie-recepţie, şopti el aproape de urechea ei. Noi doi traversând linia de graniţă. A fost ca şi cum am ieşit din vieţile noastre pentru un minut, Luck. O clipă doar, dar poate există o speranţă…

— Nu există, spuse Luck încet, cu inima bubuind în piept. Autoritatea o să vină în Rezervaţie şi totul o să revină la normal. Îşi desprinse mâna din a lui. Fusese o greşeală să meargă singuri la gard şi plimbarea asta prin pădure era o nebunie şi mai mare. Glasul i-a tremurat când i-a zis: Aş muri, dacă te-ar lua. Şi am muri amândoi, dacă ne-ar lua copiii. Ea a păşit într-o parte şi a refuzat să se uite la el. Ar trebui să te speli mai zdravăn pe mâini când ne întoarcem, îi spuse ea, deşi ştia că aceasta era o precizare răutăcioasă şi inutilă, ca să nu identifice urmele mele pe tine.

Apoi s-a întors la ceilalţi.

3. I-AU IGNORAT PE BĂTRÂNI

La centrul medical din Rezervaţie, proto-fiinţele au făcut tot ce au putut pentru santinele, ceea ce nu era prea mult. Oasele lor rupte nu păreau să aibă vreo legătură cu starea lor generală şi toţi trei se zbârceau în continuare. Au murit înainte să vină ora cinei. Şi nimeni de la Autoritatea Proto-fiinţelor nu răspundea prin radio.

În seara aceea, la cină, în sala de mese din Rezervaţie, Consiliera Twinfate s-a lansat într-un discurs sinuos, care suna ca orice altă alocuţiune auzită de Luck de la o persoană mai vârstnică din Rezervaţie, toate putând fi reduse astfel: „Viaţa e bună, Rezervaţia noastră e frumoasă. Să le păstrăm astfel.”

— …toţi vor continua munca zilnică, în timp ce aşteptăm răbdători să primim veşti de la Autoritatea Proto-fiinţelor, spunea Twinfate, iar vocea ei croncănită creştea şi scădea în timp ce se legăna uşor, în jurul microfonului. (Luck bănuia că era obosită după plimbarea până la graniţă şi înapoi, din dimineaţa aceea.) Fireşte, toate Legămintele trebuie respectate şi nimeni nu are voie să se apropie de gard…

Consiliera Twinfate avea trăsăturile băştinaşilor din insulele Pacificului de Sud, deşi părul ei cândva negru era acum aproape complet alb. Era din prima generaţie în Rezervaţie, unul dintre orfanii fondatori, care fuseseră aduşi din diferite locuri din lume, tocmai când avea loc Marea Schimbare. Ea şi ceilalţi din primul grup fuseseră crescuţi de oamenii care doreau să menţină în viaţă o populaţie de proto-fiinţe. Specimenele din acea primă generaţie de proto-fiinţe crescuseră şi se căsătoriseră între ele, potrivit legămintelor şi trăsăturilor fizice, bineînţeles, iar populaţia din Rezervaţie crescuse timp de o sută de ani, devenind ceea ce era acum.

Curriculumul şcolii din Rezervaţie fusese stabilit de acel prim grup de proto-fiinţe şi modelase felul în care toate generaţiile ulterioare percepeau lumea… lumea care acum

aparţinea oamenilor şi în care proto-fiinţele nu mai aveau voie să trăiască. Era o lume pe care nicio proto-fiinţă nu putea să şi-o imagineze, cu excepţia pădurilor, câmpurilor şi munţilor care se puteau vedea în jurul Rezervaţiei şi cu excepţia unor hărţi vechi, în care erau prezentate oraşe în care nicio proto-fiinţă în viaţă nu călcase vreodată, a descrierilor din romane, adesea vechi de sute de ani şi pe baza cărora puteai contura în detaliu o lume cu trăsuri, cu cai şi fum de cărbune sau o lume cu automobile şi avioane hodorogite, dar care cu siguranţă nu înfăţişau lumea aşa cum era ea acum. Confruntată cu acest necunoscut, Rezervaţia era o oază unde puteai duce un trai confortabil, într-un peisaj rural, cu şapte sute şaptezeci şi şapte de kilometri pătraţi de teren fertil.

Pentru Consiliera Twinfate şi pentru multe proto-fiinţe, asta era destul. Luck, pe de altă parte, făcuse din bibliotecă a doua ei casă. După ce i-ai citit pe Dickens şi pe Dickinson, după ce ai lecturat selecţii din mitologia greacă şi paginile scrise de o femeie numită Brontë, şi chiar câteva ale unui bărbat numit Vonnegut, sau dacă ai citit măcar părţile din acele cărţi care treceau de procesul de revizuire al Autorităţii Proto-fiinţelor, uneori te gândeai la un alt stil de viaţă.

Bineînţeles, profesorii din Rezervaţie le explicaseră lui Luck şi colegilor ei de clasă, de la bun început, de ce nu existau proto-fiinţe în romanele şi manualele lor. Când scriitorii spuneau *persoane* şi când spuneau *oameni,* se *refereau* la proto-fiinţe, pentru că *toţi* erau proto-fiinţe pe atunci. La asta se referea cuvântul *oameni.* Apoi venise Marea Schimbare şi îl făcuse să însemne *mai mult* decât oameni sau, poate, se gândea Luck, ceva neomenesc. Evoluaseră şi luaseră cuvântul cu ei.

— De ce nu putem trăi cu oamenii? o întrebase Luck pe profesoara ei, smulgând hohote de râs de la ceilalţi copii.

— Gândeşte-te, Luck, spusese profesoara. Ai citit despre oamenii de Neanderthal. Aveau multe în comun cu proto-fiinţele, totuşi, nu i-ai pune să trăiască lângă noi în Rezervaţie. Şi-ar dori propria lor viaţă şi nu ar fi în siguranţă

în Rezervaţie, cu electricitate şi echipamentele necesare fermei şi cu alte astfel de lucruri.

— Deci, lumea de acolo nu e sigură pentru proto-fiinţe? întrebase Luck.

Profesoara îi explicase atunci despre tratat. Noua specie, în numeroasele ei forme, se răspândise în toată lumea, dar le oferise proto-oamenilor un loc ideal unde să trăiască şi protecţie. Iar Legămintele nu erau o povară prea mare.

În sala de mese a Rezervaţiei, reveria lui Luck a fost întreruptă când Consilierei Twinfate i se tăie vorba în chip gălăgios.

O voce tânără şi hotărâtă spuse:

— Ştiţi că Rezervaţia nu e autonomă, nu-i aşa?

Era Sunchance, un bărbat de vreo douăzeci de ani, care i-a luat consilierei microfonul fără să-i ceară permisiunea. Un murmur de indignare s-a auzit de la masa lungă, unde se aflau cei mai vârstnici locuitori din Rezervaţie, dar el a ignorat acest aspect şi a început să explice singurul lucru care conta – faptul că oamenii le asigurau treizeci la sută din ce era necesar ca Rezervaţia să supravieţuiască. Dacă oamenii nu apăreau cu lunile, Rezervaţia avea să rămână, în cele din urmă, fără mâncare, dacă nu făceau câteva schimbări drastice.

— Bineînţeles că se întorc, spuse Consiliera Twinfate, încercând să ia din nou microfonul.

Sunchance s-a ferit de ea, a păstrat microfonul şi a spus:

— Trebuie să ieşim în lume şi să aflăm ce se întâmplă. Ca să putem face un plan. Cine e de acord cu mine?

— Se întorc! strigă Consiliera, ridicând vocea pe deasupra larmei.

Dar nimeni nu o mai asculta. Oamenii se ofereau voluntari. Luck şi Starlock, care stăteau în colţuri opuse ale încăperii, şi evitau să se privească, totuşi au ridicat mâna, în acelaşi moment.

4. N-AU ÎMPĂRŢIT ACELAŞI CORT

— Luck, uite! E ceva acolo, jos! a strigat Rocky ceva mai sus, pe potecă.

Luck mergea într-un grup de patru, dar rămăsese în urmă. Se deplasaseră spre nord-est toată ziua, în direcţia care, din câte redau hărţile, avea să-i ducă în oraş. Bineînţeles, hărţile proto-fiinţelor erau destul de vechi, dar nu muţi un oraş, nu-i aşa?

Luck se bucurase de fiecare pas făcut în afara Rezervaţiei – la început. Dar acum începea să simtă că lumea de afară semăna mult cu lumea din interiorul Rezervaţiei. Nu văzuseră altceva decât peisaje rurale, pustii, iar lui Luck îi venea greu să-şi menţină concentrarea.

Erau multe echipe de căutare, formate din proto-fiinţe, şi fiecăreia dintre acestea i se atribuise o rută puţin diferită către oraş, pentru ca şansele de a întâlni oameni pe drum să crească, oameni care să-i ajute să contacteze Autoritatea Proto-fiinţelor sau să explice, poate, de ce nu răspundeau cei de la Autoritate. Din întâmplare (sau, mai bine zis, la cererea mamei lui Starlock), Starlock şi Moonlight fuseseră trimişi împreună cu alt grup, pe alt drum. Deşi Luck îl respinsese pe Starlock, mergând împreună ore întregi, gândurile îi reveneau, iar şi iar, la ei doi…

Rocky, care o trăgea de braţ, a smuls-o din aceste gânduri.

— Luck, e o aeronavă aici, jos! Chiar în faţă!

Ea bănuia că mama ei aranjase ca Rocky să fie inclus în echipa ei de căutare, ca parte din campania de diminuare a aversiunii lui Luck faţă de el. Arătându-şi enervarea, îşi smulse braţul din strânsoarea lui Rocky, dar tot îl urmă cu entuziasm. Au ieşit dintre copaci şi au ajuns în dreptul unei văi care se întindea la picioarele lor. În mijlocul văii era o aeronavă prăbuşită. Ferestrele, ca ochii unei insecte, erau sparte, elicele erau îndoite, cabina fiind parţial zdrobită. Era primul semn de civilizaţie pe care îl văzuseră până atunci.

— E transportul care vine în Rezervaţie în fiecare lună? întrebă Luck.

— Aşa pare, zise Rocky. Hai să-i ajungem din urmă!

Ceilalţi doi membri ai grupului erau la jumătatea dealului. Rocky a încercat să o ia de mână pe Luck, dar ea şi-a tras repede mâna. El nu părea să se supere sau să observe măcar respingerea, pentru că mâna lui se îndrepta deja spre prohab. Luck abia s-a abţinut să nu i-o plesnească. Se întreba dacă va fi nevoită să procedeze aşa tot restul vieţii… în timp ce Starlock ar fi renunţat de tot să reziste farmecelor lui Moonlight.

— Hai, Luck! o îndemnă Rocky, în timp ce cobora panta, pentru a ajunge în vale.

Luck îl urmă, încercând să-şi adune gândurile. De ce-i păsa atât de mult de Moonlight? Se împăcase – în mare parte – cu ideea că Starlock era împerecheat cu ea de multă vreme. Totuşi, îi păsa. Foarte mult. Şi Starlock… de ce o dusese la iaz, lângă râu, un loc în care evitase să ajungă chiar şi cu gândul?

— Opreşte-te, zise Luck cu glas tare.

— Ce? întrebă Rocky.

— Nu tu, spuse ea. Vorbeam cu mine însămi.

— De ce vorbeşti singură? o întrebă Rocky.

— De ce n-aş vorbi?! se răsti ea.

— Să nu ne certăm, spuse el mărinimos, ca şi cum erau împerecheaţi de ani de zile şi era obişnuit cu toanele ei.

Când s-au apropiat de ceilalţi, liderul grupului, un bărbat trecut de patruzeci de ani, care se numea Larkspur, a privit prin ferestrele sparte ale navei. Apoi a strigat:

— E Mister Caldwell! Şi pare mort.

Luck şi Rocky au alergat pe ultima porţiune de drum, ca să ajungă mai repede la ei. Uşa pasagerului era parţial distrusă. Dar, unindu-şi forţele, au reuşit să o împingă în sus. În interior, moale în centurile scaunului pentru pasager, era ofiţerul de legătură cu proto-fiinţele, cu epiderma lui albastră. Mister Caldwell de-abia mai putea fi recunoscut. Pielea lui frumoasă se zbârcise peste tot, deşi în unele locuri se lăbărţase într-un fel de spumă amorfă,

aşa că avea porţiuni care arătau ca un mucegai, cu aspect pufos, scânteietor. Braţele sale lungi nu erau decât nişte funii vâscoase. Gura îi era căscată într-un rânjet sinistru, cu dinţii albi expuşi. Părea mumificat şi un miros dulceag, chimic, plutea dinspre corpul lui.

În mod evident, era mort, totuşi, Larkspur, dintr-un simţ al datoriei, a atins gâtul omului ca să-i simtă pulsul, apoi clătină din cap. Proto-fiinţele ştiau cum să reacţioneze în cazul morţii acestui om, care avusese puterea de a scoate proto-fiinţele din Rezervaţie, care inspectase deseori camerele lor private, de dormit, ca să verifice dacă se petrecea ceva necuvenit, acest om care luase mostre de ADN de la copiii proto-fiinţelor, ca să le verifice din nou descendenţa…

— A venit la noi în clasă o dată, spuse Rocky. Nu era prea amabil.

— Îmi amintesc, spuse Luck.

În ziua în care Mister Caldwell îi spusese profesoarei că voia să „observe curiozităţile Rezervaţiei la joacă”. Când profesoara îl întrebase politicoasă ce voia să spună, întrucât elevii nu se jucau, ci studiau, el explicase că se referea la faptul că aceştia *învăţau.* Proto-fiinţele erau, desigur, ca o bibliotecă, spunea el, şi fiecare proto-copil era o carte din acea bibliotecă. Dar minţile lor erau doar nişte curiozităţi – stranii efecte secundare. Oricât de mult iubea Luck volumele din bibliotecă, nu-i plăcea ideea de *a fi* o carte.

O răsuflare cutremurată de pe celălalt scaun îi sperie pe toţi.

— Pilotul trăieşte! spuse Larkspur.

Trăgând de uşa opusă, au găsit o femeie prăbuşită peste butoane. Respira prelung, răguşit, iar ochii ei pe jumătate închişi îi studiau pe proto-oamenii care stăteau în faţa ei. Luck nu putea fi sigură, dar se părea că femeia nu se bucura deloc să-i vadă. Era ceva mânios în privirea ei.

— Aţi obţinut… ce-aţi vrut… atunci? horcăi femeia.

Nimeni nu ştia ce să înţeleagă din întrebarea asta.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Larkspur. Ţi-e rău? Ai vreo

o boală?

— Voi ar trebui să ştiţi… spuse femeia înveninată.

De-a lungul părţii de sus a pieptului ei, un şirag, ca un colier de piele şi muşchi, s-a dizolvat în cutia toracică. Luck a întrezărit un fragment de ţesut pulmonar roz-deschis, umflându-se şi dezumflându-se în timp ce vorbea. În rest, femeia nu era mumificată, ca Mister Caldwell, dimpotrivă, pielea ei arăta ca o masă solidă în mişcare. Uitându-se mai atent, Luck a observat nişte picturi, ca nişte tatuaje vii, care se zvârcoleau şi săreau şi alunecau pe carnea femeii. Arătau obscen de vii, pe epiderma acestei muribunde.

— Priviţi! a şoptit Cloud, tânăra care era a patra din echipă.

Arăta spre braţele femeii-pilot. Muşchii acesteia se dezintegrau centimetru cu centimetru, ca şi cum un fitil aprins o mistuia. În urma acestui „fitil”, tatuajele ei rămâneau încremenite şi neclare pe oasele care ieşeau exagerat de mult în evidenţă. În timp ce priveau, descompunerea s-a extins şi la scalpul de sub părul multicolor.

— Ar trebui s-o mutăm pe pământ? întrebă Cloud.

— Nu… mă… atingeţi, spuse răguşit femeia.

A încercat să atingă medalionul din aur, un fel de amuletă care atârna pe butoane, dar nu a mai avut vlaga necesară pentru a face asta.

Luck a desfăcut lanţul de aur, ca să îl pună în mâna femeii şi, pentru o clipă, a rămas captivată de imaginea de pe medalion. Era o hologramă delicat redată, cu un om cu părul negru şi lung căzut pe frunte, pe o parte, şi cu păr castaniu, cârlionţat, pe cealaltă parte. Acesta avea un ochi negru şi unul verde pe faţa presărată cu diferite culori şi texturi ale pielii. O frumoasă lumină aurie radia din capul lui, în timp ce ridica spre ea braţele multicolore şi zâmbea.

Femeia-pilot şopti:

— Voi, naturaliştii… staţi acolo… vă uitaţi la mine cum mor… A respirat prelung. Este lumea lui, nu a voastră…

Ultimele cuvinte de-abia s-au mai auzit. Femeia a rămas cu gura deschisă, iar ochii îi erau afundaţi în orbite atunci

când a murit.

Lui Rocky i-a venit să vomite şi s-a întors cu spatele. Toate proto-fiinţele s-au retras dezgustate de lângă nava de transport.

— De ce crede ea că noi am făcut asta? întrebă Luck, simţind că i se face rău. Nu văzuse niciodată acel om până atunci, dar simţea ura intensă a femeii. Îi detesta doar pentru simplul fapt că erau proto-fiinţe?

— Oare mor toţi? întrebă Cloud.

— Sunt prea mulţi, spuse Luck. Nu pot să moară *toţi.*

— Dar, Luck, toţi oamenii pe care i-am întâlnit au fost afectaţi, explică Larkspur. Şi Mister Caldwell nu trăieşte în oraş? Dacă a zburat de acolo, toţi oamenii din acea zonă înseamnă că au fost contaminaţi de... orice ar fi chestia asta.

— Sau, dacă nu, o să se molipsească în curând, a încuviinţat Cloud. Cred că s-a extins pretutindeni.

Luck a realizat în ce direcţie o lua discuţia. Ceilalţi voiau să se întoarcă. Încercând să pară raţională, nu dornică, spuse:

— Totuşi, ar trebui să mergem în oraş. Gândiţi-vă puţin. Trebuie să aflăm exact ce s-a întâmplat cu Autoritatea Proto-fiinţelor. Dacă nu mergem mai departe, nu o să ştim niciodată.

Larkspur a avut o clipă de ezitare, a cântărit argumentul ei, dar a scuturat din cap.

— E adevărat. Trebuie să aflăm de Autoritatea Proto-fiinţelor. Dar am văzut destule, încât să pricepem că oamenii au necazuri şi că trebuie să ne gândim cum să ne hrănim singuri, cel puţin o vreme. Ar trebui să ne întoarcem în Rezervaţie şi să le spunem asta.

În seara aceea, înainte de apusul soarelui, au campat pe culmea de deasupra văii, de unde se puteau întoarce în Rezervaţie în dimineaţa zilei următoare. În timp ce Luck aduna lemne pentru foc, avea priveliştea clară către nord, unde se zărea grupul lui Starlock instalându-şi propria tabără.

Câteva ore mai târziu, după o cină frugală şi încă o ceartă despre înaintarea spre oraş – pe care Luck a ratat-o – stătea întinsă, trează, în cortul pe care îl împărţea cu Cloud, uitându-se la materialul foilor de cort, gândindu-se mai întâi la Starlock, apoi la oameni. Întotdeauna se prezentaseră ca fiind perfecţi şi invincibili. Inofensivi, în mare parte, cu excepţia farselor ocazionale puse la cale de o santinelă sau a unei remarci acide din partea lui Mister Caldwell. Putere inofensivă – asta era firea lor. Luck de-abia putea să-şi imagineze că ceva, chiar şi o molimă, putea să-i doboare.

După ce toţi ceilalţi adormiseră şi în tabăra ei se lăsase tăcerea, Luck şi-a pus haina şi cizmele, şi-a luat sacul de dormit şi pacheţelul cu provizii păstrate de la cină şi a ieşit în tăcere din cort.

Înţelegea logica planului lui Larkspur, care susţinea că trebuiau să se întoarcă acasă şi, dacă n-ar fi fost ea cea care văzuse santinelele căzând sau cea care le găsise, şi dacă nu şi-ar fi pus în gând să ajungă în oraş sau măcar să vadă şi să cunoască o mai mare parte din lume, ar fi acceptat decizia lui. Dar aşa stând lucrurile, Luck nu era încă pregătită să se întoarcă acasă.

Aerul nopţii era cât se poate de calm şi, deşi luna nu se ridicase încă, lumina stelelor îi permitea să vadă la mare distanţă. A pornit spre nord, către strălucirea firavă a focului de tabără ce se stingea.

Până să ajungă în locul unde campase grupul lui Starlock, cam o oră mai târziu, Luck era obosită şi înfrigurată, iar focul noii tabere se stinsese de mult. S-a furişat tăcută printre cele două corturi şi a ascultat, gândindu-se că avea să-l găsească pe cel al fetelor, că se va furişa înăuntru şi va rămâne acolo întreaga noapte. Dimineaţă va încerca din nou să le convingă pe celelalte proto-fiinţe să continue drumul spre oraş – sau să meargă împreună cu ele, dacă ăsta era deja planul lor. Era sigură că Starlock, cel puţin, nu voia să se întoarcă.

Neauzind nimic din niciun cort, Luck a tras fermoarul celui mai apropiat şi a privit înăuntru. Ochii i se adaptaseră

de mult la vederea nocturnă şi a distins cu uşurinţă interiorul. Două siluete umbrite stăteau culcate înăuntru. Una din ele a deschis ochii, a văzut-o şi s-a ridicat în capul oaselor. În lumina slabă, trăsăturile conturau chipul lui Starlock.

— Luck, a şoptit el. Cum… cum ai ajuns aici?

— Starlock, a început ea.

Dar restul propoziţiei i-a pierit pe buze. Recunoscuse cealaltă siluetă din cort, care dormea dusă, cu un braţ peste mijlocul lui Starlock şi un picior peste ale lui: Moonlight.

În timp ce stătea în faţa cortului, cu gura formând un O de mirare, Luck conştientiza vag că reedita o scenă din unul dintre nenumăratele romane pe care le citise, privind cum Starlock dădea repede la o parte braţul lui Moonlight şi se ridica în genunchi.

— Noi doar… ea a vrut… începuse el, continuând scenariul pe care Luck îl mai citise şi cu altă ocazie. Luck, nu puteam să refuz când…

Nu voia să mai audă. Luck a închis gura, a lăsat foaia de cort să cadă şi a luat-o la goană, părăsind tabăra.

A alergat până a rămas fără suflu, apoi a mers cât de repede putea. Inima îi bătea nebuneşte, însă părea să nu transmită căldură în restul corpului.

— Nu contează, scânci ea.

S-ar fi întâmplat în cele din urmă. Aveau să fie împerecheaţi peste cinci săptămâni, iar Luck îl refuzase. Totuşi… totuşi, lumea trecea prin momente de cumpănă, de câteva zile. Începuse să creadă că aceste ultime săptămâni ar putea fi… nu ştia exact cum crezuse că ar putea fi. Diferite. Dar Starlock i se dăruise lui Moonlight – sau Moonlight îl luase pe el. S-a terminat.

Luck a mers mai departe împleticindu-se, până când oboseala a împiedicat-o să mai înainteze, apoi, simţindu-se la fel de pustiită ca peisajul, şi-a desfăcut sacul de dormit sub coroana amplă a unui stejar şi a aţipit singură.

5. AU ŞOPTIT ÎN ÎNTUNERIC

Când s-a trezit, la primele raze de lumină, Luck a constatat că sentimentele ei se limpeziseră, transformându-se într-o hotărâre înverşunată. A decis să meargă singură spre est. Dacă Autoritatea Proto-fiinţelor o găsea şi o pedepsea, foarte bine. Şi aşa, ce o mai aştepta acum pe ea în Rezervaţie?

La prânz, Rocky a prins-o din urmă. Luck ştiuse că se îndrepta spre drumul principal, unde aveau să se întâlnească în cele din urmă toate echipele de căutare, dar crezuse că era mult înaintea celorlalţi şi a fost complet surprinsă văzându-l că se apropie gâfâind pe potecă şi că stă lângă ea când s-a aşezat pe o piatră, ca să mănânce nişte pastramă şi să privească spre orizont.

Rocky s-a aşezat direct pe pământ, ars de soare, cu răsuflarea tăiată, cu sacul de dormit şi legătura cu provizii lovindu-se unele de altele, când le-a aruncat pe jos, în praf. După ce şi-a tras sufletul, şi-a trecut mâna prin părul asudat şi i-a zâmbit lui Luck, de parcă n-ar fi fost nimic mai firesc decât faptul că o urmărea.

— Oricum te duci în oraş, spuse el, bând cu poftă din bidon.

Luck a confirmat, dând din cap.

— Ai citit biletul meu?

Lăsase un bilet în cort, ca să-l vadă ceilalţi şi să nu piardă vremea căutând-o.

— Bilet? Nu. Eu… eu m-am trezit foarte devreme şi am văzut că ai plecat. Dar am bănuit încotro ai plecat. Tonul lui lăsa de înţeles că aceasta era cea mai inteligentă concluzie imaginabilă. Trebuia să mă mişc repede, ca să te prind din urmă! Mă bucur că te-ai oprit pentru prânz.

— Aş fi preferat să fiu singură, Rocky.

El a zâmbit, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Aiurea. Nimeni n-ar vrea să fie singur pe aici. Practic, e treaba mea să te protejez, Luck. Şi ard de nerăbdare să văd cum arată un oraş.

— S-ar putea să fie mulţi oameni muribunzi *în* oraş, îi spuse Luck, rearanjând cuvintele, pentru a-l descuraja să vină după ea. Nu o să fie distractiv.

Rocky a ridicat din umeri şi a strâmbat din nas, apoi a spus:

— Şi ce dacă mor? Sunt doar oameni, Luck. Nu trebuie să ne întristăm pentru ei. Sunt mii de oameni. Sau milioane. Şi nu cred că le pasă de noi pe cât spunea profesoara de la şcoală.

Ea nu intenţiona să fie de acord în mod făţiş cu Rocky, indiferent de subiect, dar în secret se gândea că ultima idee ar putea fi adevărată. Şi se părea, spre nemulţumirea ei, că tocmai se învoise, fără să vrea, ca el să o însoţească. Deşi n-ar fi recunoscut-o niciodată nici faţă de ea însăşi, era uşurată că avea un însoţitor.

— Crezi că o să fie cai? întrebă Rocky.

— În oraş? Nu cred. De sute de ani nu mai sunt.

— Atunci, maşini?

Luck a ridicat din umeri.

— Poate.

Au mers prin peisajul deluros, împădurit, toată după-amiaza aceea de primăvară şi s-au oprit pentru cină la apusul soarelui. Au făcut un foc, la care Luck a încălzit o conservă cu supă, când crengile au fost date la o parte şi în luminiş a apărut Starlock. Luck a simţit un val de bucurie când l-a văzut (venise după ea!), care s-a stins repede, câteva clipe mai târziu, când a apărut şi Moonlight, părând puţin ciufulită, dar frumoasă, per ansamblu.

A urmat o pauză care a durat atât de mult, de parcă ar fi trecut o jumătate de oră. În acest timp, s-au petrecut trei lucruri: Moonlight a înţeles unde şi spre cine îi conducea Starlock, Luck a priceput că Starlock îşi adusese iubita cu el, chiar şi Rocky a participat, cu o dezamăgire vizibilă, la sosirea lui Starlock – pentru că, bineînţeles, toţi tinerii din Rezervaţie ştiau ce simţiseră cândva Luck şi Starlock unul pentru altul.

— Unde sunt ceilalţi din grupul vostru? a întrebat Luck într-un târziu, punând capăt tăcerii.

Apoi a revenit lângă foc, la supa ei, care aproape fierbea.

— Vin şi ei, a răspuns Starlock. Luck era bucuroasă să remarce că părea irascibil. Am găsit nişte oameni morţi azi-dimineaţă şi ceilalţi din grupul nostru au rămas să-i îngroape.

— Alţi morţi, spuse Rocky oftând cu subînţeles.

— Cei pe care i-am găsit noi erau adolescenţi care escaladau o stâncă, explică Moonlight.

S-a aşezat chiar lângă Luck, de parcă erau cele mai bune prietene. Era cam dezastru. A scos o bucată de pastramă din buzunar şi a luat o înghiţitură. Cumva, în cazul lui Moonlight, chiar şi mâncatul pastramei căpăta o feminitate aparte.

— Au căzut când au început membrele să se usuce, le-a spus Starlock pe un ton mai stins. Încă stătea în picioare, de parcă era paralizat, la marginea luminişului. Numai unul mai trăia, pentru că încă nu începuse să urce. Picioarele pur şi simplu s-au prăbuşit sub el.

— Dar a murit când încă eram noi acolo, a completat Moonlight, preluând din nou firul povestirii. A vorbit puţin cu noi, dar pe urmă…

Ea a mimat figura celui decedat, cu gura căscată şi ochii închişi.

— În cele din urmă, i-a cedat inima, explică Starlock. Oricare ar fi cauza care îi face să se usuce, procesul se întâmplă destul de repede, dar pare să dureze mai mult până afectează organele interne.

— De ce aţi venit voi înainte? întrebă Luck indiferentă. Sunteţi amândoi nerăbdători să vedeţi oraşul? A apăsat puţin pe cuvântul „amândoi”, sperând ca Starlock să o contrazică şi să protesteze, să spună că nu voia să o ia pe Moonlight, dar el nu a făcut asta, desigur.

Dând din cap spre Starlock, Moonlight spuse:

— Băiatul ăsta caraghios a decis că e mai bine să o facem mai curând. Voia să ajungă imediat în oraş. Moonlight a bătut cu palma locul de lângă ea, chemându-l pe Starlock să vină lângă foc. El s-a apropiat, dar nu s-a aşezat. Luck a văzut totul, deşi nu şi-a luat privirea de la

supă. Nu avea de gând să se uite în ochii lui Starlock. Nu avea niciun sens să meargă singur – e prea periculos! a continuat Moonlight. Aşa că am venit şi eu.

Îşi încălzea mâinile agile mişcându-le repede în dreptul focului, iar în mintea lui Luck a apărut, involuntar, imaginea mâinii drepte pe pieptul lui Starlock. Îşi imagina degetele fetei alunecând pe sub hainele lui…

— Tu de ce ai plecat înainte? o întrebă Starlock pe Luck.

Încă uitându-se la mâncare, Luck spuse:

— Pentru că am de gând să aflu ce se întâmplă.

După ce au mâncat toţi, Starlock a montat cortul pe care-l adusese. Toţi patru încăpeau confortabil înăuntru, cu tot cu sacii de dormit. Moonlight s-a aşezat împreună cu Rocky, la mijloc, ca o pavăză, despărţindu-i pe Luck şi Starlock, care stăteau la marginile opuse. Apoi, Rocky a spus mai degrabă galant: „Nu vreau să-ţi fie frig, Luck, aşa că o să stau eu la margine”. Ceea ce însemna că Luck o să stea între el şi Moonlight. Lui Luck aproape că i se făcuse pielea de găină, din pricina stânjenelii, în timp ce liniştea se aşternea în cort.

Simţea că aţipeşte când o voce care îi vorbea direct în ureche a făcut-o să tresară speriată:

— E prima dată când dormim împreună.

Era Rocky, care, din fericire, vorbea suficient de încet pentru a nu fi auzit de ceilalţi.

— Nu dormim împreună, Rocky, i-a şoptit Luck. Doar împărţim un cort.

— Vrei să te sărut? îi spuse el încet. Nu o să avem probleme. Toţi ştiu…

— Nu, şuieră Luck.

— Dar, dacă m-ai săruta *tu* pe *mine?*

— E acelaşi lucru, deci *nu.*

S-a străduit să fie cât se poate de fermă, deşi vorbea foarte încet.

— De ce nu?

Deşi şoptea, a putut auzi tânguiala din glasul lui.

— Nu suntem împerecheaţi, răspunse ea.

— Dar *vom fi.*

— Poate, a admis Luck. Dar nu acum, peste ani de zile.

— Un an şi şapte luni, murmură Rocky, ca şi cum calendarul vieţii lui Luck era scris pe interiorul pleoapelor lui şi îl consulta tot timpul. Apoi, respirând în urechea ei, propuse: Aş putea să-ţi ating sânii. Fetelor le place asta, nu-i aşa?

— Culcă-te! îl ţistui Luck, ridicând braţele, ca să se acopere.

Rocky a tăcut atunci şi, după puţin timp, l-a auzit respirând regulat, în somn. Însă Luck avea impresia că Moonlight şi Starlock se foiau în sacii lor de dormit, îşi imagina freamătul mâinilor care se căutau, al buzelor care se atingeau…

Pentru a doua seară la rând, s-a strecurat afară din sacul de dormit şi din cort, mişcându-se cât putea de încet. Odată ajunsă afară, Luck a simţit frigul, dar se bucura de amorţeala oferită de aerul rece. Tabăra lor era la poalele unui deal împădurit, cu brazi înalţi de jur-împrejur. Cerul nopţii suspendat deasupra siluetelor zvelte ale copacilor magnifici era înţesat de stele.

S-a îndreptat spre pârâiaşul din apropiere, de la marginea luminişului, şi a îngenuncheat. A fost întâmpinată de chipul ei neclar şi întunecat, aşa cum apărea el reflectat pe suprafaţa apei. Şi-a dat multă vreme cu apă rece pe faţă, bucurându-se de răcoarea tăioasă. Apoi a tresărit speriată, când o mână a prins-o de cot. Era Starlock, bineînţeles, ghemuit la câţiva centimetri distanţă.

Luck, neavând chef să aprecieze talentul lui de a se furişa lângă ea, şi-a tras mâna şi s-a ridicat. El a dus un deget la buze, apoi a prins-o din nou de braţ, ignorând împotrivirea ei, şi a păşit peste pârâu. Starlock a condus-o o bună bucată de drum printre copaci, destul de departe încât să fie siguri de intimitate.

— Nu m-am culcat cu Moonlight, şopti el.

— Era evident că nu dormeaţi, spuse Luck, smulgându-şi din nou braţul din mâna lui.

— Ea… ea tot spunea că îi e frică să doarmă în sălbăticie.

Ceilalţi s-au enervat şi m-au pus să stau în cort cu ea.

— Starlock, am văzut-o încolăcită pe tine.

Aproape că scuipă cuvintele.

— Eram complet îmbrăcat!

Luck s-a oprit. Era adevărat. Fusese îmbrăcat când îl văzuse, dar…

— Nu. *Te-am văzut.* Vă ţineaţi în braţe. Sunt sigură că sunteţi destul de isteţi să vă descurcaţi, în ciuda hainelor.

Ea ridicase uşor vocea, nu mai vorbea chiar în şoaptă.

— Ssst! Să nu o trezeşti, te rog! Luck, îşi face griji pentru mine. Şi pentru *tine.* Ar trebui să fiu partenerul ei, iar acum lucrurile sunt… *confuze* şi ea vrea să-i fiu alături.

— Deci te-ai culcat cu ea, ca să o faci să se simtă mai bine?

— *Nu* m-am culcat… Uite, m-a sărutat de vreo două ori şi n-am respins-o, bine? Ăsta e adevărul. Doar ne-am pupat, ca nişte copii.

— Minunat.

Cuvântul a fost deosebit de caustic.

— Mi-ai zis să te las în pace şi aveai dreptate! spuse Starlock exasperat. Ştii că trebuie să-mi petrec restul vieţii cu Moonlight, probabil. Nu pot să fiu nepoliticos cu ea, nu pot să-i spun că nu o vreau. Ce se întâmplă când oamenii vor prelua din nou controlul Rezervaţiei, Luck? Chiar dacă durează câteva luni? Dacă nu ne trimit pe toţi de aici, pentru că am trecut graniţa, atunci o să fiu împerecheat cu Moonlight şi până la nouăzeci de ani o să mă facă să regret că am respins-o.

Era cel mai lung discurs pe care i-l ţinuse în ultimii ani.

Luck i-a întors spatele frustrată şi tremurând.

— Ştiu, a vorbit ea în cele din urmă. Pentru că aşa era. De aceea nu-i spusese lui Rocky să plece, de aceea îl suportase, cu toate că o irita foarte tare. Până la urmă, va fi nevoită să trăiască împreună cu el. Doar că… imaginează-ţi cum ar fi fost dacă m-ai găsi pe mine aşa, cu Rocky.

— I-aş rupe gâtul, spuse Starlock fără ezitare. I-aş trage un pumn de i s-ar lipi nasul ăla pistruiat de ceafă.

— Atunci, e bine că nu l-ai auzit cum încerca să-şi bage

mâna pe sub bluza mea mai devreme.

— Ce?! şuieră Starlock. O să-l rup în două pe morcovul ăla!

Luck zâmbi, dar era doar o mască. Acum că mânia ei se domolea, era foarte conştientă de apropierea lui Starlock. Exista o atracţie magnetică între ei, aşa că depunea un efort considerabil să rămână pe loc. Apoi, a şoptit:

— Am început să sper…

— Şi eu.

— Trebuie să încetez să mai sper, Starlock. Pentru că asta mă face să simt că eşti al meu. Şi, dacă nimic nu s-a schimbat cu adevărat… A fost groaznic azi-noapte, când v-am văzut pe voi doi.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Ea îl aprobă, dând din cap, acum îl credea. În realitate, ştia deja. Îi venise mai uşor să fie furioasă, decât să se gândească la cât de mult îşi dorea să fi fost ea cea care se îmbrăţişa cu el în cort.

— Tremuri, spuse el.

Îşi scoase haina şi o puse pe umerii ei. Ea încercă să nu-l privească, dar era greu. Era *chiar acolo.*

Starlock a stat departe de ea câteva clipe, apoi, ca şi cum nu s-ar mai fi putut abţine, s-a apropiat şi o cuprins-o în braţe. Nu se îmbrăţişaseră de trei ani şi Luck uitase cât de bine era să fii cu tot corpul lipit de altă persoană. Era mai înalt decât ultima dată când făcuseră asta – mai înalt, mai puternic şi mai pasional.

— Cum aş putea să mă culc cu ea? şopti Starlock. De când am văzut santinelele căzând, nu mă gândesc decât că s-ar putea schimba ceva. Îmi imaginez că te duc înapoi, la iazul acela de lângă râu…

— Încetează, te rog, opreşte-te!

Dar el nu a ascultat-o; s-a aplecat şi buzele lui le-au găsit pe ale ei. Pentru o clipă s-au sărutat, chiar s-au sărutat cu adevărat, şi era uimitor cât de bine era.

Luck s-a retras, împingându-l cu braţul de lângă ea.

— Mai întâi trebuie să aflăm, i-a şoptit ea. Te rog. Altfel nu o să pot îndura.

Starlock a aprobat-o, dând din cap, şi a rămas la distanţă de ea, deşi Luck simţea acel magnetism ce-i trăgea înapoi, unul în braţele celuilalt.

— E bine că Moonlight şi Rocky sunt aici, a spus el în şoaptă. Dacă am fi fost doar noi doi, nu m-aş mai fi oprit niciodată.

6. AU GĂSIT MAI MULT DECÂT UN ORAŞ ÎNCONJURAT DE ZIDURI

Au ieşit din pădure în după-amiaza următoare şi au observat că se aflau pe o culme ce se deschidea deasupra unei văi adânci. Dar Luck şi ceilalţi nu au remarcat nimic din peisaj, n-aveau ochi decât pentru oraş. Era la peste un kilometru şi jumătate distanţă, înconjurat de un zid înalt. Citise despre aşezările urbane în cărţile vechi, îşi imaginase cum ar fi trebuit să fie ele... dar în viaţa reală, acest oraş era imens. Clădiri înalte, din sticlă, se înălţau din centrul oraşului, se îmbrânceau unele pe altele, pentru spaţiu, se ridicau tot mai sus, mult deasupra zidului, şi străpungeau cerul. Aceste construcţii erau de toate formele şi toate culorile imaginabile, având drept trăsături comune doar înălţimea şi sticla. Era un cilindru albastru-deschis, care se legăna în curenţii de aer; o coloană albă şi înaltă, acoperită pe toate părţile cu faţete ascuţite, din cristal, ca o armură sclipitoare, de diamant; un fel de turn geometric schimbător, cu dreptunghiuri, hexagoane şi trapeze întrepătrunse, dispărând şi ieşind în relief, în timp ce se mişcau în bătaia vântului. Alt turn reflecta cerul şi oraşul în toate nuanţele curcubeului, iar culorile se furişau pe faţadele lui într-un spectacol în continuă schimbare. O duzină de alte clădiri erau conectate prin pasarele arcuite, formând o încrengătură argintie, care se răspândea prin tot oraşul. Luck citise cândva o carte despre un loc numit Oz, iar oraşul din interiorul zidului îi amintea de el.

I-au trebuit câteva momente ca să observe fumul care se ridica din zeci de locuri, de după zid. Nori negri atârnau grei şi aproape nemişcaţi în aer.

— Clădirile ard, spuse ea.

— Cred că sunt centrale electrice. Starlock arătă către trei dintre cele mai apropiate dâre. Construcţiile învăluite în fum abia se mai zăreau pe deasupra zidului. Toate trei arătau ca nişte structuri din ţevi lucioase, împletite, cu cele mai mari coşuri rotunde pe care le văzuse Luck vreodată.

Am văzut poze în cărţile noastre de inginerie, a explicat el, pentru că, evident, în Rezervaţie foloseau panouri solare şi generatoare diesel.

— Oamenii se luptă? întrebă Rocky.

— Şi ce pute aşa? întrebă Moonlight.

Briza tocmai îşi schimbase direcţia şi o duhoare copleşitoare pătrunsese până la ei din valea de jos. Era un miros care de vreo oră începuse să se simtă din ce în ce mai mult prin aer, a remarcat Luck, dar abia acum, când vântul bătea spre ei, îşi făcea cu adevărat simţită prezenţa. Luck a mai făcut câţiva paşi, apropiindu-se de marginea platoului, pentru a vedea mai bine valea.

— O, Dumnezeule mare! Priviţi, le spuse ea celorlalţi.

Cuvintele erau incredibil de nepotrivite, totuşi, doar atât a reuşit să rostească văzând scena care se desfăşura sub ochii ei.

Celelalte proto-fiinţe au venit lângă ea, pe margine, astfel încât toţi patru au înţeles că centralele electrice în flăcări erau cea mai mică problemă a oraşului. Adevărata oroare era chiar sub ei. Un exod în masă.

Platoul se deschidea deasupra a două drumuri enorme, care ieşeau din tunelurile de sub zidul urbei. Unul din acele drumuri venea direct spre ei, făcea o curbă sub dealul pe care stăteau ei, apoi continua spre sud. Artera era sugrumată de vehicule terestre şi de oameni morţi. Cadavre scofâlcite zăceau în fiecare maşină sau erau împrăştiate pe margine, de-a lungul drumului.

— Nu cred că a fost o luptă, observă Starlock.

Părea că i se face rău privind devastarea.

— Au încercat să iasă din oraş când boala – sau ce o fi asta – i-a lovit, murmură Luck.

— Şi au tot mers până au început să moară, completă Starlock. Focurile… am văzut ce se întâmplă când toţi muncitorii se prăbuşesc deodată.

Se vedea destul de bine locul unde un vehicul se oprise brusc, făcându-le pe celelalte să se izbească de el. Asta se întâmplase iar şi iar, pe măsură ce reuşiseră şi alte maşini să treacă, doar ca să se oprească puţin mai încolo.

— Cei care erau încă în viaţă au încercat să scape mergând pe jos, a şoptit Luck, uitându-se la cadavrele întinse în aer liber. Aveau toate formele, mărimile şi culorile – niciunul nu mai avea ceea ce ai fi putut numi în mod rezonabil „picior”. Ceva mai departe erau nenumărate aeronave prăbuşite.

Luck ştiuse că existau milioane de oameni, dar numărul acela fusese nesemnificativ pentru ea înainte de acest moment. Vedea mai multe fiinţe vii decât i se întâmplase vreodată în viaţa ei. Numai că… nu mai erau vii.

Trăgându-şi gulerul bluzei peste nas, Moonlight şopti:

— Pute îngrozitor.

Cadavrele erau decedate deja de câteva zile, iar duhoarea se ridica în valuri şi se rostogolea spre ei în bătaia brizei. Însă nu era mirosul de hoit, de animal mort, la care se aştepta Luck.

— Miroase a moarte şi a bomboane, icni Rocky, ridicând un braţ peste partea de jos a feţei.

Descrierea era foarte potrivită. Era, îşi spuse Luck, ca şi cum cineva amestecase miasma de şobolani morţi cu aroma de caramel. S-a prins de nas, încercând să nu i se facă rău.

— Priviţi! zise Starlock.

O aeronavă se ridicase peste zidul oraşului. A făcut o manevră stranie, în picaj, apoi a zburat direct către cele patru proto-fiinţe care stăteau pe platou.

— Vin spre noi, şuieră Moonlinght, prinzându-l pe Starlock de braţ. L-a tras spre marginea pădurii. Trebuie să plecăm. O să ne ia pentru că am plecat din Rezervaţie.

— Crezi că e adevărat? întrebă Rocky, uitându-se la Luck. Ar trebui să ne ascundem?

Luck se temea că Moonlight avea dreptate, dar refuza să fie de acord.

— N-am venit până aici ca să fug acum, i s-a adresat ea lui Starlock şi, privindu-l, şi-a putut vedea propriile sentimente oglindite în ochii lui.

— De ce te uiţi la ea? întrebă Moonlight.

Starlock a luat mâinile lui Moonlight în ale lui şi i-a spus

cu tot calmul de care era în stare:

— Oamenii au alte probleme acum, Moonlight. Poţi să te ascunzi, dacă vrei. Eu nu o voi face.

Nava serios avariată a aterizat mai degrabă forţat, la câţiva metri de Luck şi Starlock, stârnind o furtună de nisip şi obligându-i să se ghemuiască şi să-şi acopere ochii, chiar şi pe Moonlight şi Rocky, care se retrăseseră la câţiva metri către copaci. Motoarele s-au oprit brusc şi uşa din spate s-a deschis cu o bufnitură. Trei siluete în tricouri şi pantaloni cu un model pe care Luck îl recunoştea drept „camuflaj”, s-au rostogolit în iarbă. Numai că…

— Sunt proto-fiinţe! zise Starlock încet. S-a uitat spre Luck, aşteptând ca ea să confirme cele spuse de el. Nu-i aşa?

Luck i-a privit cu atenţie pe nou-veniţi. Nu aveau culori ciudate, capete de mărimi nepotrivite sau membre în plus, deşi toţi trei erau atât de vlăguiţi, încât le-a luat ceva timp să stea drepţi şi unul dintre ei nici măcar nu a reuşit. Acela tuşea atât de mult de la praful care se învârtea în aer, încât se ţinea de genunchi şi se legăna în faţă şi-n spate, încercând să oprească spasmele. Ceilalţi doi, tuşind şi ei, s-au apropiat de Luck, Starlock, Rocky şi Moonlight, părând uimiţi, parcă.

— Bună, Semenilor! El şi camarazii lui erau tineri, poate abia trecuţi de douăzeci de ani şi toţi erau foarte murdari. Cu puţin efort, a reuşit să stea drept şi s-a bătut cu palma în piept. Eu sunt Matt, ei sunt Jason şi Raul. Vă salutăm aşa cum se cuvine în natură.

— Eu sunt Starlock, spuse el.

— Şi eu sunt Luck, zise ea. Şi voi sunteţi pro…

— Noi… noi vă salutăm aşa cum se cuvine în natură, repetă nou-venitul.

Văzând că proto-fiinţele ezită, cel care stătea pe jos s-a târât în faţă şi a întrebat:

— Voi nu… voi nu sunteţi naturalişti? El spune „Vă salutăm aşa cum se cuvine în natură, apoi voi spuneţi cealaltă parte.

— Voi nu învăţaţi salutul în pavilionul vostru? întrebă primul, perplex. Ar trebui să spuneţi: „Toţi suntem Semeni în natură”.

Nesigură, privindu-l pe Starlock, Luck a început:

— „Toţi suntem Semeni…” dar s-a oprit când unul care nu vorbise încă l-a apucat de cămaşă pe cel care se numea Matt, răvăşit de emoţie şi aproape strigând, zise:

— Pentru că ei nu sunt, *nu* sunt. Priviţi! Sunt, sunt complet negri şi complet albi. Şi portocalii, adăugă el, dând din cap spre Rocky.

Feţele nou-veniţilor păreau cumva şocate.

— Nu crezi că sunt…? întrebă unul.

— Adevăraţi? completă cel aflat încă pe jos. Vrei să spui că sunt adevăraţi?

Matt s-a bătut o clipă în piept, ca şi cum ar fi vrut să-şi pornească plămânii, apoi li s-a adresat proto-fiinţelor cu o politeţe formală:

— Noi suntem „naturalişti”. Nu ne facem modificări, pentru că e groaznic să-ţi faci aşa ceva. Dar voi nu aveţi modificări pentru că…

S-a oprit să se bată din nou cu pumnul în piept.

— Pentru că sunteţi proto-fiinţe! spuse celălalt, care stătea în picioare, luându-i vorba din gură. Fir-ar a dracului de Fiică, voi sunteţi proto-fiinţe!

Luck şi ceilalţi au confirmat, dând nedumeriţi din cap, în timp ce Luck se gândea la modul în care folosise cuvântul *dracului* (citise înjurături în multe cărţi, dar nimeni nu le folosise vreodată în Rezervaţie). Cei trei naturalişti – orice o fi însemnat asta – au strigat şi s-au lovit unii pe alţii în umăr, iar unul chiar l-a ridicat pe cel de pe jos şi l-a prins de cap, cu o uimire afectuoasă. Totul dădea impresia că tocmai li se împlinise cea mai fierbinte dorinţă. Proto-fiinţele erau uluite de manifestarea lor.

În cele din urmă, unul dintre cei nou-veniţi încetă hârjoneala şi tuşi aproape un minut întreg. Ceilalţi doi stăteau tăcuţi pe jos, trăgându-şi sufletul. Luck se simţea liniştită de înfăţişarea lor aparent inofensivă, deşi tusea lor era îngrijorătoare – tusea apărea rareori în Rezervaţie,

numai atunci când cineva inhala fumul de la focul de tabără.

— Voi nu sunteţi proto-fiinţe? întrebă Luck.

— Am vrea noi! spuse cel numit Matt. Noi suntem oameni obişnuiţi, un amestec din toate.

Arăta spre faţa şi părul lui, apoi către cel mai apropiat amic. Trăsăturile ambilor bărbaţi păreau banale pentru Luck, cu excepţia aspectului general, parcă se trăgeau din diverse părţi ale lumii şi apoi ar fi fost amestecaţi.

Matt a continuat să vorbească, afişând o neîncredere jovială.

— V-am văzut prin telescopul din observatorul nostru şi m-am gândit doar la *forma* voastră, ştiţi? zise el. Şi dacă eraţi sau nu înarmaţi. Nu m-am gândit la culoarea voastră sau de unde aţi venit. Sincer, nici măcar nu eram sigur că proto-fiinţele există cu adevărat. Miz Babbidge o s-o ia razna.

— Eu *nu* intru în oraş, obiectă Moonlight cu un şuierat grav, care trebuia să-i mascheze cuvintele, deşi ajunseseră cu uşurinţă la Luck, şi nici tu nu ar trebui să o faci, Starlock.

Naturaliştii ceruseră entuziasmaţi ca proto-fiinţele să vină cu ei în oraş, unde aveau să fie hrăniţi şi informaţi şi, poate, chiar sărbătoriţi, spuneau ei, de restul naturaliştilor. („Voi sunteţi, într-un fel, speranţa omenirii, le spusese cel care se numea Jason. În voi credem toţi acum.”)

Proto-fiinţele se retrăseseră într-un loc ferit, printre copaci, la vreo cincizeci de metri de aeronavă, ca să se gândească la oferta lor.

— Crezi că miroase la fel de rău în oraş? întrebă Rocky.

— O să fie mult, mult mai rău, spuse Starlock. Oricâţi oameni au reuşit să iasă pe drum, cu maşinile, s-ar putea să fie de zece ori mai mulţi înăuntru.

— Şi… dacă sunt morţi de atâtea zile… spuse Luck.

S-a cutremurat toată, la acest gând.

— Eu *nu* merg, a repetat Moonlight, fără să-şi mai bată capul să coboare vocea, de data asta. Ceilalţi membri ai echipelor noastre de căutare o să ajungă în scurt timp aici

şi pot să se ducă ei. Starlock, îţi interzic…

— Moonlight, spuse el, tăindu-i vorba, ştiai că vin în oraş. De asta am venit. Ceilalţi o să ajungă aici, până la urmă, dar noi putem afla *chiar acum* ce se întâmplă.

Moonlight gesticulă înnebunită spre drumul aflat jos, în depărtare.

— Ăsta a fost planul înainte să vedem toţi oamenii morţi. Unul sau doi nu înseamnă mare lucru, sigur, dar asta o să fie… o să fie îngrozitor.

— *Este* îngrozitor, zise Luck, lăsând, în sfârşit, să se vadă neliniştea ei în legătură cu Moonlight. O să fie cel mai groaznic lucru pe care l-a văzut vreunul dintre noi. Dar eu nu mă întorc.

Briza se înteţi din nou, purtând mirosul de moarte şi dulciuri. Rocky a vomitat. Era verde la faţă, pe sub pistrui.

— Nu cred că ar trebui să te duci, îi spuse Rocky. E dezgustător. Parcă aş *respira* stârvurile lor. Ştiai că există atât de mulţi oameni? Ar trebui să mergem acasă.

— Nu, răspunse Luck, ferindu-se de mâna lui Rocky. Dacă merg acasă, sunt doar o proto-adolescentă, aşteptând să mi se spună ce să fac. Nu vreau să aştept. Vreau să ştiu *acum.* Dacă Autoritatea Proto-fiinţelor e încă acolo, complet operaţională, într-un fel de carantină specială? Sau, dacă nu e? Când a văzut faţa lipsită de expresie a lui Rocky, ea a adăugat: Nu te-ai gândit niciodată că ar putea exista ceva şi în afara Rezervaţiei, Rocky?

— Doamne, Luck, spuse Rocky jignit. Eu doar spun că e scârbos.

Moonlight se uită de la Starlock la Luck şi apoi iar la el.

— Vrei să fii cu *ea,* spuse ea şoptind teatral, cuprinsă de neliniştea pe care, în mod evident, se străduia să o controleze.

Luck îşi întoarse privirea, dar nu putea să nege bucuria pe care o simţea auzind-o pe Moonlight spunând-o cu glas tare.

— Trebuie să ştiu ce ne aşteaptă, a zis Starlock cu blândeţe. Apoi a pus o mână pe umărul ei. Tu nu vrei să ştii?

Moonlight a luat o mizerie de pe pantaloni şi a evitat să-l privească în ochi.

— Nu trebuie să aflu *chiar acum,* spuse ea.

— Atunci, ar trebui să aştepţi să ajungă ceilalţi aici, îi spuse el încet.

— Bine, a răspuns Moonlight în cele din urmă. Du-te şi află care e viitorul *nostru* şi pe urmă vino înapoi.

L-a sărutat pe Starlock pe buze, dar Luck a observat că Starlock s-a tras puţin în spate, iar buzele abia dacă li s-au atins. Pe urmă, Moonlight s-a încruntat spre Luck şi le-a întors amândurora spatele.

Luck şi-a amintit că era şi Rocky prezent acolo, când băiatul a tras-o de mânecă.

— La revedere, Luck, i-a spus el serios.

Imitând-o pe Moonlight, s-a apropiat ca să o sărute pe Luck pe gură, dar ea a făcut un pas înapoi, aşa că sărutul a aterizat în zona umărului. Rocky nu s-a supărat – părea încântat că reuşise să-şi lipească buzele de orice parte a ei.

Starlock şi Luck s-au întors spre naturalişti. El a pus precaut o mână pe spatele lui Luck – niciunul din ei nu era sigur ce credeau oamenii despre un astfel de contact – şi s-au îndreptat către nava care îi aştepta.

7. AU INTRAT PE TERITORIUL OAMENILOR

Nu mai fuseseră într-o aeronavă până atunci, aşa că nu puteau să-şi dea seama dacă acest vehicul era capabil de zbor sau nu. După ce şi-au pus centurile de siguranţă – Luck, Starlock şi naturalistul pe nume Raul, care stătea în spate, iar ceilalţi doi erau în faţă, la butoane – motoarele aeronavei au pornit silenţioase, stârnind un adevărat vârtej. Luck s-a ţinut strâns de scaun, în timp ce vehiculul se ridica în aer, într-un nor de praf. Motoarele zornăiau şi bubuiau înălţându-se de pe marginea dealului şi purtându-i pe deasupra dărâmăturilor de pe drumul de jos.

La un viraj amplu, Luck a văzut terenurile agricole, care înconjurau oraşul. Soarele apunea către vest, iar în lumina aurie, câmpurile se întindeau spre orizont, la est, pline de cereale maronii şi uscate. Apoi, aeronava a făcut un nou ocol, în locul culturilor compromise, Luck vedea acum oamenii morţi.

Pilotul tuşea în timp ce zburau. De câte ori tuşea cu putere, butoanele zvâcneau, iar avionul sălta prin aer. Raul, care stătea de-a curmezişul faţă de Luck, în spate, nu tuşea, dar stătea cu ochii închişi, de parcă se concentra să respire corect.

— Te simţi bine? îl întrebă Starlock.

El a dat din cap fără să deschidă ochii.

— Fumul şi cadavrele în descompunere ne afectează. Ne ard plămânii.

— Cum au murit toţi? întrebă Starlock.

— Repede, răspunse Raul. Acum şase zile, această... uscăciune catastrofală.

În timp ce vorbea, tuşea scurt.

— Sunt atât de mulţi, şopti Luck, uitându-se pe geam.

— Da, zise Raul cu ochii încă închişi. În Denver, în interiorul graniţelor marcate de zid, acum o săptămână, numărul lor se ridica la vreun milion şi jumătate de oameni.

Un milion şi jumătate era o estimare şocantă, pe care Luck nu putea s-o cuprindă cu mintea. Mergând cu un

vehicul pe cer, întâlnind naturaliştii, care aproape puteau fi proto-fiinţe, întrezărind fragmente ale dezastrului de sub ei, de pe pământ – ea simţea că îşi pierde simţul realităţii. A reuşit să întrebe:

— Toţi au murit?

— Cei mai mulţi. S-au jucat cu natura, nu-i aşa? Raul inspiră greoi. A dus o mână acoperită de praf la piept, ca şi cum ar fi vrut să monitorizeze modul în care îi funcţionează plămânii. În spaţiul îngust al aeronavei, Luck realiza, după miros, că nu se spălase de ceva vreme. Noi, naturaliştii, de ani de zile am tot spus că nu putea să dureze. Că *nu avea* să dureze. Aroganţa lor a adus rasa umană în pragul extincţiei. Miz Babbidge o să vă explice mai bine. Ea e mai metodică.

Uitându-se la Raul, Luck spuse:

— Nu ştiam că oamenii pot să semene atât de mult cu proto-fiinţele.

— Majoritatea nu seamănă, răspunse el. Dar naturaliştii da, pentru că noi nu ne facem modificări. De aceea noi nu am fost infectaţi.

— Modificări, şopti Starlock, testând cuvântul.

Luck şi-a amintit că santinelele de la gardul Rezervaţiei folosiseră acelaşi cuvânt. Santinela femelă spusese: „Deci, modificările noastre dau greş?”

— Când spui modificări, te referi la lucruri precum aripile şi branhiile? întrebă Luck.

— Modificări. Schimbări. Raul deschise ochii şi se uită cu o uimire mută la Luck. Voi nu ştiţi despre modificări.

— Noi… noi ştim că oamenii sunt diferiţi şi că sunt deosebiţi în multe feluri distincte, zise Luck, uitându-se spre Starlock, pentru susţinere, iar el a încuviinţat dând din cap. Dar ei se nasc diferiţi, nu-i aşa?

— Unele modificări sunt programate în ADN-ul lor. Culoarea ochilor, înălţimea, reflexele, explică el, trăgând aer cu precauţie. Dar lucrurile importante – picioarele, aripile, în fine – astea vin mai târziu. Îţi alegi şi îţi adaugi ce vrei.

— Deci, deci…

Luck nu găsea cuvintele care să îmbine afirmaţia lui cu ceea ce ştia ea despre omenire.

— Dar oamenii sunt o specie nouă, spuse Starlock.

— A fost Marea Schimbare, adăugă Luck.

Raul se uita nedumerit la ei.

— Ce anume? întrebă el.

Proto-fiinţele s-au uitat una la alta, simţind cum lumea lor se schimbă. Oamenii evoluaseră. Sau nu?

— Spuneţi că nu există nicio diferenţă, de fapt, între noi şi oameni? întrebă Starlock, întorcându-se din nou spre Raul.

— Sigur că nu, spuse el simplu. Singura diferenţă e aroganţa.

— Dar… a început Luck, neştiind cum să termine propoziţia.

— Hei! strigă Starlock deodată, arătând spre fereastra din faţă. Ai grijă!

În locul carnagiului şi congestiei rutiere, se uitau la zidul oraşului, care se ridica uriaş în faţa lor… şi se îndreptau direct spre el.

Brusc, a început şi Raul să strige:

— Jason! Eşti mult prea…

Dar Matt, care stătea pe scaunul din dreapta, s-a prăvălit peste el.

— Ce naiba faci?! strigă Matt la pilot. O să ne prăbuşim!

Pe scaunul pilotului, Jason se ţinea de piept.

— Nu pot să respir… a icnit el.

Matt l-a prins cu ambele mâini şi l-a ridicat de pe scaun. Aeronava s-a smucit şi s-a înclinat vertiginos spre stânga. Matt s-a aşezat pe locul pilotului şi a tras de manete. Aeronava a planat, făcând un viraj amplu şi abrupt, aproape de drum. Luck şi Starlock au fost aruncaţi în faţă, în ciuda faptului că purtau centurile de siguranţă. În timp ce cădeau, s-au luat de mână. Ea şi Starlock aveau să fie alte două leşuri pe care nu le va mai găsi nimeni niciodată…

…apoi aeronava s-a redresat. Matt înjura motoarele într-un limbaj mai colorat decât citise Luck vreodată. Câştigau altitudine. Motoarele aparatului de zbor au pulsat şi s-au

zdruncinat, dar au reuşit, în cele din urmă, să se înalţe deasupra zidului, iar oraşul s-a dezvăluit în faţa lor.

Luck a surprins câteva frânturi din peisajul macabru: fum, vehicule care staţionau oprite anapoda pe străzi, un foc care ardea în depărtare. Apoi, aeronava a evitat clădirile mai joase, aterizând în forţă, într-o curte uriaşă, din beton, situată în mijlocul unui complex de clădiri joase.

Cei trei naturalişti au împins uşa cu piciorul şi s-au rostogolit afară. Duhoarea a izbit-o pe Luck încă de la deschiderea uşilor – putreziciune şi caramel, mirosul era mult mai intens decât cel din exteriorul oraşului. Aerul părea îmbâcsit de această putoare.

— Bun venit în Denver, zise Matt, întinzând mâna murdară spre Luck.

Ea şi Starlock şi-au desfăcut centurile de siguranţă şi au ieşit din navă. Lui Luck îi tremurau picioarele, în timp ce stătea pe beton. Mormane de echipament erau adunate peste tot – cutii şi conserve cu mâncare erau stivuite până la şase metri înălţime, alături de haine, componente radio, provizii medicale. Cei trei însoţitori făceau semne unui grup de oameni – naturalişti, a presupus Luck, pentru că semănau cu proto-fiinţele – care se apropiau dinspre o clădire.

Starlock şopti:

— Să nu spunem prea multe până nu înţelegem ce se întâmplă.

Luck a dat aprobator din cap. Senzaţia că ieşise din mediul său familiar şi pătrunsese într-un loc complet necunoscut era copleşitoare. Se simţea ca fata aceea, Alice, când a păşit în Ţara Minunilor – numai că această ţară a minunilor arăta şi mirosea îngrozitor.

Într-o clipă, grupul nou a ajuns lângă ei. Luck şi Starlock erau înconjuraţi de oameni cu eşarfe şi măşti din hârtie, care să-i ferească de mirosul pătrunzător de cadavre. O femeie mai în vârstă, care avea ochii de un căprui-deschis şi care era, în mod evident, conducătoarea lor, şi-a scos eşarfa care îi acoperea nasul şi gura, dezvăluind pielea zbârcită şi bronzată. Aproape ceremonios, femeia a

îngenuncheat în faţa proto-fiinţelor şi le-a luat mâinile între ale ei.

— Nobile proto-fiinţe, le spuse ea. Cât de frumoase sunteţi! Şi sunteţi exact ceea ce ne trebuia.

8. AU FOST ADMIRAŢI PESTE MĂSURĂ

Femeia s-a prezentat drept Miz Babbidge. Arăta de vreo şaizeci de ani, după părerea proto-fiinţelor, deşi Luck habar nu avea cum se manifesta vârsta la naturalişti (ceilalţi oameni, ca Mister Caldwell, nu păreau să îmbătrânească deloc).

— Sunt Camarada Şefă printre naturalişti, le explică ea. Acum, când doar noi am mai rămas, presupun că se poate spune că eu conduc oraşul Denver. Aţi fost doar voi doi? Credeam că iscoada a spus patru.

— Ceilalţi au decis să ne aştepte în afara oraşului, răspunse Starlock.

Luck se întrebă dacă celelalte echipe de căutare ajunseseră deja pe promontoriu sau dacă Rocky şi Moonlight erau încă singuri, lamentându-se, poate, în privinţa viitorilor lor consoţi. Acum păreau incredibil de îndepărtaţi.

Miz Babbidge i-a privit enervată pe cei trei naturalişti care le aduseseră în zbor pe cele două proto-fiinţe în oraş.

— Speram că îi aduceţi pe toţi, spuse ea.

Vorbea cu un şuierat ciudat, ca şi cum şi pe ea o dureau plămânii, aşa că propoziţia asta sună astfel: „Ssssperam că îi aduceţi pe toţi-hhh”.

Matt a tuşit şi a zis:

— Vrei să ne întoarcem?

— Poate mai târziu, i-a răspuns Miz Babbidge cu asprime, apoi s-a uitat spre soarele care apunea şi a adăugat: Sau mâine, poate. („Mâine-hhh.”) Şi-a îndreptat din nou atenţia spre Luck şi Starlock şi le-a zâmbit cu simpatie. Ne-ar plăcea să vă primim pe toţi aici, bineînţeles. Haideţi.

Cu un gest, le-a permis celorlalţi să plece şi naturaliştii s-au împrăştiat. Miz Babbidge le îndrumă pe proto-fiinţe prin curtea din beton, printre teancurile de provizii, către clădirile din capătul estic al complexului. Întregul ansamblu era înconjurat de un zid înalt, care îl izola de străzile de afară.

— Mai sunt mulţi oameni încă în viaţă în oraş? o întrebă Starlock.

— N-avem de unde să ştim, dar nu pot fi prea mulţi, răspunse Miz Babbidge, de parcă era vorba despre o întâmplare nefericită, deşi nu neaşteptată, şi nu merita să-şi bată capul cu ea. Acolo ne-am instalat dormitoarele, spuse ea, arătând una dintre clădiri. O să găsim un loc pentru voi doi, desigur. Încă nu avem apă curentă, dar peste câteva zile poate vom avea. Le-a atras atenţia către o construcţie mică şi joasă, spre care se îndreptau şi a spus: Acolo am instalat bucătăriile şi un laborator. („Bucătăriilehhhh” şi „laboratorul-hhh.”)

— Ce fel de laborator? întrebă Starlock. Studiaţi maladia? Ar putea fi o cale de a o opri?

— Nu, spuse ea. Era un *nu* decisiv, ca o lovitură de pumnal, atât de puternică, încât s-a oprit după ce a rostit acel cuvânt. Cei cu modificări au primit pedeapsa cuvenită. Dar sunt încântată că vă interesează, spuse ea cu un ton agreabil. Mi-ar plăcea să vă arăt ce facem în laborator. Şi pe urmă, ceva de mâncare?

— Sigur, i-a răspuns Luck.

Era târziu şi era înfometată.

— Mâncarea e singura care nu reprezintă o problemă. (Cu şuierat, cuvântul s-a auzit „problemă-hhhmm.”) Denver are suficiente provizii pentru a hrăni un milion de oameni. Alimentele conservate ne asigură necesarul de hrană luni sau chiar ani întregi.

În timp ce mergeau, se juca pe încheietura mâinii cu o brăţară, ceea ce i-a atras atenţia lui Luck. Pe brăţară era imaginea tridimensională a unei tinere cu ochii de culori diferite şi părul în felurite culori. Avea braţele încrucişate pe piept, ca o pavăză, şi se uita întristată la Luck.

— De ce sunt atât de mulţi copilaşi? întrebă Starlock, atrăgându-i atenţia lui Luck înapoi la împrejurimi. O adunare răzleaţă, de vreo douăzeci de oameni, se vedea în spaţiul deschis, din lateralul curţii. Toţi purtau haine de camuflaj, la fel ca toţi naturaliştii până acum, şi fiecare mergea cu un bebeluş pe umăr.

— Viitorul nostru! spuse Miz Babbidge. („Viitorul-hhh.”) Când una dintre enormele uşi rulante din perimetrul complexului a început să se deschidă cu zgomot, şi-a împreunat palmele de încântare şi a spus: Priviţi! Ce sincronizare bună! O patrulă de salvare ajunge acum.

Când uşa s-a ridicat, un camion cu anvelope uriaşe şi o secţiune foarte lungă, pentru pasageri, a intrat în complex, lăsând să se întrezărească o porţiune a străzii din spate şi construcţiile învăluite în luminile crepusculare, în timp ce soarele apunea. Uşa s-a închis la loc, în spatele camionului, atât de repede, încât metalul a făcut pământul să se cutremure.

Un şuvoi de naturalişti a ieşit din vehicul, fiecare ducând un copil mic sau un bebeluş… purtau câte un copilaş pe fiecare braţ. Câţiva dintre cei mai mici plângeau de mama focului, dar cei mai mulţi dintre ei păreau slăbiţi şi epuizaţi.

— Viitorul nostru, spuse Miz Babbidge din nou, părând mai degrabă mulţumită de sine, în timp ce îngrijitorii copiilor dispăreau treptat în clădirea de lângă bucătării. Unii n-au primit mâncare sau îngrijiri de câteva zile, aşa că trebuie să-i hrănim imediat.

Luck a urmărit din priviri parada copiilor, gândindu-se că semănau cu proto-copiii, cu excepţia diversităţii de culori a pielii lor.

Miz Babbidge a intuit, probabil, la ce se gândea Luck, pentru că a rostit următoarele:

— Vedeţi voi, ei n-au fost modificaţi. Schimbările marcante apar după ce copiii au împlinit vârsta de doi ani. Aşa că cei mici… ei bine, noi suntem naturalişti, iar ei sunt *naturali,* ca voi. Avem patrule trimise în oraş, verifică fiecare stradă, ca să-i găsească pe toţi cei care se află încă acolo. Părinţii şi fraţii lor mai mari s-ar putea să fi murit de boala asta, pe care şi-au provocat-o singuri, dar o să încercăm să-i salvăm pe micuţi. („Micuţi-hhh.”) Apoi a adăugat pe un ton sumbru: Sunt alţii care n-ar face asta, care cred că nici copiii lor n-ar trebui salvaţi.

La auzul acelei afirmaţii tulburătoare, Luck şi Starlock au avut un schimb de priviri, apoi s-au uitat în direcţia în care

privea Miz Babbidge. Pentru prima dată, Luck a observat numărul mare de paznici înarmaţi din vârful clădirilor complexului, care se uitau spre exterior. Starlock îşi încreţi fruntea, iar Luck i-a citit gândurile: „Dacă toţi cei din afară au murit, de cine se păzesc ei?”

Luck a decis să rişte şi să adreseze întrebarea care îi determinase, de fapt, pe ea şi Starlock, să vină în oraş:

— Mai… mai funcţionează Autoritatea Proto-fiinţelor?

Miz Babbidge a râs scurt, ca un lătrat, care s-a transformat repede într-o criză de tuse. Apoi a scanat clădirile oraşului, vizibile deasupra zidului exterior al complexului. Mânioasă a indicat cu degetul cea mai înaltă clădire pe care putea Luck să o vadă, o structură acoperită cu faţete ascuţite, din cristal, ca o armură de diamant.

— Acolo! spuse ea cu o voce răguşită. Acolo se află sursa acestei pandemii. Biroul Modificărilor şi departamentele sale, Autoritatea Proto-fiinţelor şi Autoritatea Culturilor Celulare. Putem doar spera că ei au murit primii! („Primii-hhh.”) Comportamentul agreabil al lui Miz Babbidge, oricât de schimbător fusese până acum, începea să se dezintegreze de tot. Dar, măcar, îşi zise Luck, mânia femeii nu era îndreptată spre ei.

Ajunseseră la clădirea joasă, care era destinaţia lor, iar Miz Babbidge i-a condus înăuntru. Pe partea dreaptă, holul se deschidea spre o sală de mese, care era plină de alţi naturalişti, mulţi dintre ei înarmaţi. Miz Babbidge i-a condus dincolo de zona aceea, spunând:

— Să vă arăt laboratorul nostru.

Ceva mai departe, pe coridor, erau nişte uşi duble. Le-a deschis, dezvăluind un laborator improvizat. Acesta îi amintea lui Luck de camera de observaţie medicală din Rezervaţie, deşi spaţiul de aici era mai înghesuit şi mult mai puţin curat. În interior se aflau mai mulţi naturalişti, care purtau mănuşi şi măşti chirurgicale. Unul testa curelele de pe o targă.

— În curând cina va fi servită, spuse gazda lor cu o voce plăcută, dar mai întâi avem nevoie de câteva mostre de celule de la voi – („celule-hhh”) – din plămâni şi alte

organe, ca să ne ajute să le reconstruim pe ale noastre.

La început, lui Luck i s-a părut că nu aude bine, pentru că expresia femeii rămăsese foarte prietenoasă. Dar vocea tăioasă a lui Starlock a convins-o că nu i se păruse.

— Ce vrei să spui? întrebă Starlock, apucând-o pe Luck de mână.

— Vreţi să ne operaţi? a întrebat şi Luck, brusc speriată.

Starlock a făcut un pas în spate, trăgând-o pe Luck după el.

— O, nu, zise Miz Babbidge, aproape gângurind. Amestecul nestatornic de simpatie şi ranchiună se dizolvă într-o nerăbdare înspăimântătoare, concentrată aproape în întregime asupra celor două proto-fiinţe din faţa ei. Faceţi ca asta să sune îngrozitor. Noi suntem *naturalişti.* Nu v-am folosi niciodată ca material experimental. Dar avem nevoie de celulele cu ADN-ul vostru nealterat. Unele părţi ale corpului nostru nu funcţionează aşa cum ar trebui, dar nu din vina noastră. Plămânii noştri, de exemplu. („De exemplu-hhh.") A respirat adânc şi tremurător, în mod demonstrativ. Cu puţină electricitate, enzimele potrivite şi o contribuţie celulară substanţială din partea voastră, putem face lucrurile să meargă din nou. Grupul din laborator se mişca tot mai aproape de proto-oameni, iar Luck simţea cum *dorinţa* lor umplea camera.

Miz Babbidge le-a făcut semn oaspeţilor ei să intre în laborator, dar Starlock, ţinând-o strâns de mână pe Luck, s-a întors, ca să plece. S-au lovit de siluetele puternice ale celor patru bărbaţi care veniseră pe nesimţite în spatele lor. Nişte mâini vânjoase le-au prins pe proto-fiinţe de umeri şi, cu o îndemânare profesionistă, le-au imobilizat, cu braţele la spate…

…şi lumea din jurul lor s-a transformat în haos. Dincolo de uşile deschise din capătul holului, mugetul de tornadă al aeronavelor a umplut aerul şi toţi, dinăuntru şi din afară, au început să urle.

Bărbaţii care îi ţineau pe Luck şi pe Starlock le-au dat drumul, iar ceilalţi din laborator au fugit pe lângă ei, scoţându-şi din mers armele din tocuri. Sala de mese s-a

golit, în vreme ce naturaliştii dădeau năvală afară. Luck a auzit şuierul metalic al gloanţelor care ricoşau prin curte şi apoi ropotul interminabil şi rapid al armelor automate.

— Fugiţi! Fugiţi! le strigă Miz Babbidge proto-fiinţelor, în timp ce alerga şi ea. Duceţi-vă tot mai departe, înăuntru, şi ascundeţi-vă! le ordonă ea. Au venit să vă ia! Şi ei o să fie mult mai răi ca noi.

— Să *ne* ia? strigă şi Luck, în timp ce groaza şi confuzia se amestecau în mintea ei în egală măsură.

— Îşi spun naturalişti, ca noi, dar sunt nişte criminali nebuni! a mai ţipat Miz Babbidge peste umăr, apoi a dispărut şi ea în haosul creat.

— Haide, şopti Starlock. Dacă ea spune de alţii că sunt nebuni…

O împingea pe Luck în direcţia opusă, departe de uşile exterioare. Au luat-o la goană pe coridor, în timp ce norii de praf pătrundeau în clădire.

— Proto-fiinţele sunt aici! strigă un bărbat din curte. Mergeţi înăuntru!

Luck a îndrăznit să arunce o privire în urmă. Soldaţii din aeronavele abia apărute se luptau să intre în clădire. Conducătorul acestor nou-sosiţi – un bărbat nemodificat, cu o armă foarte mare – se uita drept la Luck când intră în fugă pe uşa exterioară. O împuşcătură şi bărbatul s-a aruncat în faţă, apoi oamenii au început să se lupte corp la corp, iar ea nu s-a mai uitat la ei, pentru că Starlock o trăsese după un colţ, pe culoar.

Au fugit spre capătul celuilalt coridor, apoi au mai cotit o dată. Când au găsit o uşă metalică, într-un pasaj lateral, Starlock a deschis-o cu forţa, a tras-o pe Luck înăuntru şi a blocat-o în urma lor, cu o pârghie uriaşă, lăsând în urmă larma busculadei. De acolo, au ales un drum la întâmplare şi au ajuns pe un culoar de la subsol, plin de tot felul de maşinării vechi, cu mormane de haine şi nenumărate teancuri de conserve cu alimente.

— Încotro? întrebă Luck când au ajuns la o bifurcaţie.

— Pe aici, cred, i-a răspuns Starlock, oprindu-se ca să se orienteze şi alegând apoi o direcţie. Dacă mergem destul

de departe, s-ar putea să ieşim dincolo de zidurile lor.

— Atunci, stai, spuse Luck, oprindu-l lângă un maldăr de uniforme de camuflaj.

Le-au tras peste hainele lor şi au găsit şi nişte eşarfe, pentru a-şi ascunde tenul neobişnuit. Apoi au alergat în continuare, multă vreme, până au ajuns la o scară întunecată, ce ducea în sus. În capăt era o uşă cu grilaj în partea de jos. Starlock a îngenuncheat şi s-a uitat prin grilaj.

— E strada, spuse el. Şi acum e destul de întuneric afară.

— Dar unde mergem? Ieşim din oraş?

— Uite, spuse el.

Luck a privit atent prin grilaj. În depărtare, încadrată de cer, se afla clădirea pe care le-o arătase Miz Babbidge.

— A spus că acolo era Autoritatea Proto-fiinţelor, spuse Luck, înţelegând.

Starlock a dat din cap.

— Asta am venit să vedem.

9. AU AJUNS ÎN LUMEA NOUĂ

Au ieşit la suprafaţă, în lumina apusului, undeva, la o distanţă considerabilă de perimetrul zidului din complex. Nu departe de ei, aeronavele se învârteau haotic şi zgomotul împuşcăturilor încă se mai auzea sporadic, dar în faţa lor se vedea o stradă mică şi liniştită, în mare parte scufundată în întuneric. Oriunde priveau, clădirile erau împodobite cu plante care creşteau în jurul ferestrelor, încadrând uşile şi revărsându-se meşteşugit pe la colţurile acoperişurilor. Era ca şi cum oamenii credeau că natura încă domina aici.

Starlock a condus-o pe Luck pe lângă nişte vehicule abandonate, într-o curbă care dădea spre o stradă mai răsărită. Întorcându-se, au văzut praful ridicându-se în curtea îndepărtată, unde aterizaseră, iar în mijlocul norului de praf erau două mijloace de transport aerian ce se ridicau în aer. Când aparatele de zbor au trecut de zidul exterior al complexului naturaliştilor, s-a auzit un bubuit asurzitor. Proto-fiinţele s-au ferit, dar Luck a rămas cu privirea fixată pe cea mai apropiată navă, în timp ce geamul din faţă exploda, urmat de pilotul care cădea, dând din mâini şi picioare, până nu s-a mai văzut deloc.

— Haide! zise Starlock, trăgând-o mai departe pe stradă, în vreme ce nava se rotea complet scăpată de sub control. Luck nu a observat impactul, dar sunetul bufniturii a ajuns până la ei câteva clipe mai târziu. Tânguitul celei de-a doua nave a continuat, devenind tot mai puternic şi mai apropiat, până a putut fi zărită zburând la joasă înălţime, deasupra străzii de pe care tocmai ieşiseră, ca un proiector de căutare, care cerceta meticulos terenul. S-au ascuns la umbra unei clădiri acoperite cu iederă, când fasciculul de lumină a trecut pe lângă ei.

— Crezi că ne caută? întrebă Luck.

— Tu nu crezi la fel?

— Ba da.

Nava a zburat în altă direcţie şi cei doi şi-au continuat drumul. Pe strada aceea nouă, străjuită de copaci frumoşi,

vehiculele nu erau goale. Cadavrele zăceau lipite de ferestre şi întinse pe scaune – feţe colorate, care se zbârceau. Prin luneta unui mijloc de transport, trei ochi – fiecare de altă culoare – într-un şir ordonat pe chipul femeii moarte păreau să-l urmărească pe Luck, în timp ce trecea prin dreptul lor.

Următoarea stradă era şi mai dezgustătoare – o duzină de vehicule, în care se aflau braţe de forme ciudate, coarne lucioase, picioare lungi şi îndoite, trunchiuri alungite, de corpuri care se uscaseră, rămânând aproape nişte schelete. Erau mai multe tipuri şi categorii de corpuri decât şi-ar fi putut imagina ea vreodată – şi toate fuseseră secerate în timp ce încercau să plece.

Vâjâitul aeronavei a devenit mai puternic când a venit să îi caute pentru a doua oară, aşa că s-au ascuns în cadrul întunecat al unei uşi când lumina proiectorului a inundat strada. În strălucirea ei, Luck a văzut patru oameni morţi – o familie – într-un vehicul răsturnat. Suspendaţi în centurile de siguranţă, ei aveau capete la fel de mari, prevăzute cu un fel de antene care le ieşeau din păr şi care atârnau grele, spre pământ. S-a întrebat în treacăt dacă acei ţepi ondulaţi şi stranii adăugau simţuri în plus sau dacă erau doar nişte ciudăţenii decorative. Şobolanilor care se foiau prin jurul lor şi lăsau muşcături purpurii, sângerânde, în carnea lor, le era indiferent. În ultima strălucire a proiectorului de căutare de pe aeronavă, Luck a observat că unul dintre adulţi nu era chiar mort – o răsuflare stinsă, dogită, scăpa din gura femeii.

— Starlock… şopti Luck, prinzându-l de umăr.

— Uite, spus el, o să se prăbuşească.

Aeronava zburase întortocheat, iar proiectorul inspecta la întâmplare perimetrul, cu mişcări dezordonate. În timp ce ei priveau, a ţâşnit brusc peste clădiri şi a dispărut din câmpul lor vizual. Ecoul coliziunii le-a ajuns aproape imediat la urechi.

— Cad ca muştele, spuse Luck.

Dar zgomotul motoarelor de pe aeronavă fusese deja înlocuit de un hârâit jos şi grav. Un mijloc de transport

enorm se apropia, identic cu acel camion pe care îl văzuseră în curtea naturaliştilor.

— Adună alţi copii, şopti Starlock.

Camionul se îndrepta către ei, deplasându-se greoi pe drum, măturând celelalte vehicule care-i ieşeau în cale. Când a trecut prin dreptul lor, i-au putut auzi pe copii plângând înăuntru.

— Să sperăm că luptele s-au oprit acolo, murmură Starlock.

— Naturaliştii nu sunt atât de răi, dacă îi salvează pe toţi copiii aceia, şopti Luck.

— Dacă îi salvează cu adevărat, spuse el înverşunat.

Luck se gândea la acel laborator, la targa cu chingi şi la expresiile flămânde ale naturaliştilor când vorbeau despre recoltarea celulelor pure ale proto-fiinţelor.

— Să le ţinem pumnii, şopti ea.

După ce camionul a dispărut, ei s-au deplasat în lungul străzii o bună bucată de vreme, până au ajuns la ceea ce era, cu siguranţă, una dintre arterele principale ale oraşului. De aici se vedea bine Biroul de Modificări, conturat de ultimele raze ale apusului, astfel încât marginile faţetelor lui de diamant păreau că ard în lumina roşiatică.

— E destul de aproape, spuse Luck.

— Şi uite… sunt lumini aprinse.

Cea mai mare parte a clădirii era întunecată, dar un etaj de pe la mijloc era complet luminat.

Au traversat bulevardul larg, croindu-şi drum printre vehiculele pline cu oameni, apoi au trecut printr-un fel de grădină amplasată în mijlocul străzii, unde şiruri dese de copaci în floare au estompat pentru puţin timp mirosul de cadavre intrate în putrefacţie. Cealaltă parte a bulevardului era mai aglomerată, plină de maşini înghesuite şi izbite unele în altele, astfel încât l-a fost foarte greu să găsească drumul. Luck evita să se uite direct la cei din mijloacele de transport, dar când au ajuns în capătul opus al străzii nu au mai putut evita priveliştea carnagiului; asfaltul era acoperit de oameni care ieşiseră să se salveze mergând pe jos, înainte de a se prăbuşi. La un moment dat s-a stârnit

panica şi cei căzuţi au fost abandonaţi, trântiţi unii peste alţii, formând şiruri întregi de mormane de cadavre. Luck a încercat să nu-şi concentreze privirea pe ceva anume, dar fragmente din oroarea aceea tot ajungeau până la ea: feţe, mâini, picioare, de toate formele şi culorile, unele mumificate, altele umflate. Şobolanii mişunau peste tot, dar nu muşcau decât din când în când – se întreba dacă era ceva care nu le plăcea la gustul oamenilor.

În cele din urmă, calea proto-fiinţelor a fost blocată de un trotuar atât de plin de hoituri, încât au trebuit să urce peste ele, ca să-şi poată continua drumul.

— Nu pot s-o fac, Starlock! strigă Luck, oprindu-se pe o bucată curată de asfalt. S-a aplecat să-şi ducă o mână la nas, simţind că i se întoarce stomacul pe dos. Nu mai suport.

— Încă puţin… spuse Starlock. E chiar acolo.

Clădirea înaltă, transparentă, era mult mai aproape. O vedeau deasupra tuturor celorlalte lucruri, devenind tot mai întunecată, dar cu acel etaj încă puternic luminat.

El şi-a înfăşurat eşarfa mai strâns, în dreptul nasului şi al gurii, apoi a făcut acelaşi lucru şi pentru Luck. După aceea a luat-o de mână şi au escaladat împreună movila de stârvuri. Luck s-a străduit să nu simtă suprafaţa moale cedând sub tălpile lor şi să ignore amestecul de membre, aripi şi adaosuri cu blană colorată pe care călca. Unele cadavre străluceau de la bioluminiscenţă. Altele aveau un fel de aură care pâlpâia mai puternic sau mai estompat, scăldându-le într-o lumină fantomatică atât pe ele, cât şi pe celelalte corpuri moarte din apropiere.

Dacă naturaliştii spuneau adevărul, aceştia nu erau oameni, ci o specie nouă şi diferită; acestea erau fiinţele umane care nu se puteau abţine să se schimbe. Văzând diversitatea lor grotescă la o asemenea scară, Luck a înţeles că niciun proces natural nu putea fi responsabil pentru asta.

— Încă respiră, a icnit Starlock, pe sub eşarfă.

Luck nu a spus nimic. Auzea ici şi colo respiraţiile greoaie, dar nu voia să se uite mai atent.

De cealaltă parte a baricadei umane, trotuarul era aproape curat. De acolo au început să fugă şi nu s-au oprit până nu au ajuns la clădirea cu faţete de diamant. S-au oprit gâfâind în faţa uşilor înalte, din sticlă fumurie. Pe uşi, cu litere mici, argintii, erau încrustate cuvintele *Biroul de Modificări.*

Pentru că era prea cumplit să vorbească despre asta, şi-au scuturat bocancii lovindu-i de peretele lateral al clădirii, înlăturând sângele coagulat care se adunase. Apoi au încercat să deschidă uşile. Nu aveau mânere, iar sticla nu s-a clintit, în ciuda încercărilor lor repetate de a le împinge la o parte. Când tocmai se pregăteau să caute ceva cu care să le spargă, uşile s-au deschis singure, glisând uşor pe nişte şine lustruite.

— Camere, spuse Starlock, indicând ochii din sticlă amplasaţi în jurul intrării în edificiu. Cineva din interior ne urmăreşte.

— Deci, Autoritatea Proto-fiinţelor este încă aici? şopti Luck.

— Poate, răspunse Starlock.

Totuşi, după ce văzuseră grozăviile de pe străzi, era imposibil să se mai teamă de ceva din clădirea asta. Oamenii nu deţineau controlul. Au păşit împreună peste prag şi au intrat în hol. Uşile grele s-au închis în urma lor, lăsând oraşul în urmă.

Ajunseseră într-o cu totul altă lume. Spaţiul era enorm şi mai elegant decât orice cameră în care fusese Luck vreodată. Fiecare suprafaţă din hol era construită din faţete cristaline, care se îmbinau în tipare frumoase, desăvârşite, ca armura unei şopârle cu corn, alcătuită din foi mari, care arătau ca nişte diamante. Pereţii se ridicau etajaţi în zigzag până la tavanul cu boltă făurit din acelaşi cristal, care strălucea sus de tot, într-o lumină albă, palidă.

În mijlocul spaţiului, atrăgându-i parcă într-acolo, erau amplasate, în forma unui arc de cerc, sculpturi din sticlă înfăţişând evoluţia. Parada începea cu un amfibian mic, din cleştar, ce ieşea dintr-un val înspumat, lucrat în sticlă. Treptat, sculpturile deveneau tot mai mari: primele

vertebrate şi reptile de origine mamiferă, un ornitorinc, ceva ca o cârtiţă, apoi un lemur, pe urmă nişte creaturi mai mari, recognoscibile ca primate. Apoi veneau maimuţele, siluete gârbovite şi păroase, care începeau să semene cu Omul. Urmau proto-fiinţele, un mascul înalt, cu umeri laţi şi trăsături care, deşi erau prelucrate din sticlă transparentă, îl făceau să pară că s-ar fi putut înrudi cu Starlock. Era impecabil şi mândru, dar ceva în expresia lui lăsa de înţeles că vremea lui venise şi trecuse, că cedase altcuiva lumea.

Acel „altcineva” urma imediat după el în şirul statuetelor; dincolo de proto-fiinţe erau sculpturile cele mai mari: un om cu înotătoare şi branhii, dar şi cu mâini, altul cu aripi întinse şi, la urmă, o femeie cu picioare de două ori mai lungi decât cele normale, înfăţişată sărind către tavanul foarte înalt. Luck a înţeles acum ce semnificaţie avea bolta strălucitoare de deasupra lor: trebuia să reprezinte perfecţiunea la care aspirau aceşti oameni.

Statuia proto-fiinţei privea cu stoicism înainte, către acele magnifice creaturi umane, informând privitorul că este perfect conştient de tot ce se întâmplă şi că îşi recunoştea inferioritatea.

— Iată-ne ajunşi, cred, spuse Luck în cele din urmă.

— Iată-ne ajunşi, încuviinţă Starlock. Ochii i s-au întors din nou spre pereţii transparenţi şi a spus: Pereţii reprezintă celulele. Vezi?

Avea dreptate. Faţetele de diamant se loveau unele de altele, fiind versiuni stilizate, repetate ale celulelor vii, grupându-se şi regrupându-se, formând structuri elaborate. Întreaga clădire întruchipa activitatea Biroului de Modificări, în viziunea artistului care o crease.

Camera era atât de frumoasă, încât riscau să fie hipnotizaţi şi doar cu mare efort s-au putut smulge de acolo. Într-un pasaj lateral erau lifturile, însă butoanele dinăuntru nu funcţionau. Nu avea importanţă; deşi Luck şi Starlock citiseră amândoi despre ascensoare, nu ardeau de nerăbdare să facă prima plimbare cu liftul într-o clădire în mare parte defunctă, într-un oraş în mare parte mort, după apusul soarelui.

În schimb, au găsit scările.

10. AU VORBIT CU UN MURIBUND

Au urcat tot mai sus pe scară, până când Luck a început să creadă că era infinită, o serie repetată de paliere care aveau să continue la nesfârşit. La fiecare etaj priveau prin fereastra de sticlă a uşii de pe casa scării, dar nu-i întâmpina decât întunericul – până au ajuns la etajul cincizeci şi şapte. Acolo, au părăsit scările, intrând într-un coridor bine luminat, care se oprea în dreptul unei uşi masive. Când au tras de clanţă, uşa s-a deschis cu un şuierat şi s-a tras uşor spre interior, ca şi cum ar fi aşteptat să-i primească înăuntru. Primele lucruri pe care le-a observat Luck au fost tavanul, podeaua albă şi lustruită, ferestrele laterale, prin care se vedea panorama oraşului şi a lumii de dincolo de el. Dar a doua impresie a fost una diferită. Fiecare bucată de perete unde nu se afla o fereastră era ocupată de acvarii din sticlă pline cu vietăţi. Ea şi Starlock au păşit mai departe în cameră, iar Luck a observat că fiecare acvariu conţinea un micro-biotop terestru. Cel mai apropiat arăta ca o pădure tropicală în miniatură, populată cu melci ale căror cochilii aveau nişte culori fantastice. Acvariul următor conţinea nisip şi un soare pitic, artificial, precum şi o duzină de tipuri de moluşte din fauna oceanelor, în tonuri pastelate şi delicate, agăţate de o stâncă minusculă. Fluturi scânteietori se aflau în următorul container, diferite specii de broaşte, în următorul. Şi pe marginile podelei lustruite erau ghivece cu pământ, din care creşteau tulpini înalte, de cereale. În şcoala din Rezervaţie studiaseră mai multe cărţi cu poze care reprezentau diferite ecosisteme, dar pentru Luck şi Starlock era prima dată când vedeau în realitate cele mai multe specimene din fauna şi flora acestora. Luck a urmărit fascinată cum o salamandră cu un colorit surprinzător de aprins se deplasa pe peretele din sticlă al acvariului.

— Nu cred în Dumnezeu sau altceva asemănător, spuse o voce aspră, făcând-o pe Luck să strige de uimire şi pe Starlock să tresară, dar m-am tot rugat să veniţi.

Întorcându-se, au descoperit un bărbat care stătea în mijlocul camerei. Nu-l văzuseră de la început, pentru că el şi biroul lui erau înconjuraţi de ghivece cu tulpini înalte de cereale. Părea să aibă vreo patruzeci de ani, două braţe, două picioare, pielea roşcovană şi părul într-o nuanţă deschisă de castaniu-roşcat, care contrasta puternic cu albastrul foarte deschis al ochilor. Se lăsase greoi în scaunul de laborator şi, în mod clar, respira cu dificultate, însă a reuşit să le zâmbească. A făcut un gest larg, invitându-i să se apropie.

— Eu sunt Mister Dekkle, le spuse acesta după ce ei s-au mai apropiat puţin.

Stătea la o masă rotundă, care dădea impresia că ar fi răsărit chiar din podea. Masa era acoperită cu sticlă strălucitoare, sub care se aflau nenumărate componente.

— Eu sunt Luck, spuse ea. Şi el e Starlock. Am venit…

— …din Rezervaţia Proto Catedrala, aş spune, zise bărbatul, tăindu-i vorba cu o nerăbdare neaşteptată.

— Da, încuviinţă Luck. Îl mai auzise pe Mister Caldwell numind Rezervaţia „Catedrala”. Aşa numeau oamenii Rezervaţia, chiar dacă proto-fiinţele nu foloseau niciodată această denumire.

Bărbatul şi-a dus o mască de oxigen la gură şi a inhalat de câteva ori, ridicând politicos un deget, ca să fie scuzat un moment. După ce a respirat cu dificultate, de mai multe ori, şi-a scos masca.

— Cum pot să vă ajut? îi întrebă el binevoitor.

— Noi… a început Luck, apoi a tăcut.

Ezita să-i spună că veniseră doar ca să afle dacă Autoritatea Proto-fiinţelor mai funcţiona… şi că sperau, în mod evident, că nu.

— Oamenii n-au mai venit în Rezervaţie, a spus Starlock. Aşa că noi…

Dar s-a oprit şi el.

— Voiaţi să aflaţi dacă ne mai întoarcem vreodată, sugeră Mister Dekkle.

— Da, spuseră amândoi.

— Aşadar. Răspunsul scurt este *nu.*

Bărbatul şi-a pus din nou masca de oxigen pe faţă. Ochii lui îi inspectau în timp ce respira. Luck a devenit conştientă de aspectul lor neîngrijit, în uniformele vechi de camuflaj, cu părul plin de praf, cu mâinile şi feţele la fel de murdare ca ale naturaliştilor. Cu siguranţă, Mister Dekkle observase toate aceste detalii, dar ea simţea că el putea să vadă mult mai mult. Acest om *crea* persoane, iar Luck avea senzaţia stranie că le putea citi gândurile.

În cele din urmă, îşi scoase masca din nou.

— O să vă explic mai mult, dar vă este foame? întrebă el.

Nu primiseră nimic de mâncare de la naturalişti, aşa că erau hămesiţi. Mister Dekkle le-a indicat capătul camerei, unde se afla un frigider sub o tejghea. Pe drum, Luck s-a uitat la un container cu nişte cărăbuşi în culori irizante şi la altul cu stele de mare minuscule.

— Aici vedeţi câteva lucruri pe care le furăm, spuse Mister Dekkle, remarcându-i interesul. Trăsăturile pe care le luăm de la voi, proto-fiinţele – culoarea părului, a ochilor, a pielii, înălţimea şi aşa mai departe – sunt adăugate în pântece. Alte trăsături vin mai târziu şi pe acelea le împrumutăm de la toate vietăţile din natură.

Încă o piesă din puzzle-ul uman îşi găsise locul. Bineînţeles că oamenii nu se limitau doar la studierea şi catalogarea ADN-ului proto-fiinţelor. Îl şi foloseau.

Frigiderul era plin cu un fel de mâncare în formă de batoane învelite în plastic. Se întoarseră la Mister Dekkle şi mâncară stând pe podea, în faţa lui, înconjuraţi de ghivecele cu cereale.

— Vă rog, puteţi să-mi spuneţi cine e omul acela? întrebă Luck, arătând spre portretul mare, care stătea pe jos, sprijinit de sticla ferestrelor din laborator.

Era convinsă că imaginea era a aceluiaşi bărbat pe care-l văzuse pe colierul femeii-pilot din nava prăbuşită, pe care o întâlniseră în drum spre oraş. Dar în acest portret bărbatul îşi modificase din nou corpul. Părul negru şi ondulat pe o parte, părul castaniu şi cârlionţat pe cealaltă, ochiul negru, ochiul verde – acestea erau la fel, dar pe fiecare tâmplă avea în plus câte un ochi galben, ca al păsărilor de pradă, şi

încă două braţe. Fiecare dintre cele patru braţe avea o culoare diferită a pielii.

Mister Dekkle îşi scoase masca şi spuse gânditor:

— Acela, Luck, este pastorul Mister Tad Tadd. Cândva a fost un predicator demagog, mai târziu devenind unicul responsabil pentru unificarea lumii moderne. El… ei bine, el îşi petrecea timpul îndoctrinând masele… masele pe care, fără îndoială, le-aţi văzut când mergeaţi prin oraş.

— E o pictură religioasă? întrebă Luck.

Majoritatea trimiterilor referitoare la religie fuseseră înlăturate din biblioteca şi din curriculumul şcolar al proto-fiinţelor, dar pe ici, pe colo mai erau indicii, în cărţi, în artă şi în muzică. Pastorul Mister Tadd, în imaginea aceasta, îi amintea lui Luck de ipostazele din unele picturi vechi de câteva secole.

— Unii ar spune că da, aceasta e o pictură religioasă, deşi majoritatea ar susţine exact opusul… că omagiază bărbatul care a eliberat ştiinţa de religie.

— Şi săgeţile? întrebă Starlock, căci portretul fusese folosit ca joc de darts şi era plin de găuri după abuzul suferit. Un grup strâns de săgeţi fusese lăsat pe loc, străpungând pieptul omului, unde era pictată o inimă strălucitoare, enormă.

— Am devenit ceva mai puţin fermecat de marele pastor Tadd, răspunse bărbatul, în lumina evenimentelor recente. O vreme a dispărut în spatele măştii de oxigen. Când şi-a scos-o din nou, a spus: Vreţi să aflaţi ce s-a întâmplat cu oamenii? Cel mai bun răspuns pe care îl am e acesta: toţi suntem pe moarte sau morţi deja.

— Peste tot? întrebă Starlock.

— Interesantă întrebare. Când spui *peste tot,* la ce te referi?

— Ne referim la tot Pământul, răspunse Luck. Mor oamenii din toată lumea?

— Şi prin *oameni* te referi la oamenii *modificaţi?*

Dădeau amândoi din cap.

— Credeam că sunteţi o specie diferită, zise Luck.

— Asta a fost intenţia, a recunoscut Mister Dekkle. Dar v-

aţi dat seama care e adevărul?

— Că doar vă place să faceţi schimbări? sugeră Starlock.

— Da, încuviinţă Mister Dekkle. Apoi continuă: Ştiu că nu vi s-au dat cărţi despre istoria recentă, aşa că nu ştiţi că restul lumii, în afară de Federaţia Voluntarilor Nord-Americani, s-a izolat de această ţară de câteva decenii. Ideea lor despre ce ar trebui să fie oamenii şi ideea noastră nu erau… compatibile. Vorbea destul de încet, ca să-şi păstreze suflul, iar aici s-a oprit din nou, ca să mai respire oxigen. Rusia şi mulţi alţii nu au fost de acord cu varietatea pe care ne-am oferit-o. Pentru ei, manipularea propriului genom era lipsită de etică, un fel de profanare. Iar nouă, celor din Occident, nu ne plăceau muncitorii sclavi, pe jumătate mecanizaţi, pe care îi creau, ca să le facă viaţa mai uşoară. Ambele tabere susţineau drepturile omului din perspective diferite.

— Deci… nu există „restul lumii”? întrebă Starlock.

— O, sigur că există, răspunse bărbatul, deşi ştiu foarte puţine despre asta. Din când în când, un savant mai încalcă interdicţia de comunicare, ca să vorbească ilegal cu alt savant de pe cealaltă parte a Cortinei Genetice, dar asta nu se întâmplă destul de des ca să aflăm ceva despre lumea lor.

După încă o repriză cu masca de oxigen, Mister Dekkle continuă:

— Dar să lăsăm la o parte restul lumii, care ar putea să fi scăpat de această maladie ucigătoare, din câte ştiu eu. Peste tot în ţara noastră şi în Federaţia Nord-Americană, oamenii mor sau sunt decedaţi deja. Ca bietele suflete pe care le-aţi văzut când aţi venit încoace. Într-adevăr, ca mine.

— Înseamnă că şi dumneavoastră muriţi? întrebă Luck, regretând cele auzite. Credeam că doar plămânii v-au fost afectaţi de vapori, ca în cazul naturaliştilor…

— Aţi fost cu nebunii ăia? întrebă el puţin răstit, ceea ce îi provocă o criză de tuse, necesitând mai mult timp cu masca pe faţă.

Ea şi Starlock îi explicară despre întâlnirea cu naturaliştii

şi atacul celuilalt grup, care se prezentase ca fiind format tot din naturalişti. După ce au terminat de povestit, Mister Dekkle îşi scoase masca şi spuse:

— Naturaliştii se împart în facţiuni diferite, reprezentând diverse grade de nebunie. Gazda lor scutură din cap. Aşadar… ei stăpânesc oraşul? Hm. Dar nu e o boală de plămâni, Luck, le explică el. Poate că par nemodificat, şi *în mare parte* aşa sunt. Dar am primit plămâni mai eficienţi când eram copil, ca să extrag mai mult oxigen din aer. Asta mi-a asigurat o funcţie cerebrală sporită şi o necesitate mai scăzută de odihnă. E o modificare standard, în cazul unei familii care doreşte ca fiul să devină savant. Plămânii mei n-au cedat încă de tot, dar o vor face cu timpul. S-a oprit să respire de câteva ori cu masca de oxigen, apoi a continuat: Noi, oamenii, am primit toţi inimi sau plămâni modificaţi într-un fel sau altul, încă din primii ani ai copilăriei, dar doctorii fac în mod automat cele mai multe modificări elementare ale organelor şi nu sunt obligaţi să le spună părinţilor. Majoritatea naturaliştilor s-ar putea să nu ştie că unele părţi ale corpului lor nu sunt originale. S-ar putea să nu înţeleagă de ce sunt afectaţi de maladia aceasta. Cu toate acestea, vor muri, la fel ca mine. Niciun om cu modificări nu va fi imun.

— Voiau să recolteze celule de la noi, în laboratorul lor şi, zise Starlock, să îşi determine propriile celule să deprindă abilitatea de a se dezvolta din nou normal.

Gânditor, Mister Dekkle spuse:

— Dacă ar lua destule celule sănătoase, suficient de des, şi le-ar injecta în locurile potrivite din corp… ar putea amâna moartea o vreme. Ce idee interesantă! Dar pentru voi n-ar fi deloc convenabil. Ce v-au spus despre boala asta? Că am creat-o noi, aici, în cadrul Biroului de Modificări?

Luck răspunse:

— Miz Babbidge a spus că sursa este clădirea asta.

Gazda lor părea amuzată.

— E o poveste mai uşor de acceptat decât cea adevărată. Dar adevărul este că toţi am fost ucişi de mălura recoltelor.

— Mălura recoltelor? întrebă Luck, încercând să înţeleagă legătura.

Proto-fiinţele ştiau despre măluri, evident – la urma urmei, erau fermieri.

— Adică, proviziile de alimente s-au stricat? întrebă Starlock.

Mister Dekkle a negat scuturând capul şi a făcut un semn către ghivecele cu cereale de pe podea.

— Nu, vreau să spun că ne-am construit *pe noi înşine* din proviziile de alimente. Scoase o tulpină dintr-un ghiveci. Lui Luck i se părea că semăna cu meiul, dar era maronie şi părea uscată, iar vârful, unde erau toate seminţele, era prea mare, fiecare arătând mai mult ca un mic fruct decât ca un grăunte. Mister Dekkle a spart o sămânţă, arătându-le că înăuntru nu era mei. O mâzgă maroniu-cenuşie se scurse din păstaie în palma lui.

— Ce e asta? întrebă ea.

— Este mei… şi oameni, spuse el. Sunt amândouă. Un hibrid de celule umane şi celule de plante – piatra de temelie a modificărilor. Unele sunt programate din faza de concepţie – culoarea părului, a ochilor, a pielii, înălţimea, sexul. Dar pentru modificările mai însemnate – aripile, membrele în plus sau plămânii speciali – dirijăm ADN-ul, copiind deseori creaturile din natură. Şi aceste celule, completă el în timp ce freca mâzga între degete, sunt foarte uşor de programat. Sunt eşafodajul tuturor modificărilor. Înţelegeţi cuvântul ăsta, „eşafodaj”?

— Da, spuse Starlock.

— Starlock e inginer şi eu… eu citesc, îi spuse Luck.

— A, cărturarii. Ce noroc pe mine! Dar, pe de altă parte, sunt unul dintre puţinii care au susţinut păstrarea ştiinţei în programa şcolară a proto-fiinţelor, ca să deţineţi puţin control asupra lumii voastre, chiar dacă era doar cea dintre graniţele Rezervaţiei. Le arătă alte câteva ghivece cu mei, toate fiind uscate şi maronii. Naturaliştii au atacat culturile de mei modificat, ca să îi împiedice pe oameni să mai creeze modificări. Au făcut-o în mod public. Vedeţi toate tulpinile veştejite? Acele plante au murit acum câteva

săptămâni. Dar virusul face mai mult decât să atace culturile umane. Atacă toate celulele derivate din aceste plante… ceea ce înseamnă absolut toate modificările care ne-au fost adăugate. Şi se răspândeşte mai repede decât orice am văzut vreodată.

— O santinelă din rezervaţie s-a molipsit de la alta în câteva secunde, spuse Luck.

— Da, confirmă Mister Dekkle, eram aici, în laborator, dis-de-dimineaţă, în ziua în care s-a transmis de la plante la oameni. Am văzut cum oamenii din clădirile învecinate îl luau unul de la altul aproape instantaneu. Populaţia noastră trăieşte în totalitate între graniţele oraşului, aşa că răspândirea a fost… catastrofală. O să le ofer naturaliştilor prezumţia de nevinovăţie şi o să-mi închipui că au reuşit mai mult decât şi-au propus. Dar o să cedeze şi ei. Şi încă repede.

O vreme au rămas toţi tăcuţi, până când Luck a şoptit:

— Cine o să aibă grijă de copiii aceia după ce mor naturaliştii? Şi o să încerce să recolteze celule de la copii?

I-au relatat despre camioanele lungi, care adunau copiii din tot oraşul. La auzul acestor lucruri, Mister Dekkle era din ce în ce mai tulburat. A stat mult timp cu masca pe faţă, cu privirea în podea. În cele din urmă, spuse:

— Mă mişc prea încet. Vedeţi că unele plante sunt încă verzi. Am adunat diferite soiuri din serele de jos, care nu sunt predispuse la mălură. Ghivecele din spatele biroului său erau pline de plante mai sănătoase. Şi vedeţi…

S-au ridicat să se uite la masa din faţa lui. Sub suprafaţa luminată erau mai multe vase rotunde, din sticlă, fiecare cu un strat lipicios şi spongios dintr-o substanţă vie, de un roz-aprins, în interior.

— Ţesut sănătos, din plante sănătoase, spuse Mister Dekkle. Dacă le-aş putea cultiva mai repede…

A făcut un semn neajutorat către corpul său vlăguit.

— Am putea să te ajutăm? întrebă Starlock.

I-a privit pe amândoi în timp ce inhala oxigen prin mască. După câteva respiraţii, spuse:

— Pe voi v-am ţinut într-o rezervaţie în folosul nostru, v-

am învăţat că sunteţi inferiori. Chiar aţi venit să ne ajutaţi?

— Nu, recunoscu Starlock. Am venit să vedem dacă ne mai supravegheaţi. Dar acum…

— …am văzut oraşul, îi termină Luck ideea, şi toţi copiii aceia.

Mister Dekker dădea din cap, vizibil mişcat.

— Câte alte rezervaţii de proto-fiinţe s-au mai eliberat? îi întrebă el. Dacă mi-aţi veni toţi în ajutor…

— Mai sunt rezervaţii? întrebă Luck.

— Mai sunt şi alţii ca noi? întrebă Starlock în acelaşi timp.

După o clipă de confuzie, bărbatul înţelese.

— Desigur, spuse el. Încă nu v-aţi găsit unii pe alţii. Au trecut doar câteva zile. Văzând cât de uluite erau proto-fiinţele, el a început să le explice cu un glas blând: Sunt rezervaţii împrăştiate pe întreg teritoriul statului Colorado. Cele mai multe sunt exact ca a voastră. Câteva sunt cele în care ţinem proto-fiinţele care au fost alungate din rezervaţiile originale sau care au reuşit să treacă de gardurile de delimitare. Dar chiar şi acelea seamănă mult cu rezervaţia voastră.

Starlock înghiţi în sec şi, plin de speranţă zise:

— Vreţi să spuneţi că… toate… dar nu reuşi să formuleze enunţul până la capăt.

Luck întrebă în locul lui.

— Când proto-fiinţele sunt luate pentru că au încălcat regulile, nu sunt ucise? spuse ea. Sau aruncate în închisoare, sau altundeva? Sunt mutate în altă rezervaţie?

— Da, încuviinţă Mister Dekkle, părând contrariat. Îmi pare rău că v-am făcut să vă gândiţi la ce era mai rău. Înţelegeţi că trebuiau să existe consecinţe pentru încălcarea Legămintelor? Voiam să vă menţinem diversificaţi.

Lui Starlock i-au dat lacrimile.

— Sora mea şi iubitul ei au fost luaţi. Deci…?

— Este foarte probabil ca sora ta să fie în siguranţă, la doar câteva sute de kilometri de locul unde te afli acum.

Starlock rămase tăcut, copleşit.

— Câte alte proto-fiinţe mai sunt? întrebă Luck.

— Câteva mii, răspunse gazda. Dacă pot încetini moartea noastră atât cât să vă ajut pe toţi…

I-a privit din nou pe amândoi cu atenţie, ducându-şi masca la faţă. Mâna dreaptă a lui Luck atârna lângă cea stângă a lui Starlock, iar el părea să studieze cele două mâini, de culori atât de diferite, dar foarte asemănătoare în toate celelalte privinţe.

Când şi-a scos masca, Mister Dekkle privea dincolo de ei, către o himeră pe care doar el o putea vedea.

— Am eliminat din genomul uman toate bolile ereditare. Cel puţin, asta am făcut pentru voi, reflectă el. Apoi am luat părul tău blond, Luck, şi pielea ta cafenie, Starlock, doar din vanitate. Dar pentru cineva ca mine, care se presupune că ar trebui să privească rasa noastră în perspectivă, pe termen lung, voi, proto-fiinţele, aţi fost mereu planul de rezervă, cutia noastră de valori, depozitarul nostru genetic.

Şi-a întors privirea spre ei şi le-a făcut semn să se apropie. Apoi le-a unit mâinile.

S-a uitat de la Luck la Starlock şi a spus:

— Aţi venit să vedeţi dacă mai sunteţi animalele noastre de companie. Nu sunteţi. Sunteţi liberi.

11. AVEAU ACELAŞI VIS

Mister Dekkle le-a cerut să-l ducă într-o cameră din spate, pentru noapte. L-au împins în scaunul cu rotile, pe un coridor lung. Destinaţia lor era un spaţiu care fusese o cameră de recreere, cu mese şi scaune, şi o canapea lungă. Păturile mototolite de pe canapea le indicau unde-şi făcuse el patul în fiecare seară.

— Nu, e în regulă, spuse el, refuzând ajutorul lor când se mută pe canapea şi îşi potrivi rezerva de oxigen la îndemână. Însă a lăsat-o pe Luck să-i îndrepte păturile şi să-l învelească până la piept. Etajul cincizeci şi şapte e aproape autonom, le spuse el, dându-şi masca la o parte. O să găsiţi duşuri pe coridor, pe dreapta. Şi un dormitor, dincolo de ele.

Luck era îngrozită de faptul că omul acesta îşi bătea capul cu locul unde aveau să doarmă ei. Avea obrajii în flăcări, dar Mister Dekkle doar îi zâmbi şi închise ochii.

— Acum e pentru voi, le spuse el.

— Ce anume? întrebă Starlock.

— Totul, murmură el.

Câteva clipe mai târziu, Mister Dekkle era scufundat într-un somn agitat. Iar Luck, privindu-l, căzu într-un fel de reverie. Cum era, se întreba ea, să fii ultimul dintre cei pe care îi cunoşteai?

A trezit-o din visare mâna caldă a lui Starlock, care o lua pe a ei. A condus-o pe coridor, către camera luminată, din capăt.

— Sora mea, rosti el cu o voce care-i lăsa de înţeles că nici lui nu prea-i venea să creadă ce spunea, deşi ochii lui negri păreau cumva mai ageri acum. Şi toţi cei care au fost luaţi vreodată, poate.

Luck îi strânse mâna.

Au găsit duşurile şi o mică spălătorie adiacentă, unde şi-au dat jos hainele fără grabă. Din ziua aceea de demult, petrecută în pădure, Luck şi-a închipuit de multe ori că se dezbrăca din nou în faţa lui Starlock şi mereu îşi imaginase

momentul ca fiind unul extrem de romantic, un capitol dintr-un roman pe care avea să-l savureze pentru că aşteptase mult timp să-l citească. Asta era altceva.

— Nu mă simt… începu ea, în timp ce-şi scotea cămaşa.

Erau amândoi murdari şi era conştientă de masacrul de afară.

— E în regulă, murmură Starlock. Mă tot gândesc la copiii aceia din camion.

— Eu mă tot gândesc la toţi oamenii pe care am călcat venind încoace. Şi la *şobolani.*

Îşi scoseseră toate hainele. Luck se uita la trupul gol al lui Starlock, fără să fie deloc ruşinată. Era cu trei ani mai mare decât ultima dată când îl văzuse dezbrăcat. Era un bărbat puternic şi frumos. Şi el o privea, dar pe chipul lui se citea mai degrabă tristeţe decât orice altceva.

— Eşti frumoasă, şopti el.

— Şi tu arăţi bine.

Nu se atinseră. Apăsarea oraşului dintre ziduri se aşternuse între ei. În schimb, îşi îndesară hainele murdare într-o maşină de spălat, privind cum apa şi săpunul pătrundeau materialul. Luck nu era sigură dacă maşina putea să elimine mirosul.

Sala cu duşuri avea mai multe cabine. Starlock l-a pornit pe primul şi amândoi s-au minunat văzând cum se scurgeau litri întregi de apă caldă. În Rezervaţie erau duşuri, desigur, dar de obicei erau călduţe şi cu apă puţină.

— Oamenii au fost frivoli, şopti Luck. Şi aroganţi. Ne-au tratat ca pe… nişte maimuţe sau ceva de genul ăsta. Dar…

— Nu meritau asta.

— Nu.

— Vino aici, şopti Starlock.

A tras-o sub duş, alături de el. Şi s-au spălat iar şi iar. Luck privea cum apa murdară de pe ei se prelingea prin scurgere, până când, în cele din urmă, a devenit limpede şi ei erau cu adevărat curaţi.

Cu toate astea, nu s-au atins deloc. Luck încă era afectată de amintirea oamenilor cu antene, care atârnau din maşina răsturnată în timp ce şobolanii mişunau pe

trupurile lor. Când se gândea la lumea de afară, îşi simţea trupul de parcă avea o tonă, ca şi cum inima îi era atât de grea, încât îi cădea la picioare.

— Plângi, spuse Starlock.

Lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji şi, deşi apa le spăla, altele veneau în loc, de parcă avea să plângă echivalentul greutăţii ei, până nu mai rămânea nimic.

— Erau la fel ca noi, îi spuse ea când reuşi să vorbească. Se prefăceau că erau diferiţi şi noi am acceptat asta. Dar eram la fel.

— Ştiu.

Starlock a tras-o spre el şi a strâns-o în braţe în timp ce apa caldă curgea peste ei şi Luck suspina în umărul lui.

După ce fata s-a oprit din plâns, s-au înfăşurat în prosoape şi au găsit dormitorul. Era o cameră mică, pe partea interioară a coridorului, unde nu erau ferestre. O lumină s-a aprins automat când au deschis uşa, dezvăluind nişte paturi suprapuse, cele de la nivelul inferior fiind suficient de late pentru două persoane. Au întins o pătură peste un pat şi s-au cuibărit amândoi sub ea.

Pereţii erau acoperiţi cu o pictură murală, care înfăţişă o pajişte plină de flori, cu un soare galben în colţul tavanului, revărsând căldură peste toate. Printre flori şi prin iarbă, se jucau şi ţopăiau copiii oamenilor, care aveau foarte multe forme diferite. Luck a văzut mânuţe aurii, ridicate ca să prindă o minge; urechi lungi, ciulite ca să audă ceva îndepărtat şi un băiat cu patru picioare sărind mai sus decât orice proto-fiinţă. Dar lângă uşă era o fetiţă obişnuită, care stătea sub un copac, jucându-se cu o păpuşă. Oamenii şi proto-fiinţele stăteau laolaltă în tabloul acesta, a realizat ea, ca şi cum Mister Dekkle şi colegii lui susţinuseră altceva, dar ştiuseră tot timpul că erau toţi egali.

Starlock a stins lumina şi s-a aşezat lângă ea.

— Ştii de câte ori mi-am închipuit că dorm în acelaşi pat cu tine? şopti el. De mii de ori. Dar niciodată nu m-am gândit că va fi aşa.

— Cum am fi putut să ne imaginăm ziua asta?

Rămaseră tăcuţi o vreme, Luck cuibărită lângă el, Starlock ţinând-o strâns în braţe.

În cele din urmă, el spuse:

— Când găsim un radio funcţional, putem apela Rezervaţia. Şi celelalte rezervaţii. O să chemăm toate proto-fiinţele şi o să găsim o cale să ducem copiii într-un loc sigur.

— S-ar putea să fie sute de copii, şopti Luck, sau mii.

— Dar şi noi suntem cu miile, explică el. Iar Miz Babbidge a spus că e multă mâncare în oraş. Gândeşte-te, Luck, aici sunt biblioteci. Poţi să citeşti orice vrei.

Era un lucru la care Luck nu se gândise.

— O să aflăm ce s-a întâmplat în toţi anii la care se opresc cărţile noastre.

— Şi ce să-i învăţăm pe toţi copiii aceia.

— Şi mai e şi restul lumii, spuse Luck. Poate oamenii de dincolo de oceane.

S-au gândit puţin la asta în timp ce Starlock îşi împingea bărbia spre gâtul ei.

Apoi Luck spuse:

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Ştii tu.

— Da, zise el. Şi eu îţi mulţumesc.

Au adormit aşa, strângându-se unul lângă altul, ca şi cum ar fi fost o singură fiinţă.

În toiul nopţii, pe jumătate adormiţi, au început să se sărute. Luck visa că erau în Rezervaţie şi, în acelaşi timp, la cel mai înalt etaj al clădirii cu armură din diamante. Erau împreună în visul ei, în locul cel mai sigur, dar şi cel mai înspăimântător de pe pământ. Erau la punctul de plecare al tuturor lucrurilor, iar lumea se învârtea în jurul lor.

Îl sărută pe Starlock, îl sărută iar şi iar, în vis şi în realitate, atât cât să compenseze pentru cei trei ani de despărţire. S-au trezit doar ca să-şi dea jos prosoapele. Nimic nu-i mai despărţea acum, iar Starlock era cald şi puternic, şi omniprezent, aşa că, pentru puţin timp au dat

uitării apăsarea morţii şi a oraşului defunct.

Durerea a trezit-o de tot pe Luck pentru câteva clipe. Simţea că toate cadavrele din oraş se uitau la ea, cu braţele lor diferite întinse să o apuce. Apoi feţele lor s-au estompat, oraşul a dispărut. Era din nou în vis, cu Starlock, amândoi fiind învăluiţi de senzaţia mistuitoare dată de apropierea dintre ei.

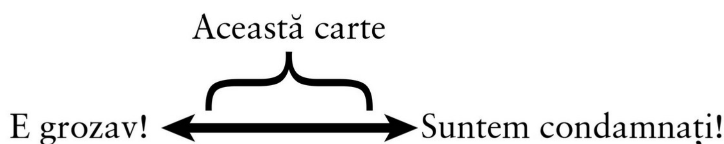
În clipa aceea, Luck a înţeles ceva nou. Existau orori şi exista moarte, existau răul, aroganţa şi speranţa. Exista viaţa ei în Rezervaţie şi mai era şi lumea cea mare. Şi exista iubire. Lucrurile rele se adunau, dar la fel şi cele bune, iar cele bune, conştientiza ea, erau mai importante decât cele rele. Puteai trece peste cele rele, dacă voiai. Fiecare lucru bun pe care-l trăise Luck, fiecare lucru bun pe care-l învăţase, se aşeza peste toate celelalte şi se adăuga la modul în care se simţea pe deplin acum, pentru prima dată:

Umană.

NOTA AUTOAREI

Această carte a început ca o revelaţie. După ce am citit articole despre editarea genetică, schimbarea structurii şi funcţiei corpului folosind interfeţe bioelectronice şi dispozitive mecanice microscopice şi tot felul de minuni viitoare, m-am gândit: „Asta e. În curând, vom putea eradica bolile, să prelungim speranţa noastră de viaţă, să transformăm oamenii în supra-oameni!” După câteva minute, mi-a venit o idee foarte diferită: „Cu siguranţă vom găsi o metodă prin care să stricăm totul în mod spectaculos”.

Poveştile din acest roman s-au născut în intervalul dintre prima şi a doua mea idee.

Cu cât vom reuşi să trăim tot mai mult fără boli, să ne modificăm corpul şi să schimbăm ceea ce ne reprezintă ca oameni, în ce măsură aceste capacităţi vor altera perspectiva noastră asupra celorlalţi şi a lumii? Cum va fi să creşti, să te îndrăgosteşti şi să-ţi treacă, să alegi în ce să crezi când însăşi esenţa a ceea ce eşti „tu” s-ar putea schimba?

Nu am răspunsuri. Tot ce am sunt şase tineri, protagoniştii acestui volum, ale căror poveşti m-am străduit din răsputeri să le evoc cum se cuvine. Sper că am reuşit.

MULŢUMIRI

Aceste şase povestiri şi romanul pe care îl alcătuiesc împreună au fost, pentru mine, un fel de libelulă: sălbatice, irizante şi nepământene. Vreau să le mulţumesc oamenilor care au văzut macabrul şi optimismul lor şi au decis să le transforme într-o carte adevărată.

Pentru Krista Marino, în primul rând, pentru că a citit manuscrisul într-un weekend, ca să putem discuta despre el luni la prânz, în al doilea rând, şi mai ales, pentru grija ei faţă de această carte şi dragostea ei pentru personaje.

Lui Ray Shappell, pentru coperta stranie şi minunată. Lui Ken Crossland pentru aspectul frumos al paginilor.

Pentru Colleen Fellingham şi Amy Schneider pentru redactare, fără de care niciun autor nu ar trebui să mai iasă în public.

Multe mulţumiri numeroşilor oameni creativi, minunaţi şi grijulii de la Penguin Random House, care au trudit ca să apară cartea şi să o împartă cu restul lumii, mă refer în mod special la Jules Kelly şi Joshua Redlich.

Lui Jodi Reamer, ale cărei instincte sunt surprinzător de exacte şi al cărei entuziasm în privinţa cărţii a fost molipsitor. (Întâmplător, este posibil ca dragostea ei pentru Disneyland să mi se transmită şi mie, dar voi nega, dacă mă întreabă cineva.)

Lui Kassie Evshevski, pentru că a stat cu ochii pe mine şi pe povestea asta, chiar şi atunci când era în cealaltă parte a ţării.

Pentru Cecilia de la Campa de la Writers House, pentru că a dus cărţile mele în toate colţurile lumii.

Lui Helen Russell, pentru că m-a ajutat să traduc dialogul în limba rusă, inclusiv numeroasele înjurături.

Lui Sky Morfopoulos, Alexandra Meldal-Johnsen, Jennifer Anderson şi Michael Doven pentru că au fost cititorii mei beta.

Pentru familia mea şi, în mod special, pentru soţul meu, Sky Dayton, care este destul de grozav încât să suporte şi

poate chiar să şi agreeze lucrurile ciudate pe care îmi place să le citesc şi să le discut cu el. Şi pentru copiii mei, din pricina cărora îmi e greu să mă relaxez, să mă concentrez sau să finalizez lucrurile ori să ţin casa curată, dar care mă fac să râd şi să văd lumea într-o nouă perspectivă şi să mă simt fericită şi vie. Vă iubesc pe toţi foarte mult.

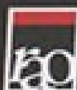
Mai puternic, mai iute, mai frumos este un roman SF frapant, care îl poartă pe cititor într-o călătorie captivantă, deopotrivă feerică și terifiantă, prin trecutul, prezentul și un posibil viitor al umanității. Omenirea explorează diferite metode de a atinge forma fizică desăvârșită și puterea absolută, această misiune ajungând să o mistuie până la autodistrugere.

Este un roman despre noi și despre ce va veni după noi, despre vânarea perfecțiunii, autoarea reușind să ne prezinte nu numai partea înălțătoare, nobilă și fermecătoare a acestui demers, ci și fața nimicitoare și hidoasă a acestei aspirații.

„Cea mai potrivită descriere a genialei colecții de povestiri semnate de Arwen Elys Dayton ar fi aceea de zonă crepusculară a științei."
Publishers' Weekly

„Ideile provocatoare sunt evocate cu multă căldură, ceea ce le conferă credibilitate."
The Financial Times UK

ISBN: 978-606-006-252-3
9 786060 062523
www.raobooks.com